

AMANDA QUICK

Baronetka

TŘETÍ
KRUH

Třetí kruh

Amanda Quick

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

Amanda Quick: Třetí kruh
Vydání první.

Copyright © 2008 by Jayne Ann Krentz
Published by arrangement with The Axelrod Agency
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2008 jako svou 1394. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Third Circle vydaného nakladatelstvím G. P.
Putnam's Sons a member of Penguin Group Inc., New York v roce 2008
Český překlad © 2008 Jana Pacnerová
Přebal a vazba © 2008 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2008 Martina Kysucká
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Tešín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-170-6

VĚNOVÁNO MICHELE CASTLEOVÉ
*s díky za to, že je senzační švagrová. Těším se na příští rodinnou
plavbu!*

1

Ke konci panování královny Viktorie...

Husté šero v muzejní galerii bylo naplněno mnoha podivnými a znepokojivými artefakty. Žádná ze starožitností však nebyla tak šokující jako žena, která ležela v temné kaluži krve na studené mramorové podlaze.

Zlověstná postava, tyčící se nad tělem, patřila muži. Nástěnné plynové hořáky byly velmi ztlumené, ale světlo bylo dostatečné, aby odhalovalo siluetu jeho pláště, sahajícího až k holínkám. Vysoký límec měl vyhrnutý kolem krku tak, že částečně zakrýval i jeho profil.

Leona Hewittová měla jen zlomek vteřiny na to, aby tu děsivou scénu zaznamenala. Právě obešla masivní kamennou sochu mytické okřídlené obludy. Přestrojena za sluhu, s vlasy sepnutými pod mužskou parukou, pohybovala se hbitě, téměř běžela v panickém úsilí nalézt krystal. Setrvačnost ji nesla přímo k muži, který se tyčil nad ženským tělem.

Obrátil se k ní, plášť se kolem něj vzedmul jako veliké černé křídlo.

Horečně se snažila změnit směr, ale už bylo pozdě. Zachytil ji stejně snadno, jako by byla milenka, která mu naschvál vlétla do náruče, milenka, kterou očekával s ohromnou dychtivostí.

„*Ticho*,“ řekl jí velmi tiše do ucha. „*Ani hnout*.“

Nebyl to rozkaz, který ji zcela znehybněl, nýbrž spíše zvuk jeho hlasu. Každíčkým slovem pulzovala energie, která zaplavovala její smysly jako ohromná mořská vlna. Bylo to, jako by jí nějaký šílený doktor násilím vpravil jakousi exotickou drogu přímo do žil – lektvar, který má schopnost ji paralyzovat. A přesto strach, který ji ještě před okamžikem celou zaplavil, zmizel jako zázrakem.

„*Zůstanete zticha a nehybně, dokud vám nedám další pokyny*.“

Hlas jejího uchvatitele byl mrazivou, podivně vzrušující přírodní silou, která ji odnášela do jakési prazvláštní dimenze. Tlumené zvuky opilého smíchu a hudby z večírku, který se konal o dvě patra

níž, odumřely v nočním tichu. Nyní byla někde jinde, v říši, kde nezáleží na ničem krom jeho hlasu.

Hlas. Ten ji dostal do tohoto bizarního snového stavu. Ve snech se dobře vyznala.

Projelo jí poznání, které narušilo trans. Její uchvatitel používá jakousi paranormální sílu, aby ji ovládl. Proč stojí tak tiše a pasivně? Měla by bojovat o život. *Bude bojovat.*

Soustředila všechnu svou vůli a smysly tak, jako když čerpala energii skrze krystal snů. Chvějivý pocit neskutečna se roztříštil na milion třpytivých úlomků. Znenadání se osvobodila od toho podivného kouzla, ale ne od muže, který ji k sobě tiskl. Bylo to hodně podobné, jako být přikována ke skále.

„Zatracená práce,“ zamumlal. „Vy jste ženská.“

Realita, spolu se strachem a tlumenými zvuky večírku se k ní vrátila v překotném přívalu. Začala s ním zběsile zápolit. Paruka se jí svezla přes oko, takže ji částečně oslepila.

Muž jí přitiskl dlaň na ústa a sevřel ji pevněji. „Nevím, jak jste se dostala z transu, ale měla byste zůstat zticha, jestli se chcete dožít rána.“

Jeho hlas byl teď už jiný. Pořád ještě byl prodchnut čímsi hlubokým a podmanivým, ale jeho slova už nerezonovala elektrizující energií, jež ji prve nakrátko proměnila v sochu. Očividně upustil od pokusů ovládnout ji pomocí svých duševních schopností. Místo toho si počínal tradičněji: používal od přírody větší fyzické síly, kterou ho jako samce živočišného druhu obdařila příroda.

Pokusila se ho kopnout do holeně, ale stěviv jí uklouzl po něčem kluzkém. *Ach nebesa, krev.* Minula cíl, ale špičkou boty zasáhla nějaký malý předmět na podlaze vedle těla. Uslyšela, jak ta věc zlehka sjela po kamenných dlaždicích.

„Zatraceně, někdo jde po schodech nahoru,“ zašeptal jí naléhavě do ucha. „Neslyšíte kroky? Jestli nás tu objeví, žádný z nás se odtud živ nedostane.“

Chmurná jistota jeho slov ji znenadání znejistěla.

„Já tu ženu nezabil,“ dodal potichoučku, jako by jí četl myšlenky. „Vrah je však pravděpodobně dosud v tomhle domě. Možná se vrátí, aby zametl stopy svého zločinu.“

Uvědomila si, že mu věří, a to ne proto, že by ji znovu uvedl do transu. Došlo na chladnou logiku. Kdyby byl vrahem on,

bezpochyby by ji už podřízl. Ležela by na podlaze vedle té mrtvé ženy, v kaluži krve. Přestala zápolit.

„Konečně stopa intelligence,“ zamumlal.

Ted' už slyšela kroky. Někdo vskutku vystupoval po schodech do galerie; pokud ne vrah, pak snad někdo z hostů. Ať to byl kdokoli, byla tu mimořádná pravděpodobnost, že je namol opilý. Lord Delbridge hostil dnes večer velký počet svých známých, samé muže. Jeho večírky byly neblaze proslulé nejen neomezeným množstvím skvělého vína a výtečného jídla, ale také přítomností elegantně oděných prostitutek, které tam byly vždy zvány.

Muž opatrně odtáhl dlaň z jejích úst. Když se nepokusila zaječet, pustil ji. Posunula si paruku zpátky tak, aby viděla.

Jeho prsty se jí sevřely kolem zápěstí jako okovy. Než se nadála, táhl ji pryč od těla do hlubokého stínu vrhaného čímsi, co vypadalo jako velký kamenný stůl na masivním podstavci.

V půli cesty k cíli se shýbl jen tolik, aby sebral ten malý předmět, který okamžik předtím odkopla po podlaze. Dal tu věc do kapsy a pak Leonu strčil do prostoru mezi tím těžkým stolem a zdí.

Když se oťřela o roh stolu, projelo jí mravenčení nepříjemné energie. Reflexivně se odtáhla, trochu ucukla. V šeru viděla na kameni podivné vytesané ozdoby. Není to obyčejný stůl, uvědomila si a oťřásla se, spíš jakýsi starověký oltář, používaný k nějakým bezbožným účelům. Podobné vlny sžíravě temné energie pocítila už z několika jiných relikvií, uložených zde, v soukromém muzeu lorda Delbridge. Celá galerie čpěla nepříjemným zářením, ze kterého jí naskakovala husí kůže.

Kroky už byly blíž, přicházely od hlavního schodiště a mířily do ticha galerie.

„Molly?“ Mužský hlas, nezřetelný pitím. „Kde jsi, má milá? Promiň, že jdu kapánek pozdě. Zdržel jsem se u karet. Ale nezapomněl jsem na tebe.“

Leona cítila, jak se kolem ní sevřela paže jejího společníka. Uvědomovala si, že vycítil, jak se bezděčně oťřásla. Bez velkých cavyků ji strčil pod kamenný stůl.

Dřepł si vedle ní a vytáhl z kapsy pláště nějaký předmět. Upřímně zadoufala, že je to pistole.

Kroky se blížily. V příštím okamžiku nově přichozí dozajista uvidí mrtvou ženu.

„Molly?“ Mužův hlas zazněl ostrou podrážděností. „Kde, k čertu, jsi, ty holka hloupá? Dneska nemám náladu na nějaké hry.“

Žena přišla nahoru do galerie na dostaveníčko. Její milenec se opozdil, a teď ji najde mrtvou. Kroky se zastavily.

„Molly?“ Mužův hlas zněl zmateně. „Co děláš na zemi? Určitě najdeme nějaké pohodlnější lože. Já opravdu nechci... *zatracená práce*.“

Leona uslyšela přidušené, zděšené zajíknutí, po němž následovala změť kroků. Rádoby milenec utíkal, prchal zpět k hlavnímu schodišti. Když míjel jedno z nástěnných plynových svítidel, uviděla Leona, jak se po stěně mihla jeho silueta, podobná obrázku promítanému magickou lucernou.

Muž v černém plášti byl znenadání na nohou. Leona zůstala na okamžik jako omráčená. Co ho to, propána, napadá? Pokusila se ho chytit za ruku, aby ho stáhla zpátky vedle sebe. Už byl ale v pohybu, opouštěl úkryt pod tím děsivým oltářem. Uvědomila si, že má v plánu vstoupit přímo do cesty prchajícímu muži.

Je šílený, říkala si. Prchající milenec dospěje bezpochyby k závěru, že se střetl s vrahem. Začne řvát, přivolá nahoru do galerie Delbridge, hosty a personál. Připravovala se na zoufalý útěk po schodišti pro služebnictvo. Opožděně ji napadl další plán. Možná bude lépe počkat a pokusit se splynout s davem, až dorazí.

Ještě pořád se snažila rozhodnout, jaké počínání bude nejlepší, když uslyšela muže v černém plášti promluvit. Použil stejně podivný hlas, jaký ji prve dočasně zmrazil do naprosté nehybnosti.

„Stát,“ nařídil hlubokým, dunivým tónem, který zvučel neviditelnou energií. „*Ani hnout*.“

Povel měl na běžící postavu bezprostřední účinky. Muž se zastavil a zůstal nehybně stát.

Hypnóza, pomyslela si Leona a konečně pochopila. Muž v černém plášti je mocný hypnotizér, který jaksi zesiluje své povely psychotronickou energií.

Až do nynějška nevěnovala valnou pozornost umění hypnózy. Byla to, obecně řečeno, říše pouťových komediantů a šarlatánů, kteří tvrdili, že dokážou svým uměním léčit hysterii a jiné nervové poruchy. Hypnotizérství bylo také tématem mnoha bujných spekulací a obav úzkostlivé veřejnosti. Obšírná varování stran početných ničemných způsobů, jimiž hypnotizéři dovedou využívat

svého záhadného nadání pro zločinné cíle, se objevovala v tisku zcela pravidelně.

Bez ohledu na úmysly hypnotizéra vyžadovala celá záležitost údajně poklidnou atmosféru a tichý, ochotný subjekt. Ještě nikdy neslyšela o tom, že by toto umění praktikoval někdo, kdo dokáže člověka přimrazit na místě pouhými několika slovy.

„Jste na místě, kde panuje úplné ticho,“ pokračoval hypnotizér. „Spíte. Budete spát, dokud hodiny neodbijí tři. Až se probudíte, budete si pamatovat, že jste našel Molly zavražděnou, ale nebudete si pamatovat, že jste viděl mě nebo ženu, která je tu se mnou. My jsme se zavražděním Molly neměli nic společného. Nejsme důležití. Rozumíte?“

„Ano.“

Leona pohlédla na hodiny, stojící na nedalekém stolku. Ve světle sousedící nástěnné lampy jen taktak dokázala rozeznat, kolik ukazují. Půl třetí. Hypnotizér jim získal půl hodiny, během které mohou klidně uprchnout.

Odvrátil se od zkamenělého muže a pohlédl na ni. „Pojďte,“ řekl. „Už jsme odtud měli být dávno pryč. Musíme vypadnout, než se někdo další rozhodne, že se po těch schodech vydá nahoru.“

Automaticky položila jednu ruku na plochu oltáře, aby se opřela při vstávání. V okamžiku, kdy se její pokožka ocitla v kontaktu s kamenem, projel jí další nepříjemný pocit, takřka jako rána elektrickým proudem. Bylo to, jako by se dotkla staré rakve, v níž její obyvatel neodpočívá v pokoji.

Uškubla ruku od oltáře, vstala a spěšně opustila prostor za relikvií. Zadívala se na muže, stojícího nehybně jako socha uprostřed galerie.

„Tudy,“ řekl hypnotizér. Kráčel hbitě ke dveřím, které vedly na schodiště pro služebnictvo.

Odtrhla oči od muže v transu a následovala hypnotizéra uličkou, lemovanou podivnými sochami a zasklenými vitrínami, plnými záhadných předmětů. Příteřkyně Carolyn ji varovala, že se o sbírce lorda Delbridge ledacos povídá. Dokonce i ostatní sběratelé, stejně posedlí a výstřední jako jeho lordstvo, považovali artefakty v jeho soukromém muzeu za nadmíru zvláštní. V okamžiku, kdy vstoupila do galerie, pochopila, odkud ty klepy pramení.

Nebylo to provedení a tvar artefaktů, co jí připadalo prazvláštní. V šeru dokázala rozlišit, že jsou docela obyčejné. Galerie byla napěchovaná všemožnými starověkými vázami, nádobami, zbraněmi

a sochami – předměty toho druhu, které člověk očekává v každé velké kolekci starožitností. Jemné chloupky v týle se jí však ježily slabým, ale znepokojivým vyzařováním neblahé energie, vířící v atmosféře. A ta vycházela z relikvií.

„Vy to cítíte taky, vidíte?“ zeptal se hypnotizér.

Tichá otázka ji polekala. Znělo to zvědavě, říkala si. Ne, znělo to zaujatě. Věděla, co měl na mysli. Vzhledem k jeho nadání nebylo nijak překvapivé, že je stejně vnímavý jako ona.

„Ano,“ řekla. „Cítím to. Dost nepříjemné.“

„Slyšel jsem, že když napěchujete dostatečný počet paranormálních relikvií do jedné místnosti, účinky jsou znatelné i pro ty, kdo nejsou obdařeni takovou vnímavostí jako my.“

„Tyhle předměty jsou všechny paranormální?“ zeptala se užasle.

„Patrně by bylo přesnější říci, že každý z nich má dlouhou historii spojitosti s paranormálními jevy. Časem vstřebaly něco z energie, která vznikala, když je používaly osoby s psychotronickými schopnostmi.“

„Kde Delbridge všechny ty divné relikvie našel?“

„Nemůžu mluvit o celé sbírce, ale vím, že hodně z nich bylo ukradeno. Držte se těsně u mě.“

Nemusel jí to přikazovat. Nemohla se dočkat, až bude odtud pryč, stejně jako on. Bude se muset vrátit jindy a najít krystal.

Hypnotizér se pohyboval tak rychle, že musela běžet, aby mu stačila. Umožňoval jí to jen její mužský převlek. V ženských šatech by se jaktěživa nemohla pohybovat tak rychle, oděna do vrstev těžkých látek a spodniček.

Smysly měla podrážděné, ucítila mravenčení. Vycházelo z jednoho z předmětů v okolí, ale proudění bylo rozhodně jiné. Poznala je okamžitě. Energie krystalu.

„Počkejte,“ zašeptala, zpomalila a zastavila se. „Něco musím udělat.“

„Není čas.“ Hypnotizér se také zastavil a otočil čelem k ní, černý plášť mu zavlál kolem holínek. „Máme půl hodiny, a méně, jestli vyjde po těch schodech ještě někdo jiný.“

Zakroutila prsty, jak se snažila osvobodit ruku. „Jděte tedy dál beze mě. Po mém bezpečí vám nic není.“

„Přišla jste o rozum? Musíme odtud vypadnout.“

„Přišla jsem si pro jistou relikvii. Je blízko. Bez ní neodejdu.“

„Vy jste profesionální zlodějka?“

Neznělo to šokovaně. Spíš jako by se i on zabýval zlodějnou. Bylo to ostatně jediné logické vysvětlení jeho přítomnosti tady v galerii.

„Delbridge má jistou relikvii, která mi patří,“ vysvětlovala. „Byla před několika lety ukradena mé rodině. Už jsem se vzdala naděje, že ji dnes v noci najdu, ale když teď vím, že je na dosah ruky, nemohu odejít, aniž bych se po ní podívala.“

Hypnotizér znehybněl. „Jak víte, že ta relikvie, kterou hledáte, je nablízku?“

Zaváhala, nebyla si jista, jak moc mu toho má povědět. „To nemohu vysvětlit, ale jsem si tím hodně jistá.“

„Kde je?“

Mírně se pootočila, hledala zdroj těch drobných záchvěvů energie. Nedaleko stála velká, složitě vyřezávaná dřevěná skříň.

„Tam,“ řekla.

Naposled šklubla zápěstím. Tentokrát ji pustil. Spěchala ke skříni a bedlivě ji prozkoumala. Byly tu dvojité dveře, zajištěné zámkem.

„Jak jsem čekala,“ řekla.

Sáhla do kapsy, vyndala paklíč, který dostala od Adama Harrowa, a dala se do práce.

Neprobíhalo to zdaleka tak hladce, jako když na její praktická cvičení dohlížel Adam. Zámek nepovolil.

Hypnotizér chvíli mlčky přihlížel.

Čelo jí zvlhlo potem. Nastavila trochu jiný úhel paklíče a zkusila to znovu.

„Něco mi říká, že s těmihle věcmi nemáte moc zkušeností,“ pravil hypnotizér neutrálně.

Jeho opovržení ji popíchlo.

„Naopak. Mám spoustu praxe,“ procedila skrze zuby. „Ale očividně ne potmě. Ustupte. Podívám se, co se dá dělat.“

Chtěla se hádat, ale převládl zdravý rozum. Pravda byla taková, že se v práci s paklíčem cvičila všeho všudy dva dny a jednalo se spíš o chvatné experimentování. Domnívala se, že si počíná náramně zručně, ale Adam ji varoval, že násilné otevírání zámku, když si člověk připadá pod tlakem, je něco docela jiného.

Tikot hodin na stolku se tichou galerií rozléhal velmi hlasitě. Čas běžel. Pohlédla na zkamenělou postavu, čekající, až se probere z transu.

Neochotně ucouvla od skříně. Mlčky mu podala paklíč.

„Přinesl jsem si vlastní,“ řekl hypnotizér.

Vytasil se s malým, tenkým proužkem kovu, který měl v kapse pláště. Vsunul ho do zámku a pustil se do práce. Takřka okamžitě uslyšela Leona slabé cvaknutí.

„Mám to,“ zašeptal.

Leoniným uším připadalo vrznutí pantů hlasité jako projíždějící vlak. Úzkostlivě se ohlédla galerií směrem k hlavnímu schodišti, ale stíny na tomto konci místnosti se ani nepohnuly; galerií se nerozezvučely žádné kroky.

Hypnotizér nahlédl do hlubin skříně. „Vypadá to, že jsme tu dnes v noci oba za stejným účelem.“

Projelo jí nové a jiné zamrazení. „Vy jste přišel ukrást můj krystal?“

„Doporučuji, abychom si nechali téma legálního vlastnictví toho kamene na jindy.“

Rozhořčení v ní zajiskřilo a překonalo její strach. „Ten krystal je můj.“

Vyrazila kupředu s úmyslem krystal si vzít, ale hypnotizér jí zablokoval cestu. Sáhł do skříně.

Bylo těžké rozeznat ve tmě jeho pohyby, ale okamžitě poznala, když došlo ke katastrofě. Uslyšela jeho náhlé, ostré vydechnutí, po němž následovalo tiché, tlumené zakašlání. Současně zachytila slabý závan nějaké neznámé chemikálie.

„Zpátky,“ nařídil jí.

V tom povelu byla taková intenzita, až se přistihla, že uposlechla bez rozmýšlení.

„Co je?“ zeptala se a o několik kroků ucouvla. „Co se děje?“

Odvrátil se od skříně. S úžasem pozorovala, že se trochu potácí, jako by mu bylo zatěžko udržet rovnováhu. Držel v jedné ruce černý sametový váček.

„Delbridge bude mít nejspíš plno práce s policií, až se najde tělo té ženy,“ řekl tiše. „Při troše štěstí chvíli potrvá, než začne ten kámen hledat. Stihnete uprchnout.“

Ta slova byla prodchnuta čímsi bezvýrazným, chmurným.

„A vy taky,“ řekla rychle.

„Ne,“ opáčil.

Vzedmula se v ní strašlivá hrůza. „O čem to mluvíte? Co se děje?“

„Čas prostě vypršel.“ Znovu ji popadl za zápěstí a vlekl ji ke schodišti pro služebnictvo. „Už nemáme ani vteřinu nazbyt.“

Ještě před okamžikem na něj byla rozzuřená, ale teď jí v žilách bušila panika. Srdce jí prudce tlouklo. „Co se stalo?“ vyptávala se. „Jste v pořádku?“

„Ano, ale ne nadlouho.“

„Pro spásu nebes, povězte mi, co se stalo, když jste vzal ten krystal ze skříně.“

Otevřel dveře, které vedly k točitému schodišti. „Spustil jsem past.“

„Jakou past?“ Zadívala se bedlivě na jeho ruce. „Pořezal jste se? Krvácíte?“

„Krystal byl ve skleněné skříně. Když jsem tu skříňku otevřel, dostal jsem naplno do obličeje nějakou odpornou páru. Hodně jsem jí vdechl. Mám podezření, že to byl jed.“

„Dobrý bože. Víte to jistě?“

„Není pochyb.“ Škrtl sirkou a pak do ní rázně strčil, až se ocitla na letitých kamenných schodech. „Už cítím účinky.“

Ohlédla se přes rameno. V plamínku světla ho poprvé uviděla jasně. Vlasy černé jako uhlí, nemoderně dlouhé, sčesané hladce dozadu z vysokého čela a spadající za ušima až k límci košile. Jeho rysy nemilosrdně vytesal sochař, kterému záleželo víc na síle portrétu než na kráse. Tvář hypnotizéra se hodila k jeho uhrančivému hlasu: podmanivá, záhadná a nebezpečně fascinující. Kdyby se žena dívala do těch bezedných zelených očí dlouho, riskovala by, že podlehne kouzlu, kterému by možná nikdy nedokázala uniknout.

„Musíte k doktorovi,“ řekla.

„Jestli ten plyn byl to, co si myslím, žádný doktor nebude vědět, jak potlačit jeho účinky. Neexistuje žádná známá léčba.“

„Musíme to zkusit.“

„Poslouchejte bedlivě,“ řekl. „Váš život bude záviset na tom, jak se budete držet mých rozkazů. Za velmi krátkou dobu, asi tak nanejvýš za čtvrt hodiny, se ze mě stane šílenec.“

Pracně se snažila pojmut strašlivý význam toho, co říkal. „Vlivem toho jedu?“

„Ano. Droga vytváří pekelné halucinace, které se zmocní myslí obětí a způsobí, že člověk uvěří, že je obklopen démony a příšerami. Nesmíte mi být nablízku, až ta látka ovládne mé smysly.“

„Ale...“

„Stane se ze mě vážná hrozba pro vás a pro každého, kdo by se náhodou ocitl v mé blízkosti. Rozumíte tomu, co vám říkám?“

Polkla a spěšně sestoupila o několik dalších schodů. „Ano.“

Už byli skoro na úpatí schodiště. Viděla pode dveřmi vedoucími do zahrady proužek měsíčního světla.

„Jak se odtud hodláte dostat?“ zeptal se hypnotizér.

„Můj společník na mě čeká s kočárem,“ odpověděla.

„Jakmile budeme venku ze zahrady, musíte se dostat co nejdál ode mě a od tohoto ztraceného sídla. Tumáte, vezměte si ten krystal.“

Zastavila se na jednom z vyšlapaných schodů, pootočila se. Podával jí sametový váček. Jako omráčená ho přijala a vnímala slabé mravenčení energie. To gesto jí sdělilo jasněji než jeho slova, že opravdu nevěří, že by se dožil rána.

„Děkuji vám,“ řekla nejistě. „Neočekávala jsem...“

„Teď už mi nezbývá než vám ho dát. Už za něj nemohu nést odpovědnost.“

„Víte naprosto jistě, že na ten jed neexistuje žádný protilek?“

„Žádný, o kterém bychom věděli. Dávejte dobrý pozor. Jestli to správně chápu, máte pocit, že na ten ztracený krystal máte nárok, ale pokud máte trochu zdravého rozumu a pokud vám sebemeně záleží na vašem osobním bezpečí, vrátíte ho jeho opravdovému vlastníkovi. Dám vám jeho jméno a adresu.“

„Vážím si vaší starostlivosti, ale ujišťuji vás, že neexistuje způsob, jak by mě Delbridge mohl najít. To vy jste dnes v noci v ohrožení. Říkal jste něco o halucinacích. Prosím, povězte mi přesně, co se s vámi děje.“

Netrpělivým pohybem si přejel hřbetem ruky přes oči a pak zatřepal hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. „Začínám vidět věci, které tu nejsou. Momentálně si ještě jsem vědom, že ty obrazy jsou jen fantazie, ale brzy pro mě začnou být reálné. Tehdy vám začnu být nebezpečný.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Mám za to, že ten plyn byl během posledních dvou měsíců dvakrát použit. V obou případech byli oběťmi postarší sběratelé. Žádný z nich neměl sklon k výbuchům násilí, ale pod vlivem drogy napadali jiné. Jeden z nich ubodal věrného sluhu. Druhý se pokusil zapálit svého synovce. Už chápete, v jakém jste ohrožení, madam?“

„Povězte mi něco víc o těch halucinacích, které začínáte vidět.“

Zhasl skomírající zápalku a otevřel dveře na úpatí schodiště. Uvítal je chladný, lezavě vlhký vzduch. Zahradu ještě ozařovalo měsíční světlo, ale schylovalo se k dešti.

„Pokud jsou zprávy přesné,“ řekl klidně, „čeká mě noční můra v bdělém stavu. Nejspíš budu brzy mrtev. Obě dosavadní oběti zemřely.“

„Jak zemřely?“

Vyšel ven a táhl ji s sebou. „Jedna se vrhla z okna. Druhá dostala infarkt. Dost řečí. Musím vás odtud dostat do bezpečí.“

Mluvil s chladným odstupem, který byl skoro stejně znepokojivý jako jeho předpověď. Je smířen se svým osudem, uvědomovala si, a přesto se stará o to, jak ji zachránit. Projel jí záchvěv užaslého obdivu, až se zadýchala. Ani nezná její jméno, a přesto je odhodlán pomoci jí v útěku. Nikdy za celý život pro ni nikdo nic tak hrdinského nepodnikl.

„Půjdete se mnou, pane,“ prohlásila. „Já se v nočních můrách vyznám.“

Nad příslibem naděje mávl přezíravě rukou, ani se neobtěžoval reagovat.

„Buďte zticha a držte se těsně u mě,“ řekl.

2

Jsem mrtvý muž, říkal si Thaddeus Ware. Bylo to zvláštní, jak málo na něj toto vědomí zapůsobilo. Možná už byl pod vlivem drogy. Domníval se, že drží noční můry na uzdě, ale nemohl si být jist. Přesvědčení, že je dost silný, aby odolával jedu ještě několik málo minut, mohlo být samo o sobě bludem.

Nicméně v zoufalé naději, že se mu vskutku daří ovládat bizarní vidiny, soustředil svou pozornost na ženu a nutnost dostat ji do bezpečí. Bylo to teď jeho jediným cílem. Připadalo mu, že bizarní vidiny, shromažďující se na okraji jeho vědomí, trochu ustupují, když se ze všech sil soustředí na záchranu své spolence, což se asi dalo přičíst tomu, kolik let se učil ovládat své hypnotizérské nadání. Netrpěl nedostatkem silné vůle. Cítil, že jeho schopnost je to jediné, co stojí mezi ním a měňavým světem snů, který ho záhy strhne.

Vedl ji přes zahradu po pěšině, po níž předtím přišel. Tentokrát dáma poslouchala, držela se těsně vedle něj.

Do cesty se jim postavil dlouhý, vysoký živý plot. Vztáhl ruku a zachytil ženu s úmyslem zakormidlovat s ní k bráně, ale když sevřel v ruce její paži, jeho soustředění se roztříštilo jako váza z jemného porcelánu po pádu na mramorovou podlahu. Bez varování se mu v žilách rozlil pocit povznesení. Zesílil stisk a vychutnával si opojný příval rozkoše.

Uslyšel tiché, polekané zajíknutí, ale nevšímal si toho. Náhle intenzivně vnímal nádhernou, jemnou oblost paže, kterou držel. Vůně té ženy byla opojná, zaháněla veškeré racionální uvažování.

Zpod živého plotu se plížili démoni a příšery. Zubili se, měsíční svit se blýskavě odrážel od jejich tesáků. *Můžeš si ji vzít tady, teď. Nic ti nezabrání. Je tvá.*

Ta ženská si musí uvědomovat, jak eroticky vypadá v mužském oblečení, říkal si. Bavilo ho a těšilo vědomí, že se tak naschvál nastrojila, jen aby ho přivedla v pokušení.

„Musíte se držet, pane,“ řekla naléhavě. „Už nejsme daleko od kočáru. Už jen pár minut a oba budeme v bezpečí.“

V bezpečí. To slovo probudilo prchavou vzpomínku. Soustředil se, snažil se vybavit si něco, co bylo důležité, něco, co musí udělat předtím, než se zmocní této ženy. Tehdy mu to došlo, útržek vědomí, zmitaný neviditelným větrem. Chopil se toho malého círu reality a držel ho pevně. Musí tu ženu zachránit. Ano, to je ono. Je v nebezpečí.

Démoni a příšery zakolísali, na krátkou chvíli zprůsvitněli.

Halucinuješ, Ware. Dávej pozor, nebo ji zabiješ. Jako by na něj někdo vychrstl ledovou vodu. Odtáhl se od okraje propasti.

„Dávejte pozor, nebo o něj zakopnete,“ řekl.

„O démona?“ zeptala se ostražitě.

„Ne, o toho chlapa pod keřem.“

„Co, propána?“ Polekaně pohlédla dolů a znovu se tiše zajíkla, když uviděla zpod hustého listí vyčnívat nohu v holínce. „Je...?“ Nedokončila větu.

„Přivedl jsem ho do transu cestou do paláce, a druhého strážného taky,“ vysvětloval a hnal ji k bráně. „Probudí se až za svítání.“

„Aha.“ Nastala krátká pauza. „Já, hm, nevěděla, že Delbridge zaměstnává strážce.“

„Asi byste měla tuhle možnost připustit, až se příště vypravíte loupit.“

„Vstoupila jsem do paláce v přestrojení za jednoho z mnoha sluhů najatých pro dnešní večer, ale měla jsem v plánu uprchnout přes zahradu. Vběhla bych strážím rovnou do náruče, kdybyste se o ně už nepostaral vy. Ještě štěstí, že jsme se dnes večer setkali.“

„Pohár mého štěstí dnes večer rozhodně přetekl, o tom není pochyb.“

Nenamáhal se skrývat svůj sarkasmus. Její pozitivní přístup byl skoro stejně nesnesitelný jako ty zatracené halucinace.

„Mluvíte hodně napjatě,“ zašeptala, spěchajíc po jeho boku. „Halucinace sílí?“

Měl sto chutí na ni zařvat; měl sto chutí jí zatřepat, aby pochopila vážnost situace. Halucinace nepřicházely; cíhaly v temných koutech a čekaly na okamžik, kdy jeho vůle opět zakolísá jako před chvilkou. V okamžiku, kdy ztratí kontrolu, zaplaví mu mozek noční můry. Ze všeho nejvíc ji chtěl políbit, než do té noční můry spadne.

Prostá pravda však byla taková, že neměl čas nic z toho provést. Byl odsouzen. Jediné, co ještě mohl udělat, bylo pokusit se o její záchranu. Ještě několik minut. To mu stačí, aby dostal tu ženu k

jejímu kočáru a poslal ji pryč. Už jen několik málo minut. Tak dlouho by mohl vydržet. Musí to vydržet, kvůli ní.

Otevřel těžkou bránu. Žena skrze ni rychle prošla. Následoval ji.

Delbridgeovo sídlo bylo několik mil za Londýnem. Za vysokou zahradní zdí se rozkládal hustý stromový porost. Les působil neproniknutelně, ale když se podíval důkladněji, uviděl v hlubokých stínech číhat příšery.

„Kočár není daleko odtud,“ řekla žena.

Vyndal z kapsy pláště pistoli. „Vezměte si tohle.“

„Proč bych měla chtít vaši zbraň?“

„Protože halucinace se zhoršují. Před chvilkou jsem se chtěl na vás užž dopustit násilí. Nevím, co udělám příště.“

„Nesmysl.“ Znělo to upřímně šokovaně. „Nevěřím ani na okamžik, že byste se mě zmocnil násilím, pane.“

„Pak nejste ani zpola tak inteligentní, jak jsem si zprvu myslel.“

Odkáslala si. „Nícméně za daných okolností chápu vaše obavy.“

Opatrně od něj vzala pistoli, svírajíc ji nemotorně v jedné ruce. Otočila se a vedla ho úzkou, hrbolatou cestou, spoře osvětlenou svitem měsíce.

„Nejspíš neumíte používat tu zbraň, kterou jsem vám právě dal,“ řekl.

„Ne. Ale můj přítel se ve zbraních vyzná.“

Má přítele, *muže*. Ta zpráva ho zasáhla jako prudký úder. Útroby mu sevřelo rozhořčení a nevysvětlitelný majetnický pocit.

Ne, znovu je ve spárech halucinací. Na každý pád, s veškerou pravděpodobností bude do svítání mrtev. Nemá na tu ženu nárok.

„Kdo je ten váš přítel?“ zeptal se přesto.

„Za okamžik ho poznáte. Čeká na mě v lese.“

„Co je to za přítele, že vám dovolí riskovat tak, jak jste riskovala dnes v noci?“

„Adam a já jsme dospěli k názoru, že do sídla se snáz dostane jeden člověk než dva. Každopádně někdo musel hlídat kočár a koně.“

„Váš přítel měl jít do paláce sám a vás nechat u kočáru.“

„Můj přítel má mnohá nadání, ale chybí mu schopnost potřebná k vyhledání krystalu citem. Já jediná jsem měla nějakou naději, že ho najdu.“

„Ten zatracený krystal nestál za riziko, které jste dnes v noci podstoupila.“

„Vážně, pane, teď není zrovna vhodná doba k udílení kázání.“

Měla pravdu. Vidiny ze zlých snů se znovu shlukovaly blíž a blíž. V koutku oka mu postávali ghúlové. Podél okraje cesty se plazili démoni. V převislých větvích nedalekého stromu se svíjel velký had se žhnoucím rudýma očima.

Odmlčel se a znovu se soustředil na nutnost dostat tu ženu do kočáru, aby ji její dobrý přítel Adam mohl odvézt z téhle noční mûry.

Prošli obloukem zátočiny ve vyježděné cestě. Před nimi se tyčil malý, uzavřený, na první pohled velmi rychlý kočár. Na kozlíku nikdo nebyl. Dva koně stáli v postrojích a tiše podřimovali.

Leona se zastavila a poněkud úzkostlivě se rozhlédla. „Adame?“ zavolala tiše. „Kde jsi?“

„Tady jsem, Leono.“

V Thaddeusovi procitlo vzrušení a neznámý pocit úžasu. Konečně má pro tu ženu jméno: Leona. Pradávní předci věřili, že jména mají moc. Měli pravdu. Jméno Leona mu vlilo do žil sílu.

Halucinuješ, Ware. Vzpoch se.

Mezi stromy vystoupil štíhlý muž, zahalený do těžkého drožkářského svrchníku s pelerínou přes ramena. Čepici měl staženou do očí. Měsíční světlo se odrazilo od pistole v jeho ruce.

„Kdo je tohle?“

Hlas patřil kultivovanému mladému pánovi, postrádal hrubý akcent kočího.

„Přítel,“ řekla Leona. „Je ve smrtelném ohrožení a my taky. Není čas na vysvětlování. Mám ten kámen. Musíme okamžitě odtud.“

„Nerozumím. Jak to, že jsi v Delbridgeově sídle narazila na známého? Patrně někdo z hostů?“ Poslední otázka byla prodchnuta chladným nesouhlasem.

„Prosím tě, Adame, teď ne.“ Leona spěchala kupředu a otevřela dveře kočáru. „Vysvětlím všechno později.“

Adam očividně nebyl přesvědčen, ale zřejmě dospěl k závěru, že není vhodná chvíle o této záležitosti debatovat.

„Jak je libo.“ Strčil zbraň do kapsy a lehce se vyšplhal na kozlík.

Leona nastoupila do neosvětleného kočáru. Thaddeus sledoval, jak mizí v husté tmě uvnitř. Přes houstnoucí mlhu nočních můr ho náhle napadlo, že už tuhle úžasnou ženu nikdy neuvidí, nikdy se nedozví její tajemství. Zmizí, a on ji ani nepodržel v náručí.

Přistoupil blíž k otevřeným dveřím.

„Kam pojedete?“ zeptal se, protože ji potřeboval ještě naposled slyšet.

„Zpátky do Londýna, samozřejmě. Pro spásu nebes, proč tam stojíte? Nastupte do kočáru.“

„Už jsem vám říkal, že nemohu jet s vámi. Noční můry mě rychle dohánějí.“

„A já už jsem vám říkala, že o nočních můrách ledacos vím.“

Adam na něj shlédł z výšky. „Všechny nás ohrožujete,“ vyštěkl tlumeně. „Nastupte do kočáru, pane.“

„Jeďte beze mě,“ přikázal Thaddeus tiše. „Musím něco udělat, než mě ovládnou vidiny.“

„Copak to je?“ zeptal se Adam.

„Musím zabít Delbridge.“

„Ha.“ Adamův hlas zněl náhle zamyšleně. „To není špatný nápad.“

„Ne.“ V otvoru se objevila Leonina tvář. „Nemůžete riskovat návrat do paláce, pane, ne v tomhle stavu.“

„Jestli Delbridge nezabiju, bude pátrat po krystalu,“ vysvětloval Thaddeus.

„Už jsem vám říkala, že mě nikdy nenajde,“ ujišťovala ho Leona.

„Na tom, co říká tvůj nový přítel, něco je,“ prohlásil Adam.

„Navrhuj, abychom dali na jeho radu a nechali ho tady. Co je na tom špatného, když ho necháme, aby se pokusil zabít Delbridge? Jestli se mu to podaří, budeme mít do budoucna o starost míň.“

„Ty to nechápeš,“ pokračovala Leona. „Tenhle člověk je pod vlivem nějakého strašného jedu, který způsobuje halucinace. Neví, co mluví.“

„O důvod víc nechat ho tady,“ řekl Adam. „To poslední, co dneska potřebujeme, je cestovat ve společnosti šilence.“

Thaddeus se upřeně zadíval na Leonu, snažil se v měsíčním světle naposled pohlédnout do její tváře. „Má pravdu. Musíte odjet beze mě.“

„To v žádném případě.“ Leona se natáhla a uchopila ho za rukáv. „Věřte mi, pane, dávám vám své slovo, existuje velká pravděpodobnost, že vám dokážu pomoci. Bez vás neodjedeme.“

„Zatraceně,“ zamumlal Adam. Znělo to ale rezignovaně. „Klidně můžete nastoupit, pane. S Leonou je těžké vyhrát v hádce, když je přesvědčena, že má pravdu.“

Nebyla to Leonina tvrdohlavost, co ho přimělo zaváhat, jak si Thaddeus uvědomoval; byla to její víra, že ho možná dokáže zachránit.

„Soustředte se na to, co je dobré, pane,“ nařizovala Leona zmužile. „Prodléváním u toho, co je negativní, se ničeho nedosáhne.“

„Také si velice potrpí na sílu optimismu a pozitivního myšlení,“ brumlal Adam. „Je to nadmíru protivná vlastnost, to mi věřte.“

Thaddeus se toužebně zahleděl na otevřené dveře kočáru, neschopen uhasit maličkou jiskřičku naděje, kterou Leona vykřesala.

Kdyby ho zachránila, mohl by ji chránit před Delbridgem a také ji získat.

Tahle logika zhoupla misky vah. Vyhoupł se do kočáru a klesl na sedadlo naproti Leoně.

Povoz sebou okamžitě škulb a rozjel se. Koně se dali do svižného klusu. Jakýmsi neurčitým, dosud racionálním kouskem mozku si Thaddeus uvědomil, že Adam nerozsvítil vnější lampy. Vedl spřežení po klikaté cestě podle měsíčního světla. Bylo to šílenství, ale pěkně to zapadalo do všeho ostatního, co se dnes v noci událo.

Uvnitř kočáru jen taktak rozeznával Leoninu siluetu na pozadí tmavého čalounění. Nicméně ji divoce vnímal. Sama atmosféra jako by se tetelila esencí ženství.

„Jak se jmenujete, pane?“ zeptala se.

„Thaddeus Ware.“

Tuže zvláštní pomyslení, ačkoliv s touto ženou právě prožil znepokojivé dobrodružství, neviděl dosud jasně, jak vůbec vypadá. Zatím ji viděl jen v šeru muzejní galerie a v měsícem osvětlené zahradě. Kdyby ji měl potkat zítra na londýnské ulici, možná by ji ani nepoznal.

Dokud by nepromluvila. Zvuk jejího hlasu, tlumený a vlhký a poutavě smyslný, se mu vtiskl do paměti navždy. Poznal by také její vůni, říkal si, a také něco z jejích tvarů. Živě vnímal podmanivé křivky, když se k němu přitiskla. A ještě tu bylo něco jiného, slabý šelest svůdné moci, který mohl vycházet jediné z její aury.

Ach ano, poznal by ji kdekoliv.

Protože je tvá, zašeptal jeden z démonů.

Moje.

Bez varování se rozpadly poslední zbytky jeho obrany. Příšery byly osvobozeny. Vyskákaly ze stínu jeho mysli přímo do kočáru.

V jediném mžiku démonického oka se vnitřek krytého kočáru změnil v temnou krajinu snů. Na sedadle vedle něj dřepěl tvor o rozměrech velikého psa. Jenže ta příšera nebyla psem. Z jejího třpytivého, bachratého těla vyrůstalo osm chmýřitých nohou. Měsíční světlo se temně odráželo v bezduchých, mnohostěnných očích. Z tesáků jí kapal jed.

V okně se objevila přízračná tvář. Místo očních důlků měla prázdné černé díry. Ústa se otevírala v němém skřeku.

Postřehl náznak pohybu po levé straně. Nemusel obracet hlavu, aby věděl, že to, co se tam krčí, má šupinaté nohy s drápy a tykadla, která se svíjí jako trýznění červi.

Okna kočáru už nevedla do nočního setmělého lesa. Místo toho se v nich ukazovaly nezemské scenerie z jiné dimenze. Sopečné řeky plynuly mezi stromy z černého ledu. Na zmrzlých větvích hřadovali podivní ptáci s hadími hlavami.

Zachoval si právě tolik vědomí, aby věděl, že je hlupák, když věří, že pouhá síla vůle dokáže ty noční můry zadržet. Delbridgeův jed už mu kypěl v krvi nejméně patnáct minut a konal své hnusné dílo. Nyní se zcela zmocnil nadvlády.

Překvapivé bylo, že už mu to bylo jedno.

„Pane Ware?“

Leonin hlas, hlas, který by poznal mezi všemi, k němu doléhal ze tmy.

„Už je pozdě,“ řekl, pobaven jejím ustaraným tónem. „Vítejte v mém zlém snu. Není to tady tak nepříjemné, když si zvyknete.“

„Pane Ware, musíte mě poslouchat.“

Projel jím žhavý chtíč. Byla jen pár coulů od něj, měl ji na dosah. Nikdy netoužil po žádné ženě víc a neexistovalo nic, co by ho mohlo zastavit.

„Mohu vám pomoci bojovat s halucinacemi,“ řekla.

„Ale já s nimi nechci bojovat,“ odpověděl tiše. „Abych řekl pravdu, užívám si je. A vás si taky užiju.“

Netrpělivě strhla paruku, sáhla pod kabát a vyndala nějaký předmět. Neviděl, co to je, ale několik vteřin nato jí mezi dlaněmi zazářilo měsíční světlo.

Teď ji poprvé uviděl. Tmavé vlasy měla vyčesané do staženého uzlu na temeni a účes odhaloval tvář, která se dala označit jen jako oslnivá, ačkoliv ne tím způsobem, který se obvykle spojuje s velkou krásou. Místo toho viděl v jejím obličeji inteligenci, odhodlání a

vnímavost. ústa měla velmi jemná. Oči z roztaveného jantaru zářily ženskou silou. Nic nemohlo být svůdnější.

„Čarodějko,“ zašeptal fascinovaně.

Ucukla, jako by ji udeřil. „Cože?“

Usmál se. „Nic.“ Shlédl se zájmem na krystal. „Co je tohle? Další z mých halucinací?“

„To je kámen jitřenky, pane Ware. Projdu vašimi sny s vámi.“

3

Naposled držela v ruce kámen jitřenky toho léta, kdy jí bylo šestnáct, ale na energii, kterou vyslala do jeho srdce, zareagoval okamžitě. Už neměl matnou, kalně bílou barvu – zářil slabým vnitřním světlem, které signalizovalo, že už ožil silou. Držela ho v dlani a upírala pohled do jeho hlubin, soustředila přitom všechny své smysly. Kámen se viditelně rozjasnil.

Nedokázala vysvětlit, jak dokáže získávat přístup k energii v určitých krystalech. Byl to talent, děděný po generace v ženské větvi její rodiny. Maminka měla dar pracovat s krystaly. Stejně tak babička a mnohé prababičky před ní, nejméně po dvě stě let.

„Zadívejte se hluboko do krystalu, pane Ware,“ řekla.

Nedbal na její pokyny. Na rtech se mu objevil mírný, smyslný úsměv, při kterém se jí zježily všechny vlasy v týle.

„*Radši bych se zadíval hluboko do vás,*“ řekl temným, neodolatelným hlasem, jímž ji prve zhypnotizoval.

Zachvěla se. Atmosféra se změnila. Ještě před okamžikem Thaddeus sváděl zuřivou bitvu, aby si udržel zdravý rozum tváří v tvář stoupajícímu přílivu halucinací, ale teď jako by se kochal fantastickým snem, ve kterém se ocitl.

Bojovala o udržení kontroly nad situací. „Povězte mi, co v tom krystalu vidíte.“

„Jak je libo. Dnes v noci mám náladu vám vyhovět. Aspoň prozatím.“ Znovu pohlédl na kámen. „Vidím měsíční světlo. Mazaný trik, madam.“

„To světlo, které vidíte, je přírodní energie krystalu. Je to velmi zvláštní síla, která rezonuje s energií snů. Všechny sny pramení z paranormální stránky naší přirozenosti, i u těch, kteří nevěří, že by nějakou takovou vnímavost měli. Jestliže člověk pozmění proudění vytvářené sny, může pozměnit i povahu samotných snů.“

„Mluvíte jako jeden můj známý vědec. Jmenuje se Caleb Jones. Pořád mele o vědeckých aspektech paranormálních jevů. Mně taková konverzace připadá nudná.“

„Nebudu se pokoušet nudit vás důvody, proč krystal funguje,“ řekla, potlačujíc svou rostoucí nejistotu. „Prosím, dávejte pozor. Máte sen, i když jste vzhůru. Zmenšíme moc a sílu toho snu. Nemůžeme ho úplně vymazat, ale můžeme ho oslabit do té míry, že už nebude působit reálně ani podmanivě. Ale vy musíte spolupracovat, pane.“

Znovu se nebezpečně pousmál. „Nemám náladu na vaše hry s krystalem. Dnes v noci dám přednost jiné zábavě.“

„Pane Ware, žádám, abyste mi věřil, stejně jako jsem dnes v noci věřila já vám.“

Ve světle krystalu viděla, jak se Wareovy chladně zářivé oči mírně přimhouřily. Předklonil se a přejel jí špičkou prstu pod bradou. Při tom polaskání ji trochu zamrazilo.

„Zachránil jsem vás, protože mi náležíte,“ prohlásil. „A co je mé, to si chráním.“

Klouzal stále hlouběji do svých halucinací.

„Pane Ware,“ řekla, „tohle je moc důležité. Dívejte se do měsíčního světla a soustřeďte se na své halucinace. Popište mi je.“

„Jak je libo, pokud na tom trváte.“ Znovu se zahleděl do krystalu. „Mám začít tím démonem v okně? Možná bude zajímavější ta zmije, co se vine ke klice dveří.“

Srdce kamene se nabilo silou, a velikou. Měsíční světlo zaplálo. Konečně se soustředil na krystal tak, jak mu prve nařídila, ale nepočítala se silou jeho talentu. Musela se sama soustředit silněji, aby udržela proudění pod kontrolou.

„Žádný z těch tvorů, které vidíte kolem sebe, není skutečný, pane Ware.“

Natáhl ruku a přejel jí palcem přes dolní ret. „Vy jste skutečná. Na ničem jiném dnes v noci nezáleží.“

„Neznáme se dlouho, ale je zřejmé, že máte značně silnou vůli. Nepodlehli jste svému zlému snu úplně, pane. Nějaká část vašeho mozku si stále ještě je vědoma, že trpíte halucinacemi.“

„Možná, ale mně už na tom nesejde. Momentálně mě zajímáte jenom vy.“

Světlo v krystalu sláblo. Thaddeus už se na ně nesoustředil.

„Bez vás to nedokážu, pane,“ pravila rázně. „Musíte se silněji soustředit na to měsíční světlo. Společně využijeme jeho energii k rozptýlení fantazií ve vaší mysli.“

„Vaše terapie u mě nezabere,“ řekl pobaveně. „Zdá se, že je to nějaká forma hypnózy, a já jsem stejně jako vy vůči hypnóze od přírody imunní.“

„Nepokouším se vás hypnotizovat, pane. Ten krystal je pouze nástroj, který nám umožní vyladit vlny vaší snové energie. Momentálně ta energie vytváří vaše halucinace.“

„Mýlíte se, Leono,“ namítl tiše. „Hadi a démoni nejsou halucinace, jsou skuteční a já jim velím, jsou to moji služebníci, připoutaní ke mně všemi silami pekel. Vy jste ke mně taky připoutána. Brzy to pochopíte.“

Poprvé se začala obávat, že by ho mohla ztratit. Pocítila úzkost, která narušila její koncentraci. Shlédl na krystal a zasmál se.

Světlo v kameni znenadání potměnělo a změnilo barvu. Leona jen zděšeně zírala. V srdci krystalu se schylovalo k bouři. Místo měsíčního světla tam zlověstně vířily podivné temné proudy. Thaddeus vléval do krystalu vlastní sílu, překonával její pečlivě nasměrované vlny energie.

Bouře propukla, nabírala sílu. S rostoucím děsem sledovala, jak se rušivé síly zvedají a propukají. Nikdy nenarazila na nikoho, kdo by dokázal udělat to, co teď dělal Thaddeus Ware. Protože byl naprosto v moci svého snu, soudila, že si ani on sám neuvědomuje, co se děje.

Obludný hmyz, jehož oči tvořilo tisíc malých zrcadélek, se objevil na sedadle vedle Thaddeuse. Tesáky tvora se mokře leskly.

Ztuhla hrůzou. Nebylo kam utéct. Nebylo kam se skrýt. Prsty na rukou i nohou jí bolestně mravenčily jehličkami strachu. Košile jí zvlhla potem. Pokusila se vykřiknout, ale zvuk jí uvízl v hrdle.

„Uklidněte se, má sladká,“ řekl Thaddeus. „Neublíží vám. To stvoření mě poslouchá. Ochráním vás.“

Instinktivně sáhla po klice dveří. Ucukla těsně předtím, než sevřela v prstech hlavu rudookého hada.

„Už je vidíte, že?“ zeptal se Thaddeus potěšeně. „Vstoupila jste do mého světa.“

Svitlo jí, že Thaddeus jaksi čerpá sílu z krystalu, aby zviditelnil své halucinace nejen sobě, ale i jí. Kdyby prve nebyla svědkem ohromující scény na vlastní oči, nevěřila by, že někdo něco takového dokáže.

Zčistajasna k ní dolehlo jedno ze rčení strýčka Edwarda: „*Nezapomínej, Leono, musíš ovládat obecnstvo od okamžiku, kdy vstoupíš na jeviště. Nikdy nedopust', aby obecnstvo ovládlo tebe.*“

Musí znovu získat nadvládu nad krystalem, jinak ji krajina snů vtáhne spolu s Thaddeusem Warem a oba budou ztraceni.

Veškerou silou své vůle se přiměla odvrátit pohled od děsivého hmyzu a soustředila se na běsnící proudění uvnitř krystalu.

„Podívejte se do kamene, pane,“ řekla, vkládajíc do povelu veškerou autoritu, kterou v sobě našla. „Je to vaše jediná naděje. Halucinace převládly. Musíte s nimi bojovat.“

Usmál se. „Byl bych daleko radši, kdybyste se ke mně v tom snu připojila. Společně budeme vládnout ve svém koutečku pekla.“

Než si uvědomila, co má v úmyslu, sevřel rukama její ramena. Přitáhl si ji k sobě.

„Okamžitě mě pusťte, pane Ware.“ Snažila se, aby jí v hlase nezněly strach, ale věděla, že ho vycítil.

„Pročpak bych to dělal?“ zeptal se Thaddeus a hlas mu zdrsněl nebezpečnou smyslností. „V tomhle světě jste má. Už dávno jsem ochutnal vaši moc a dal vám pocítit svou.“

Snažila se mu vytrhnout, ale sevřel ji pevněji. Okamžitě znehybněla, intuice ji varovala, že odpor by ho jen vyprovokoval. Horečně zvažovala těch několik málo možností, které jí zbývaly. Kdyby začala křičet o pomoc, Adam by ji dozajista uslyšel a přispěchal jí na pomoc. Jenže Adam by nejspíš řešil krizi tak, že by prohnal Thaddeusi Wareovi hlavu kulí. To se jí zdálo nejen trochu přehnané, ale taky nadmíru nespravedlivé, vzhledem ke skutečnosti, že jí Ware pravděpodobně dnes v noci zachránil život, když zbavil ty dva strážné vědomí.

Jejím úkolem teď je zachránit jeho. Musí být silná za oba.

„Násilím mě nedostanete, pane,“ řekla s klidem, který zdaleka necítila. „Dnes v noci jste mě zachránil. Nemáte v povaze dopouštět se násilí na ženách.“

Přitáhl ji k sobě blíž. Ve světle kamene mu oči žhnuly temnou vášní.

Pozoroval její ústa, jako by to bylo nějaké vzácné exotické a velmi zralé ovoce. „Vy o mé povaze nic nevíte. Zatím ne. Ale brzy, má sladká, velmi brzy pochopíte pouto, které mezi námi existuje.“

„Vím, že mi neublížíte, protože jste čestný muž,“ pravila klidně.

Zareagoval tak, že jí rozepnul límec košile. Intenzivně vnímala, jak jí jeho prsty přejíždějí po hrdle.

„Čest je složitý pojem, když jde o takovéhle věci,“ řekl.

„Není na tom vůbec nic složitého, a vy to dobře víte,“ zašeptala. „Síly vaší noční mýry vás ovládají.“

„Nikdo a nic mě neovládá, ani vy ne, má krásná Leono.“

„Já nejsem tím, kdo vámi manipuluje. To dělá Delbridge svým jedem. Přece byste mu nedopřál vítězství?“

Thaddeus zaváhal, přimhouřil oči. „Delbridge. Jestli někdy zjistí, že jste mu vzala krystal, nezastaví se před ničím, aby ho dostal zpátky.“

Uvědomila si, že kdesi v krajině jeho snů se právě na šterbinku pootevřely dveře k racionálnímu uvažování. Chopila se příležitosti.

„Máte pravdu, pane,“ souhlasila. „Už chápu, že Delbridge představuje velikou hrozbu pro mou osobu. Ale nemůžete se s ním vypořádat, dokud budete pod vlivem jedu. Musíte znovu získat zdravý rozum, abyste mě před ním mohl ochránit.“

„Přisahám, že vás ochráním před ním a před všemi ostatními muži, kteří by se se opovážili mi vás vzít.“ Vytáhl jí z vlasů jednu vlásničku. „Jste má.“

„Ano, vskutku,“ řekla rázně. „Jsem vaše, a tudíž budete dnes v noci bojovat s Delbridgeovým jedem. Kvůli mně, pane. Nedovolíte, aby vás připravil o rozum, protože pak byste nebyl s to mě střežit.“

„Kvůli vám,“ opakoval, jako by skládal slavnostní přísahu, „projdu branami pekel, abych vás ochránil, Leono.“

V malém, uzavřeném prostoru kočáru se neviditelně tetelila energie – nejen v krystalu. Její smysly reagovaly na jeho temnou, opojnou auru. Vtahovalo ji to jako opojná vůně. Hluboko v jejím nitru začínala růst horečka. Napůl znenadáni zatoužila vstoupit do krajiny jeho snů a sdílet ji s ním.

Vytáhl jí z účesu další vlásničku. Pak, velmi pečlivě, jako by si vyznačoval pozemek, ovinul jednu ruku kolem jejího zátylku a přitiskl svá ústa na její.

Byl to polibek majetnický a plný vzrušující síly. Její aura mu vzplála vstříc. Proudý jejich energie se srazily, splynuly a pak spolu začaly souznít. Přivřenýma očima viděla, jak krystalem projel blesk.

Thaddeus z ní pil, jako by mu nabízela nějaký vzácný nektar. Toužila ho následovat tam, kam jen by je mohly zanést proudy snu.

S tlumeným, chraptavým zvukem zvedl Thaddeus hlavu a začal ji pokládat na sedadlo. „Moje,“ šeptal.

Ted' nebo nikdy. Musí jednat kvůli oběma, jinak je všechno ztraceno. Napadlo ji další ze strýčkových pořekadel: „*Vždycky dopřej obecnstvu podívanou.*“

Popadla krystal oběma rukama.

„Dívejte se do kamene, Thaddeusi,“ zašeptala stejným hlasem, jakým by ho zvala do svého lože. „Uvidíte, jak ho zapaluje vaše energie.“

Zareagoval na to drobné svádění a shlédl do zářícího kamene.

Čekala na něj. V okamžiku, kdy vycítila, že jeho pozornost je zaostřena do krystalu, udeřila, vrazila do kamene každou uncí vlastní síly. Nebyl čas zjemňovat proudění vlastní energie, jak by to udělala u každého jiného klienta. Nemohla si dovolit delikátní ani opatrné počínání. Překonat Thaddeusovu kypící energii vlastní syrovou silou, to byla její jediná naděje.

Bouře v krystalu naposled divoce zatepala a pak začala slábnout.

Během pár vteřin bylo po všem. Thaddeus se otřásl a klesl zpět do podušek.

„Už nejsem ve zlém snu,“ řekl omámeně. „Ne,“ potvrdila.

„Zachránila jste mi duševní zdraví a bezpochyby i život. Dlužím vám veliké díky.“

„Jsme vyrovnáni, pane. Já vám dlužím svou vděčnost za to, že jste mi dnes v noci pomohl uprchnout z Delbridgeova domu.“

„Delbridge. Správně.“ Unaveným gestem rozsvítil jednu z lamp. „S tím bude problém, Leono.“

„Delbridge není třeba se obávat, pane Ware. Ted' si musíte odpočinout.“

„Myslím, že nic jiného ani nedokážu.“ Zvedl paruku, kterou prve měla na hlavě, a zkoumal ji, jako by ji viděl poprvé. „Nevybavuje se mi, že bych se někdy cítil tak vyčerpaný.“

„Vynaložil jste dnes v noci velmi mnoho energie. Potřebujete spánek, hodně spánku.“

„Budete tady, až se vzbudím?“

„Hmmm.“

Nacpal paruku do kapsy svého kabátu a mdle se pousmál. „Lžete.“

„Poslyšte, pane, teď není vhodná doba na to, abychom se pouštěli do diskuse. Potřebujete odpočinek.“

„Nemá smysl mi utíkat, Leono. Vy a já jsme teď spojeni. Ať půjdete, kam chcete, najdu vás.“

„Spěte, pane Ware.“

Nehádal se. Uvelebil se hlouběji do rohu sedadla, nohy natažené tak, že se jeho stehna dotýkala jejích. Dlouho ho pozorovala.

4

Když spokojeně usoudila, že vskutku tvrdě usnul, vstala, klekla si na sedadlo a odsunula střešní okénko, aby promluvila s Adamem.

„Jak se vede pacientovi?“ zeptal se Adam přes rameno. „Spí. Jed byl velmi silný. Nějakou dobu jsem se bála, že ho nedokážu zachránit.“

Závan studeného větru, přinášejícího první kapky deště, pronikl do kočáru.

„Jakýpak jed způsobuje noční můry?“ zeptal se Adam. „Nevím. Pan Ware tvrdil, že ho Delbridge použil už na dva muže, kteří po něm zešíleli. Obě oběti zemřely během několika hodin.“

Adam mrskl opratěmi, vybízejí koně k rychlejšímu tempu. „Delbridge je zřejmě nebezpečnější, než jsme si mysleli. Údajně to měl být všehovšudy jen výstřední sběratel.“

„Je to horší, než tušíš. Prve jsem ti to nestihla povědět, ale v jeho muzeu byla mrtvá žena. Měla podříznuté hrdlo. Bylo to... příšerné.“

„Zatraceně.“ Adam byl tak šokován, že zatahal za opratě a narušil tak koním krok. Kvapně své počínání napravil. „Kdo to byl?“

„Nevím. Asi patřila k ženám, které tam Delbridge pozval, aby bavily jeho hosty. Evidentně šla do té galerie na schůzku s nějakým mužem. Vrah byl u ní dřív.“

„Prosím tě, neříkej mi, že tím vrahem byl náš pasažér.“

„Ne.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Ze dvou důvodů. Za prvé, nezavraždil mě, když jsem ho přistihla, jak stojí nad tělem. Kdyby byl vinen, určitě by se chtěl zbavit svědka.“

„Dobrý bože na nebesích. Tys ho našla stát nad tělem?“

„Druhý důvod, proč jsem přesvědčena, že není vrah, je ten, že nezabil dva strážné, hlídkující v Delbridgeově zahradě.“

„O jakých dvou strážných to mluvíš? Dneska v noci tam žádné strážce být neměly.“

„Zdá se, že informace pana Pierce byly v nejednom ohledu mylné.“

„Zatraceně,“ opakoval Adam, tentokrát velmi tiše. „Leono, z toho se začíná klubat jednoznačná katastrofa.“

„Nesmysl. Připouštím, že došlo k několika komplikacím, ale všechny se vyřešily.“

„Na tebe se dá spolehnout, že budeš myslet pozitivně i v situacích, kde by každý člověk se zdravým rozumem uvažoval o koupi lodního lístku do Ameriky nebo na nějaké jiné příhodně vzdálené místo.“

„Jen zvažuju fakta, Adame. Jsme bezpečně daleko od Delbridgeova sídla a neexistuje způsob, jak by Delbridge mohl někdy zjistit, kdo mu ten krystal vzal.“

„Zapomínáš na jednu velkou komplikaci,“ řekl Adam temně.

„Kterápak to je?“

„Ta, co momentálně spí v kočáře. Co o něm víš?“

„Velmi málo, kromě skutečnosti, že je to neuvěřitelně silný psychotronický hypnotizér,“ připustila. „*Psychotronický hypnotizér*?“

„Vypořádal se s těmi dvěma strážemi stejně jako s jedním z Delbridgeových hostů tak, že je přivedl do okamžitého transu. Bylo to ohromující. Nikdy jsem neviděla žádného hypnotizéra dělat to, co dokáže on.“

„A pomáháme mu vrátit se do Londýna?“ vyděsil se Adam. „Ty ses asi zbláznila, Leono. Každý ví, že hypnotizéři, i ti s paranormálními schopnostmi, jsou nebezpeční. Musíme se ho ihned zbavit.“

„Uklidni se, Adame. Není třeba panikařit. Všechno dobře dopadne.“

„Musím tě upozornit, že pan Pierce nemá rád hypnotizéry, obzvláště ne ty s psychotronickým nadáním, a já taky ne,“ podotkl Adam chmurně.

„Narazil jsi někdy na hypnotizéra s paranormálními schopnostmi? Dobrotivé nebe, to jsem netušila. K čemu došlo?“

„Stačí jen říct, že řečený hypnotizér je mrtev. Sebevražda. Snad jsi o tom četla v novinách. Jmenovala se Rosalind Flemingová.“

„Když o tom teď mluvíš, jako by se mi to jméno vybavovalo. Ale v novinách nebylo nic o jejím hypnotizérském nadání. Byla to dáma, která se pohybovala ve vysoké společnosti, že?“

„Než se vetřela do vysokých společenských kruhů, vydělávala si na živobytí jako médium. Používala své schopnosti k tomu, aby vydírala klienty.“

„Skočila z mostu, jak si vzpomínám.“

„Ano.“

Dokonale neutrální odpověď v ní spustila varovné zvonění. Leona poznala, že to znamená, že téma je uzavřeno. A to zas pravděpodobně znamenalo, že téma hovoru hrozí proniknout trochu příliš hluboko do záhad kolem Adamova velmi dobrého přítele, pana Pierce.

„Teď je tu otázka,“ řekla Leona, „co uděláme s panem Warem?“

„Říkáš, že spí?“ zeptal se Adam.

„Ano.“

„Spí tvrdě?“

„Velmi tvrdě,“ opáčila Leona.

„V tom případě navrhuji, abychom ho nechali v lese u cesty.“

„To nemyslíš vážně. Ten člověk mi dnes v noci zachránil život. Kromě toho začíná pršet. Nejspíš by se k smrti nachladil.“

„Nemůžeš ho vzít s sebou domů, jako by to byl další zatoulaný pes,“ zamumlal Adam rozhořčeně.

„Třeba bys ho mohl nechat u sebe přes noc ty?“

„To v žádném případě. Pan Pierce by nikdy nesouhlasil. Měl silné výhrady k našemu plánu od samého začátku, jestli si vzpomínáš. Kdyby se dozvěděl, že jsem přitáhl domů hypnotizéra...“

„No dobrá, nech mě chvílku přemýšlet.“

„Proč byl Ware dnes v noci v Delbridgeově muzeu?“

Leona zaváhala. „Přišel tam pro krystal.“

„Pro *tvůj* krystal?“

„No, ano, čirou náhodou.“

„Zatraceně. V tom případě bys měla brát v úvahu ještě něco, když už uvažuješ, co si počít s tím tvým hypnotizérem.“

„Co?“

„Měla bys předpokládat, že až se probudí, bude ten zatracený kámen pořád ještě chít.“

Leona cítila, jak ji obvyklá zmužilost valem opouští. Adam měl pravdu. Jestli ji Thaddeus bude hledat, bude to jen proto, že chce kámen, ne proto, že chce ji. Ten elektrizující polibek před chvílkou byl produktem jeho halucinací, součástí noční můry. Stěží to bylo střetnutí toho druhu, které by vzbudilo v pánském srdci touhu.

„Z toho mála, co jsem z něj prve viděl,“ pokračoval Adam, „tuším, že jen tak milostivě neukončí svou výpravu a ten kámen ti nepřenechá.“

„Máš pravdu,“ řekla Leona. „Musíme se pana Warea zbavit. Mám nápad.“

Hodiny odbily tři. Richard Saxilby se probudil a rozhlédl po galerii. Nejprve se dostavil zmatek. Co tady nahore dělá? Doprovázel ostatní při prohlídce, na jejímž uskutečnění Delbridge v podvečer trval, ale nebavilo ho to. Měl pramalý zájem o starožitnosti a s jistotou očekával, že se bude nudit. Nuda však nebyla hlavním problémem. Spíš v něm sbírka relikvií vystavených v galerii budila značně nepříjemný pocit. Proč sem přišel znovu?

Paměť se mu vrátila tak prudce, až se mu zvedl žaludek. Byl tady kvůli Molly. Ta drzá potvůrka navrhla, aby se tu sešli, až se začne tančit. Řekla mu, že tady je nikdo hledat nebude.

Jenže Molly je mrtvá, surově zavražděná.

Otočil se na patě, srdce mu bušilo. Ne, nebyl to sen. Pořád ležela na podlaze. Tolik krve, říkal si. Hrdlo měla proříznuté. Někdo ji zabil jako dobytče.

Útroby se mu vzbouřily. V jednom strašlivém okamžiku už si myslel, že bude zvracet. Odvrátil se, aby na tělo neviděl.

Někdo by to měl říci Delbridgeovi, aby se mohla přivolat policie.

Policie. Hrdlo se mu stáhlo panikou. Nemůže si dovolit, aby ho někdo s tou vraždou spojoval. Systém investic, na jehož vzniku se tolik nadřel, byl nadmíru delikátní záležitostí. O financování projektu budou rozhodovat velmi významní pánové. Klepy se v klubech šíří rychle.

A co je ještě horší, policie by se mohla domnívat, že tu pěknou kurvičku zabil on. Jak by mohl vysvětlit mužům ze Scotland Yardu svou přítomnost tady, v téhle zatracené galerii? A pak bylo třeba brát v úvahu jeho manželku, tu saň. Helena by zuřila, kdyby zatáhl jméno rodiny do vyšetřování vraždy. A ještě víc by ji rozzlobilo, kdyby zjistila, že sem přišel dnes v noci na schůzku s prostitutkou.

Musí odtud zmizet. Vráť se dolů a vmísí se mezi hosty, postará se, aby ho všichni viděli tančit s některými z žen, které pro dnešní večer Delbridge obstaral.

Ať tu mrtvolu najde někdo jiný.

O dvě hodiny později...

Delbridge přecházel sem a tam dlouhou galerií, nedbaje na zkrvavenou mrtvolu Molly Stubtonové. V tomto okamžiku pro něj představovala ten nejmenší problém. Zuřil. Také měl velké starosti.

„Co je, u všech d'asů, s těmi strážnými?“ zeptal se Hulseyho. Doktor Basil Hulsey potřásl hlavou a pohrával si s brýlemi. Nedalo se poznat, kdy se jeho střapaté prošedivělé vlasy naposled myly, natožpak stříhaly. Ježaté chomáče mu trčely v podobě nechutné svatozáře, jako by se dotkl elektrického přístroje. Soustavně zmuchlaný kabát a pytlovitě kalhoty mu visely na kostlivé postavě. Pod kabátem měl košili, která bezpochyby byla kdysi bílá. Nyní však měla šedavě hnědou barvu, což bylo důsledkem letitého styku s odpornými chemikáliemi.

Celkem vzato Hulsey vypadal jako ten, kým byl: geniální, výstřední vědec, kterého odvěkli z jeho laboratoře – z laboratoře, kterou financoval Delbridge – v časných předjitních hodinách.

„Nemám zdání, co těm st-strážným chybí,“ vykoktal Hulsey nervózně. „Pan Lancing je odnesl do k-kuchyně, jak jste nařídil. Oba jsme se je snažili vzbudit. Vychrstli jsme na ně vědro studené vody. Ani se nehnuli.“

„Řekl bych, že jsou oba bez sebe, protože vypili moc ginu,“ podotkl Lancing. Mluvil elegantně znuděně, jak bylo u něj obvyklé, když se věnoval svému oblíbenému sportu. „Ale žádný z nich nesmrdí chlastem.“

Hulsey se pečlivě soustředil na čištění svých brejliček. Vždycky vypadal úzkostlivě, když byl mimo svou laboratoř, ale ze všeho nejvíc, když byl nucen pobývat ve stejné místnosti s Lancingem. Delbridge mu to neměl za zlé. Bylo to jako nutit myš, aby sdílela klec s hadem.

Delbridge uvažoval o tvorovi jménem Lancing a skrýval vlastní ostražitost vůči němu. Na rozdíl od Hulseyho však věděl, že není

radno dávat najevo strach. Anebo možná jen dokázal zručněji skrývat instinktivní reakce.

Kypěl vztekem, ale byl si dobře vědom, že musí být opatrný. V ostrém světle, vrhaném nedalekým nástěnným svícnem, vypadal Lancing jako anděl z renesančního obrazu. Byl to mimořádně krásný muž s očima modrýma jako světlé safíry a zlatými vlasy tak světlými, až se zdály skoro bílé. Ženy to k němu přitahovalo jako mûry k plameni. Zevnějšek však byl v Lancingově případě rozhodně klamný; ten člověk byl chladnokrevný zabiják. Žil pro lov a zabíjení a jeho oblíbenou kořistí byl člověk, nejlépe žena. Šlo mu to děsivě dobře. Po pravdě řečeno, příroda ho obdařila nadáním pronásledovat a dostihnout oběť – nadáním, které se dalo označit jediné jako nadpřirozené. Když procitly jeho paranormální lovecké smysly, dokázal vystopovat psychotronické spóry své kořisti.

Nadání mu také umožňovalo vidět jasně i v nejtemnější noci. Když zaútočil, dokázal se pohybovat mnohem rychleji než i ten nejobratnější voják nebo boxer. Měl rychlost dravce, ne normálního člověka.

Delbridge byl členem Společnosti arkány, tajné organizace, věnující se studiu paranormálních jevů. Převážná většina členů tohoto spolku měla alespoň nějaké prokazatelné nadání. V posledních letech vyvíjela Společnost organizované úsilí o zkoumání, studium a katalogizaci rozmanitých typů schopností, které byly až dosud rozpoznány. Díky rostoucímu seznamu nyní existoval název pro ty, u nichž se projevoval syndrom Lancingových podivných a nadmíru nebezpečných dovedností: paraloenci.

Ve Společnosti byli mnozí, obzvlášť ti, kdo zastávali teorii pana Darwina, kteří byli přesvědčeni, že psychotronicky začarovaní lovci jsou ve skutečnosti primitivními přežitky. Delbridge byl nakloněn s nimi souhlasit. Lancing však zastával jiné stanovisko. Tento elegantní had se pokládal za nadřazeného, za člověka na vyšším stupni vývoje. Ať tak nebo tak, byl užitečný.

Delbridge ho vystopoval poté, co se v senzačním tisku začaly objevovat články o zběsilém vrahovi, jehož kořistí jsou prostitutky. Bylo celkem snadné vylákat Půlnoční přízrak, jak ho označil *Létající zvěd*, z úkrytu. Molly Stubtonová se svými plavými vlasy a hezkou tvářičkou odpovídala popisu obětí Přízraku. Vydávala se za chudou pouliční šlapku, provozující své řemeslo v té části města, o níž se vědělo, že tam Přízrak loví. Delbridge se držel poblíž ve stínu, dvě

nabité pistole v kapse a fiólu naplněnou jedním z Hulseyho lektvarů v ruce.

Léta byl z vlastního nadání zoufale zklamán. Bylo uspokojivě silné, ale jeho využití nadmíru omezené. Dokázal velmi zřetelně vycítit ostatní majitele silných paranormálních talentů. Navíc dokázal identifikovat povahu jejich konkrétních schopností. Tato schopnost byla konečně k velkému užitku té noci, kdy vypátral Lancinga.

Když se Půlnoční přízrak vynořil jedné noci z mlhy, oblečen jako elegantní pán a se svým andělským úsměvem na tváři, oklamalo to dokonce i Molly, která měla určité, dobře vypilované pouliční instinkty.

Lancingovy lovecké smysly však byly plně probuzené a Delbridge okamžitě identifikoval povahu znepokojivé aury, která ho obklopovala. I kdyby talent Přízraku nebyl pojmenován, Delbridge by poznal, co je zač: zabiják.

Nabídl paraloenci zaměstnání a něco, o čem vycítil, že to pro něj bude daleko důležitější: obdiv a uznání jeho mimořádných schopností.

Rychle se poučil, že Lancing má i druhou slabost, takovou, na kterou byl nucen brát ohled, aby Přízrak ovládl. Lancing pocházel z ulice, ale dychtil družít se s lepšími lidmi ve světě, který ho kvůli okolnostem jeho narození vždycky odmítal. Parchant toužil po přijetí mezi elitu, tak jako hladovějící člověk prahne po chlebu. Očividně se mu zajídalo, že on, *nadřazený*, postrádá společenský statut a styky, potřebné k tomu, aby byl zván do vybraných kruhů.

Delbridgeovi vadilo, že je nucen představit tu zmiji svému krejčímu, natožpak zvat ji na občasně společenské akce, jako byl ten dnešní večírek, ale nedalo se nic dělat. To, že musel Lancingovi dovolit postávat na okraji svého „lepšího“ světa, byla cena za podnikání s Půlnočním přízrakem.

Delbridge na něj pohlédl. „Co se tady dneska stalo? Plán zbavit se slečny Stubtonové byl jednoduchý a jasný. Měl jste ji dnes po večírku doprovodit zpět do jejího domu ve městě a zbavit se jí tam. Proč jste ji, k čertu, zabil tady, přímo v mém domě? Copak si neuvědomujete, jak jste riskoval?“

Molly Stubtonová byla oslnivě krásná žena. Její žhavá smyslnost spolu s ložnicovými dovednostmi z ní dělaly užitečnou svůdnici. Delbridge ji zaměstnal, aby se dozvěděl tajemství některých svých

rivalů. Zhostila se své role brilantně. Poslední dobou s ní však začínaly být potíže. Začala klást protivné požadavky, dokonce se i trochu pokusila o vydírání. Přišel čas zbavit se jí, jenže Lancing to zkaňhal.

Lancing elegantně pokrčil jedním ramenem. „Kdovíproč přišla sem nahoru. Tuším, že měla v plánu setkat se s někým z hostů. Sledoval jsem ji, abych zjistil, co má za lubem. Když mě uviděla, byl její strach stejně hutný jako její parfém.“ Lancingova ústa se při vzpomínce zvlnila úsměvem. „Uhádla, co přijde. Ani náhodou by nesouhlasila s tím, že ji doprovodím domů. Neměl jsem jinou možnost než ji okamžitě umlčet.“

„I kdybyste měl pocit, že musíte jednat na místě, existují úhlednější metody,“ namítl Delbridge. „Proč jste jí, k čertu, podřízl hrdlo a nechal ji tady? Co kdyby přišel do galerie někdo z ostatních hostů, našel tělo a hnal se dolů spustit poplach? Nezbyvalo by mi než zavolat policii.“

„Bylo tu strašně moc krve.“ Lancing se stále usmíval. „Úplně mi zničila kabát a zacákala kalhoty. Šel jsem se do jedné z ložnic umýt a převléci.“

Delbridgem projelo podezření. „Vy jste si s sebou dneska přinesl náhradní oblečení?“

„Samozřejmě. Vždycky si nosím věci na převlečení, když vím, že si dopředu jednu ze svých malých zábav.“

Jinými slovy, měl od začátku v plánu zabít Molly tady v paláci, ne v jejím městském domě. Ta bestie si bezpochyby vychutnávala vzrušení z toho, že jí projde vražda v domě plném panstva, které se vůči němu považuje za společensky nadřazené. Delbridge potlačil povzdech. Hulsey měl pravdu, Lancing není zcela duševně zdrav ani zcela zvladatelný. Potíž je, že je nesmírně užitečný.

„Jak dlouho vám trvalo, než jste se umyl a dal si do pořádku šatstvo?“ zeptal se Delbridge, pracně se snaže zachovat trpělivost.

Lancing znovu delikátně pokrčil rameny. „Asi dvacet minut.“

Delbridge velmi pevně zatáhl zuby. „A přesto jste mi přišel říct, že je krystal pryč a že ti dva strážní jsou v bezvědomí, až v půl čtvrté.“

„Přišla mě hledat Nancy Palgraveová,“ ušklíbl se Lancing. „Když jsem odcházel z ložnice, našel jsem ji na odpočívadle v prvním patře. Přirozeně jsem ji pozval do jedné z ložnic. Co jiného může slušný člověk za takových okolností dělat?“

To by se patrně mělo počítat jako další z Lancingových slabostí, říkal si Delbridge. Lov a zabíjení ho sexuálně vzrušují. Když zjistí, že na něj čeká přitažlivá žena, je to pro něj příliš velké pokušení, než aby mu dokázal odolat.

Další ztráta času nastala proto, že nebylo možné řešit krizi dřív, dokud neodešli poslední hosté. Ještě ke všemu bylo nutné počkat, až odejde i personál, najatý pro dnešní večer. Pak poslal hospodyni a jejího manžela, jedině dva sloužící, kteří v sídle skutečně bydleli, spát. Sloužili mu věrně už léta; oba věděli, že je lépe o jeho rozkazech nepochybovat.

Něco ho napadlo. Přestal přecházet sem a tam a sraštil čelo.

„Možná byl ten kámen ukraden dřív, ještě než jste následoval slečnu Stubtonovou sem nahoru,“ nadhodil.

„Možná.“ Lancing si, jako obvykle, nedělal starosti s drobnými detaily.

„Víte jistě, že mi o tom zloději nemáte co říct?“ zeptal se Delbridge určitě už potřetí nebo počtvrté.

Lancing si stoupl před skříňku, ve které byl původně krystal. „Už jsem vám vysvětlil, že dokážu vystopovat jen spóry zanechané intenzivními emocemi. Strach. Vztek. Vášeň. Takové věci. Nic z toho tady necítím.“

„Ale zloděj musel prožívat velmi silné emoce, když vyndal krystal a vdechl páry,“ naléhal Delbridge. „Šok? Strach? *Něco*.“

Lancing uchopil zámek do dlaně ruky s dlouhými prsty. „Už jsem vám říkal, je to moc zakalené, než aby se to dalo číst. V posledních dnech se toho dotýkala spousta lidí, včetně vás.“ Odmlčel se, náhle a netypicky zamyšlen. „Ale když se teď soustředím, mám za to, že cítím čerstvý šelest síly, který na tom lpí.“

Delbridge pocítil kolem Lancinga přívál energie, když zabiják popustil uzdu svým paranormálním smyslům, aby prozkoumaly zámek. Ačkoliv byl na ten prožitek připraven, přece jen to bylo znervózňující. Po páteři mu zřetelně přeběhl mráz. Dokonce i Hulsey, jehož nadání spočívalo v říší vědy, musel vycítit temnou auru zabijáka. Kvapně o krok ucouvl.

„Emoce ne?“ pobízěl Delbridge.

„Ne, jen stopa energie,“ řekl Lancing. „Zvláštní. Nikdy jsem takovouhle spóru nezachytil. Ať to byl, kdo chtěl, musel být vskutku velmi silný.“

„Snad další lovec?“

„Nevím.“ Lancing vypadal zaujatě. „Ale kde je tolik síly, tam je schopnost násilí. Ať je to kdokoliv, je nebezpečný.“

„Tak nebezpečný jako vy?“ zeptal se Delbridge tiše.

Lancing se usmál svým svatouškovským úsměvem. „Nikdo není tak nebezpečný jako já, Delbridgi. To přece víte.“

Hulsey si odkašlal. „Omluvte mě, vaše lordstvo, ale existuje pár logických vysvětlení pro nedostatek oněch spór, na které je citlivý pan Lancing.“

Delbridge i Lancing na něj pohlédli.

„No?“ pobídl ho Delbridge, netrpělivý vůči vědci jako vždy.

„Pára explodovala zloději do tváře v okamžiku, kdy zvedl váček, obsahující krystal,“ řekl Hulsey. „Nemusel se v té chvíli dotýkat skříňky ani poličky, pokud se vyjadřuji jasně. Jen váčku.“

Lancing kývl. „To dává smysl. Jestliže neměl fyzický kontakt se skříňkou, potom co spustil past, nezanechal by své spóry.“

Delbridge se zamračil. „Bez ohledu na to, zda v okamžiku krádeže zanechal nějaké stopy svého emocionálního stavu nebo ne, krátce poté by podlehl účinkům plynu. Za deset nebo nanejvýš patnáct minut.“

„Dost času, aby se dostal ven z paláce,“ řekl Lancing.

„Ale nedostal by se daleko.“

„Někdo mu mohl pomáhat,“ nadhodil Lancing. „Třeba společník, který ho odtud dokázal dostat.“

„Do horoucích pekel,“ zamumlal Delbridge. Pomyšlení, že možná existuje ještě druhý muž, mu dělalo velké starosti.

Hulsey si ostýchavě odkašlal. Pohlédl na Delbridge. „Jestli vám smím připomenout, pane, jakmile droga začne působit, zloděj se stane svému společníkovi velmi nebezpečným.“

„Ano, ano, chápu,“ řekl Delbridge stroze. „Pravděpodobně napadne každého, kdo se ocitne v jeho blízkosti, stejně jako to údajně učinili Bloomfield a Ivington.“ Zoufale pleskl dlaní o nedalekou sochu. „Zatraceně, už by měl být mrtvý, stejně jako ti druzí dva. Jeho tělo je určitě někde venku v lese.“

„Pokud se zlodějem byl ještě někdo,“ usmál se znovu Lancing, „a pokud ten druhý měl tolik duchapřítomnosti, aby svého spolupachatele zabil, když u něj propuklo šílenství, pak je dost možné, že nechal tělo v lese a krystal odnesl.“

Delbridge i Hulsey na něj zůstali zírat.

Lancing opsal rukou malý oblouk. „To bych udělal já, kdybych byl na místě toho druhého.“

„Bezpochyby,“ opáčil Delbridge suše.

„Sakra,“ pokračoval Lancing vesele, „kdybych já byl na místě toho druhého, patrně bych svého spolupachatele zabil, jakmile bychom měli ten krystal, bez ohledu na to, zda by jevil známky šílenství nebo ne. Proč se dělit o tak cenný předmět?“

Delbridge odolal nutkání zvednout vázu a mrsknout jí o zeď. Musí dostat ten zatracený krystal zpátky, a to rychle. Už vzkázal vůdci Třetího kruhu, že relikvii našel. Demonstrace jeho moci se měla uskutečnit během několika málo dní. Kdyby všechno proběhlo dobře, až předloží kámen jitřenky členům, bude formálně přijat do Řádu. Bez krystalu mu bude přijetí odepřeno.

Musí ho najít. Příliš se nadřel, investoval příliš mnoho času a peněz, příliš mnoho riskoval, než aby teď selhal.

Lancing ukázal svou ostře řezanou bradou na mrtvolu. „Mám se jí zbavit?“

Delbridge svařtil čelo. „Teď nemáme čas kopat hrob. Na každý pád venku leje. Země bude příliš rozbahněná.“

Hulsey se zatvářil ustaraně. „Přece nemáte v úmyslu nechat tělo na podlaze.“

Delbridge se otočil na patě a zadíval se na svou sbírku kamenných sarkofágů. „Dáme ji do jednoho z nich. Vydrží tam celkem bezpečně, dokud ji nebudeme moci pohřbít venku v lese. Sloužící vědí, že nemají vstupovat do této galerie, dokud k tomu nedostanou pokyn ode mě.“

Pravda byla taková, že sloužící nikdy nevstupovali do muzea ochotně. Žádný z nich nebyl obdařen měřitelným paranormálním talentem, ale Delbridge věděl, že každý jedinec je obdařen do jisté míry vnímavostí, ať už je si toho vědom nebo ne. Tato vnímavost se projevovala v podobě snů a intuice. Obsah muzea, takhle seskupený pohromadě, vytvářel dostatek rušivé energie, aby zapůsobila do určitého stupně i na nejnecitlivější lidi. Večer ho bavilo sledovat, jak se hosté snaží skrývat svou nechuť k relikviím.

Když Lancing odsouval těžké víko sarkofágu, ozval se skřípavý, vrzavý lomoz, jak se třel kámen o kámen. Pohlédl na Hulseyho a usmál se.

„Pomozte mi s tělem,“ řekl.

Hulsey sebou prudce trhl. Lancing ho jen zřídka oslovoval přímo. Znervóznilo ho to. Posunul si brýle ke kořeni nosu a pak s velkou neochotou postoupil kupředu.

Cestou k mrtvé ženě kráčel Lancing kolem starověkého oltáře. Nepřítomně vztáhl ruku, aby se ho dotkl. Delbridge si toho drobného gesta všiml. Viděl už, jak se Lancing dotýká stejně láskyplně i jiných relikvií v galerii, jako by hladil kočku. Na rozdíl od většiny těch, kteří do muzea vstupovali, Přízrak se kochal temnou energií, vydávanou relikviemi.

V tom jsme stejní, říkal si Delbridge. Nepříjemně ho z toho mrazilo. Nezamlouvalo se mu poznání, že má něco společného s jedincem tak nízkého původu.

Lancing se prudce zastavil, rukou dosud spočíval na oltáři.

„Copak je?“ zeptal se Delbridge rychle. „Cítíte něco?“

„Strach.“ Lancing převaloval to slovo v ústech, jako by to bylo nejvýznamnější koření. „Strach ženy.“

Delbridge se zamračil. „Strach Molly z vás?“

„Ne. Ta chutnala o hodně jinak.“ Lancing přejel prsty po povrchu kamene. „Tahle žena nebyla v bezmyšlenkovité, hysterické panice jako Molly. Pořád ještě se ovládala. Nicméně se velice bála.“

„Víte jistě, že ta osoba byla žena?“ zeptal se Delbridge ostře.

„To ano.“ Lancing už doslova šveholil. „Tohle je sladký strach ženy.“

Delbridge zaváhal. „Možná cítíte jednu z prostitutek, které byly dnes v noci v tomhle domě. Doprovázely mé hosty při prohlídce.“

„Já také,“ připomněl mu Lancing. „Žádná z těch žen nebyla vyděšená, ne tak jako tahle. Věřte mi, když vás ujišťuji, že bych si toho byl dozajista všiml.“

„Co se tady, k čertu, stalo?“ řekl Delbridge zmateně.

„Nechápete?“ zeptal se Lancing a oči mu hořely dravčím chtíčem. „Dnes v noci tu byli dokonce dva zloději. Tím druhým byla žena.“

„Nějaká žena mi sem přišla ukrást krystal?“ Delbridge byl jako omráčený. „Přece by žádná ženská neměla tu odvahu, natožpak schopnosti, aby riskovala vloupání do mého sídla.“

Hulsey se znovu zamračil. „Nezapomínejte, že jí pomáhal muž.“

„Proč by si s sebou vodil ženu?“ otázal se Delbridge nechápavě. „To nedává smysl. Jen by pro něj znamenala větší riziko odhalení.“

Hulsey si sundal brýle a začal je leštit. Byl teď velice zamyšlený. „Možná ji potřeboval.“

„K jakému účelu?“ odsekl Delbridge.

„Podle mých výzkumů na toto téma jsou skoro všechny osoby, o nichž se ví, že mají nadání přistupovat k síle krystalů, ženského pohlaví,“ přešel Hulsey do tónu přednášejícího. „Je možné, že ten muž s sebou v noci tuto konkrétní ženu přivedl, aby mu pomohla najít kámen.“

„Byl to muž, kdo nechal čerstvou stopu energie na skříňce,“ řekl Lancing s velkou jistotou. „Patrně už bude buď mrtev, nebo uvězněn v šílenství zlých snů.“

Hulsey si znovu nasadil brýle na nos a upravil si je ukazováčkem. Upřel na Delbridge klidný pohled. „Vypadá to, že budete pátrat po ženě.“

„Ale nic o ní nevíme,“ opáčil Delbridge žalostně.

„To není tak docela pravda, pane.“ Hulsey sražil huňaté obočí. „Víme, že s největší pravděpodobností umí pracovat s energií krystalu.“

Krátce nato stanul Delbridge s Hulseym v kuchyni. Ještě stále přšelo, ale těžká mračna začínala světlát do matné šedi, jak přicházel úsvit.

Shlížel na Paddona a Shutla, dva strážné, které pro dnešní večer najal. Oba byli nataženi na plátně, jež zakrývalo podlahu.

Delbridge měl jen zřídka kdy příležitost navštívit tuto místnost paláce. Byl pán: páni se nestarají o chod své domácnosti. Dnes ráno ho mlhavě překvapilo množství mastných skvrn na plátně. Budilo to v něm úvahy o čistotě jídla, které mu jeho hospodyně servíruje.

„Vetřelci je určitě omámili drogami,“ řekl Hulseymu. „To je jediné vysvětlení.“

Hulsey, nyní znatelně klidnější, když už nebyl nablízku Lancing, šťouchl do jednoho ze strážných špičkou boty. „Možná.“

„Můžeme jen doufat, že účinky drogy nakonec vyprchají. Kdyby nám zemřeli, nemuseli bychom se už nic dozvědět. Hulsey, musíme ten krystal dostat zpátky.“

„Ujišťuji vás, že mám na tom stejný zájem jako vy, pane.“

„A to je taky, sakra, správně. Zařídít vám laboratoř, to mě stálo celé jmění. Jestli ten krystal nedostanu zpátky, nebudu mít důvod financovat nadále vaše experimenty, že?“

Hulsey sebou cukl. Delbridgeovi přinesla ta reakce jisté zadostiučinění. Hulseymo slabost byla stejně křiklavá jako Lancingova. Jediné, na čem vědci záleželo, byl jeho výzkum.

„Najdeme ho, pane,“ řekl Hulsey rychle.

„Máme na to jen pár dní, než budu vyzván, abych kámen doručil vůdci Třetího kruhu. Jestli ten úkol nesplním, nedostanu druhou možnost ucházet se o členství. Vůdce to řekl zatraceně jasně.“

„Rozumím, pane.“

V Delbridgeovi se znovu ozvalo zoufalství a zklamání. „Došel jsem tak daleko. Tolik riskoval. Měsíce plánování. Dva vysoce postavení pánové mrtvi. Krystal konečně v mých rukách.“ Zaťal pěst. „A teď je pryč.“

Hulsey nereagoval. Pozoroval dva muže na podlaze.

„Myslím, že pan Shuttle se budí,“ podotkl.

Delbridge shlédl na zem. Vskutku, Shuttle se pohnul, otevíral oči.

Paddon také otevřel oči. Zíral tupě do stropu.

„Zajímavé,“ řekl Hulsey. „Neznám žádnou drogu, která by umožnila spáči takhle procitnout. Je to, jako by oba muži dostali pokyn otevřít oči přesně při východu slunce.“

Shuttle a Paddon se posadili a rozhlédli; prohlíželi si velký železný sporák, dřevěný škopek, zinkovou výlevku, dlouhý stůl a stojany s noži, jako by je ještě nikdy neviděli.

„Co, k čertu...?“ zamumlal Paddon.

„Vstávejte, oba,“ nařídil Delbridge.

Shuttle a Paddon se ztěžka hrabali na nohy. Vypadali jako to, čím také byli – párek drsných násilníků z ulice, kteří si vydělávají na živobytí tím, že prodávají své služby jako tělesní strážci a rváči. Žádný z nich nebyl obzvlášť inteligentní. Delbridge byl přesvědčen, že to bylo užitečné, když je zaměstnal. Teď už o tom pochyboval.

„Co se, hrome, stalo venku v zahradě?“ otázal se.

„Nic zvláštního, pane,“ odpověděl Shuttle a přejel si jednou masitou rukou po vlasech. „Klidná noc. Vůbec žádný potíže.“ Zamračil se. „Ale nepamatuju si, jak jsem se sem dostal.“

„Asi jsme si přišli říct kuchaře o kafe, abysme neusnuli,“ ozval se Paddon. Nicméně vypadal a mluvil otřeseně.

„Žádný z vás nepřišel do kuchyně po svých,“ řekl mu Delbridge. „Našli jsme vás oba spící na vašich stanovištích. Zatímco jste si dali šlofíka, párek vetřelců se vytratil s obzvlášť cenným artefaktem. Byli jste najati, abyste takovým věcem zabránili, zatímco já se věnoval hostům. Co řeknete na svou obhajobu?“

Ti dva na něj zírali jako omráčení. Pak se Paddon zaškaredil.

„Právě jsme vám řekli, vaše lordstvo, že se nic nedělo. Nevím, v čem to mluvíte, pane.“

Delbridge pohlédl bezradně na Hulseyho.

Hulsey soustředil svou pozornost na Paddona. „Jakou poslední věc si pamatujete předtím, než jste se před chvilkou probudil?“

Paddon pokrčil rameny. „Procházím zahradou, dělám obchůzku. Pamatuju si, že jsem si říkal, že do rána nejspíš zaprší, a pak...“ Zarazil se, potřásl hlavou. „Pak jsem se probudil tady.“

Shuttle kývl. „Se mnou to bylo stejný.“

„Vzpomínáte si, že byste venku v zahradě někoho viděli?“ zeptal se Delbridge.

„Párek hostů si vyšel na pár minut na terasu, ale na to, co zamejšleli, bylo moc zima, a tak se vrátili dovnitř,“ sdělil mu Paddon.

„Tohle je ztráta času,“ usoudil Delbridge. „Odejděte, oba.“ Paddon a Shuttle si vyměnili pohledy. „A co náš plat,“ řekl Shuttle. Uctivost se mu z hlasu vytratila.

„Dostanete zapláceno, než odejdete,“ ujistil ho Delbridge nedůtklivě.

Oba muži vyšli z kuchyně. Delbridge počkal, až těžký dusot jejich bot dozněl v dálce.

„Myslíte, že měli něco společného s tou krádeží?“ zeptal se.

„Možná,“ řekl Hulsey. „Ale spíš o tom pochybuju. Něco na klidu a rychlosti, s nímž se probudili, zrovna když přišel úsvit, ve mně budí podezření na jinou možnost.“

„Copak to je?“

„Napadá mě, jestli nebyli uvedeni do hypnotického transu.“

Delbridge se zachvěl, jak ho zamrazilo. „Hypnóza?“

„Tím by se vysvětloval stav, ve kterém jsme je našli.“

„Který z těch zlodějů byl hypnotizér?“ zeptal se Delbridge. „Muž, nebo žena?“

„Pokud mám pravdu v závěru, že žena pracovala s krystaly, pak z toho vychází, že její společník byl hypnotizér. Jak zajisté víte, pokud jde o opravdu silné paranormální talenty, jedinci mají jen jediný typ. Člověk může být specialista na krystaly nebo hypnotizér, ale ne obojí.“

„Ať je to kdo chce, během několika hodin bude mrtvý.“

„Možná,“ řekl Hulsey.

Delbridgeovi se výraz v Hulseyho tváři nelíbil. Vědec vypadal, jako by zvažoval i jiné možnosti.

Lancing se objevil o hodinu později. Byl promáčený a neměl příjemnou náladu.

„Mrtvola nikde,“ oznámil stručně.

„Zatraceně! Ať to byl kdokoli, nemohl uniknout účinkům plynu,“ trval na svém Delbridge.

Lancing znovu s protivnou elegancí pokrčil rameny. „Pak byste měl předpokládat, že se té ženské nějak podařilo odvézt ho v kočáře.“

„Brzy by se ocitla ve společnosti šíleného násilníka,“ namítl Hulsey. „Ledaže...“

Delbridge a Lancing na něj pohlédli. „Ledaže co?“ otázal se Delbridge.

Hulsey vyndal z kapsy kapesník a začal si leštit brýle. „Ledaže by věděla, jak ho zachránit před halucinacemi.“

„Nemožné,“ řekl Delbridge.

Hulsey si nasadil brýle zpátky na nos. Za čóčkami se mu zaleskly oči. „Vlastně spíš zajímavé.“

7

Thaddeus otevřel oči do těžkého, šedého světla mlhavého dne. Okamžik ležel nehybně a snažil se orientovat. Nic z malé místnosti s omšele zelenými stěnami a špinavými okenními tabulkami mu nebylo povědomé.

Ze svého místa na lůžku viděl svůj kabát, zavěšený na nástěnném věšáku. V jednom rohu byl na první pohled rozviklaný mycí stolek, který stál vedle malého, otlučeného prádelníku. Povlečení na posteli nevonělo čistotou.

Naráz se mu vrátila paměť: fascinující žena se zlatýma očima, Delbridgeův jedovatý plyn, střemhlavý útěk v soukromém kočáře, vědomí, že noc patrně nepřežije, aspoň ne se zdravým rozumem.

Leona. Včera v noci bylo její jméno talismanem. Rozpomněl se na krystal, rozzářený měsíčním světlem, a podmanivou jistotu v jejím hlase. „*Projdu vašimi sny spolu s vámi.*“

Zvolna se posadil, odsunul potřhanou prošívanou přikrývku. Opatrně si vybavoval podrobnosti zápolení s pekelným světem temných fantazií, který ho hrozil pohltit. Chválabohu se mu vybavovaly jen blednoucí zlomky, místy nepříjemně ostré, to jistě, ale o nic horší než vzpomínky na kterýkoli jiný obzvlášť živý zlý sen. Už netrpěl halucinacemi.

Záhadná Leona ho pomocí krystalu zachránila před sestupem do pekel, odkud by se už nemusel vrátit.

Čarodějka, pomyslel si s pousmáním.

A on se jí odvděčil tím, že se jí pokusil zmocnit násilím.

Přestal se usmívat. Drtivá vzpomínka ho zvedla na nohy. Čelo mu zvlhlo potem. Ještě nikdy neztratil sebeovládání tak jako včera v noci. *Nikdy.* Síly sebevlády, které zdokonalil, aby se vypořádal se svým hypnotizérským nadáním, mu sloužily dobře ve všech oblastech života, včetně říše sexuálních tužeb. Ale včera v noci v něm jed probudil horečný chtíč, který nedokázal udržet na uzdě.

Zaplavilo ho znechucení. Ani se nepokoušel ovládnout svůj vlčí hlad. Ve spárech halucinací si namlouval, že má veškeré právo se jí zmocnit. Přesvědčil sám sebe, že je jeho pravou družkou, jedinou ženou z těch, na něž kdy narazil, jejíž síly se vyrovnají jeho schopnostem. Jedinou ženou, která poznala tajemství jeho nadání a nebála se ho.

Díky bohu, její vlastní nadání ji uchránilo před jeho dravčí touhou. Podařilo se jí zastavit ho. Nicméně zjištění, jak málo chybělo, aby jí ublížil, mu bylo odporné. Musel by žít s tím vědomím až do smrti.

Podíval se po sobě a zjistil, že je úplně oblečen, až na boty. Našel je pod postelí vedle značně otlučeného nočníku.

Sedl si na okraj lůžka a obul se. Kde to, u všech hromů, je? Přinutil se přemýšlet.

Po seanci s krystalem ho přemohlo nepřekonatelné vyčerpání. Zčásti procitl, když kočár zastavil, ale byl příliš omámený, než aby si všímal okolí. Leona a její společník ho napůl vynesli, napůl vyvlekli z povozu a pak do nějaké místnosti. Byl tam krb bez ohně. To si

pamatoval. Také nějaký muž a žena, kteří vypadali, jako by je vytáhli z postelí. A úzké dřevěné schodiště.

Teprve když zjistil, že objímá pažemi ne jedna, nýbrž dvoje utlá ramena, pochopil konečně, že Leona není jediná žena přestrojená za muže. Její přítel, ten kočí, byl také žena. Jaké že jméno to používala? Ach ano, Adam.

Vybavil si, co říkal Adam, když ho s Leonou táhli skrze dveře. *„Pamatuj na má slova, budeme toho litovat. Měli jsme ho nechat u silnice.“*

Měl jsi pravdu, Adame, pomyslel si. Nikdo z vás mě neviděl naposled.

Lehké, bojácné zaklepání na dveře ho vytrhlo ze zádumčivých vzpomínek. Napadlo ho, že netuší, kdo může stát na chodbě za dveřmi.

Přešel místnost ke kabátu, visícímu na zdi. Sáhl bez valného optimismu do jedné z kapes. Uvnitř byl nějaký předmět, ale jeho zbraň to nebyla. Vytáhl ho a zjistil, že drží v ruce kelímek s dámskou růží. Vzpomněl si, že ho zvedl z podlahy u mrtvoly.

Zaznělo další zaklepání na dveře.

Zkusil jinou kapsu. Tentokrát našel pistoli. Když zbraň vytáhl, potěšilo ho navíc zjištění, že je dosud nabitá.

Pistole nebyla jediná věc uvnitř kapsy. Na hlavní se zachytila hnědovlasá paruka, ostříhaná ve střapatém, nepěstěném mužském stylu.

„Ano?“ zavolal.

„Kuchařka myslela, že už třeba budete vzhůru a že budete chtít kafe a snídani, pane.“ Hlas patřil mladému člověku.

Strčil paruku zpátky do kapsy kabátu. Pistoli držel podél nohy, tak aby nebyla vidět, a otevřel dveře na pár centimetrů. Na chodbě stála asi dvanáctiletá dívka. Měla úhledný bílý čepeček a zástěru přes prosté šedé šaty. V rukou držela bohatě naložený podnos. Vůně kávy a pohled na talíř, vysoko navršený vejci, toasty a uzeným lososem, mu připomněly, jaký má hlad.

„Děkuji,“ řekl a otevřel dveře dokořán. „Prosím, postav to na stůl.“

„Ano, pane.“

Služka zanesla podnos do místnosti. Když k němu byla otočena zády, vyklonil se do chodby, aby se ujistil, že je prázdná. Uspokojen tím, že nikde nikdo nečíhá, vsunul zbraň do kapsy kabátu.

Dívka se otočila a udělala pukrlátko.

„Ještě něco, pane?“

Usmál se na ni. „Mohla bys mi odpovědět na pár otázek? Přiznávám se, že se na svůj příjezd včera v noci moc nepamatuju.“

„Ano, pane. Táta říkal, že jste byl opilej, jak zákon káže. Musel s váma pomoci vašemu příteli a jeho kočímu po schodech nahoru. Váš přítel mu řek, že až se dneska ráno probudíte, budete nejspíš...“ dívka se odmlčela, maličko svraстила čelo ve vážném soustředění, „...značně zmatenej. Ale řek tátovi, ať ho vůbec nenapadá, že byste byl blázen. Prej jste moc významnej člověk s přáteli na vysokejšch místech.“

Jinými slovy, dívka s krystalem varovala hostinského, aby se ho nepokusil ošidit.

„S tím zmatením měl pravdu,“ řekl mírně. „Jaká je adresa tohohle podniku?“

„Kilby Street, pane. Jste U Modrýho draka.“

To byla odpověď na nejnaléhavější otázku. Obě ženy ho nechaly v zájezdním hostinci, sídlícím ve slušné, ale nepřiliš zámožné londýnské čtvrti.

„Ještě jedna věc,“ dodal. „Neřekl náhodou můj přítel tvému tátovi, kam mají on a jeho kočí v úmyslu odjet, když mě tady v noci vyložili?“

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne, pane.“

Ovšemže ne, pomyslel si. Ty dvě nechtěly poskytnout žádná vodítka. Měly v plánu zmizet.

„Děkuju ti za snídani,“ řekl. „Vypadá velmi lákavě.“

Dívka zazářila. „Jen si poslužte, pane. Váš přítel říkal, abysme vás pořádně a jaksepatří dneska nakrmili, anžto za sebou máte moc těžkou noc. Zaplatil za jídlo a za pokoj předem, víte. Navíc dal tátovi pěkný spropitný.“

Tím se vysvětloval vrchovatý talíř na podnose.

„Můj velmi dobrý přítel mi nejspíš nenechal žádný vzkaz?“ zeptal se.

„Ne, pane. Jen říkal, abysme vám vyřídili sbohem, a že vám přeje všechno dobrý. Pak odjel v kočáře.“ Služka zaváhala.

„Copak je?“ pobídl ji.

„Nic důležitýho, pane. Jenomže, no...“

„No co?“

Odkušlala si. „Slyšela jsem dneska ráno, jak si táta s mámou povídají. Táta povídal, že váš přítel vypadal sklesle, když včera v

noci vodcházel. A taky říkal, že by jeden myslel, že se loučí navěky, jako by vás už nikdy neměl vidět.“

„Pokud tomu tak bylo, můj přítel se mýlil.“ Pomyslel na paruku v kapse svého kabátu. „Dozajista se znovu sejdeme tak brzy, jak jen to dokážu zařídit.“

„Vy jste nechali pana Warea spát v hostinci?“ Za čóčkami brýlí ve zlatých obroučkách se výrazné oči Carolyn Marrickové zúžily prudkým nesouhlasem. „To bylo nadmíru riskantní, nemyslíš?“

„Neměli jsme v té věci na vybranou,“ řekla Leona. Vyndala ze zásuvky hromádku košil a pečlivě je uložila do truhly. „Stěží jsme ho mohli vyhodit z kočáru a nechat u silnice.“

Carolyn přestala balit a zatvářila se zcela bezvýrazně. „Pročpak ne? Mně to připadá jako výtečný způsob, jak se ho zbavit.“

„Připouštím, že Adam takové řešení navrhoval,“ odpověděla Leona. „Odmítla jsem na to přistoupit. Koneckonců mi zachránil život, Carolyn. Co jiného jsem mohla dělat?“

Rozhovor neprobíhal dobře. Aby si ulevila od frustrace, zastavila se cestou zpátky k prádelníku u Foga a pohládila ho. Velký pes zvedl hlavu a zazubil se na ni ve svém vlčím úsměvu.

Bylo časně odpoledne. Všichni tři byli v Carolynině ložnici. Dvě velké cestovní truhlice, jedna plná knih a zápisníků, druhá s úhledně poskládaným šatstvem, zely otevřené dokořán. Carolyn se připravovala vyrazit na svatební cestu. Ráno se provdává za George Ketteringa, fešného egyptologa, s nímž sdílela vášeň pro starožitnosti.

Nevěsta ani ženich neměli blízké příbuzné a žádný z nich netoužil odkládat odjezd do Egypta ani o minutu déle, než bylo nezbytné. Obřad měl být malý a soukromý, jen v přítomnosti Leony a ženichova přítele. Dvojice měla v plánu hned poté se vydat na cestu. Potrvá celé měsíce, než se vrátí, a potom, říkala si Leona, už to bude jiné.

Byla radostně vzrušena kvůli Carolyn, která doslova zářila láskou a vzrušením. Nicméně v hloubi duše musela potlačovat bodání nadcházející osamělosti. Pravda byla taková, že si nikdy nepředstavovala, že její spojení s Carolyn dospěje k tomuto nečekanému obratu.

Když se před dvěma lety poznaly, párek zchudlých starých panen, které neměly na světě nikoho, zdálo se, že jsou osudem předurčeny stát se blízkými přítelkyněmi – obě oddané své profesi, sdílely spolu dům a věrné celoživotní přátelství. Jenže to se všechno změnilo, když Carolyn poznala George, vdovce s vášní pro egyptské starožitnosti, která se vyrovnala jejímu vlastnímu nadšení.

Zítra v noci, říkala si Leona, bude všechno jinak. Po pravdě řečeno, všechno je jinak už teď. Nechtěla polekat Carolyn víc, než bylo nutné, a tak jí nevyprávěla o všech podrobnostech nočního dobrodružství. Mimo jiné se nezmínila o mrtvé ženě v galerii. Nebyl důvod. Carolyn by se vyděsila. Úzkost by jí nejspíš pokazila svatební den a radost, kterou pociťuje při vstupu do nového života.

Zase mám tajnosti, říkala si Leona. *Už si zase zvykám být sama.* Stejně jako za starých časů, poté co strýček Edward odjel do Ameriky a už se nikdy nevrátil.

Dost těch nesmyslů. Máš radost z Carolyn a nebudeš se litovat. Pamatuj na radu strýčka Edwarda: Nikdy neplytvej časem prodléváním u toho, co je negativní. Kde je v tom logika? Soustřeď se na pozitivní. Máš svou profesi, střechu nad hlavou a věrného psa. A co víc, nejsi úplně bez přátel. Je tu Adam Harrow.

No ano, ale Adamovou hlavní prioritou bude vždycky pan Pierce.

No a co? Najdeš si nové přátele.

Fog zvedl hlavu z tlap a soustředěně se na ni zadíval bezednými očima, uši nastražené. Byl velmi vnímavý k jejím náladám. Natáhla se a znovu ho pohladila, mlčky ho chlácholíc.

„Připadá mi, žeš udělala víc než dost, když jsi pana Warea zachránila před halucinacemi, vyvolanými tím divným plynem,“ řekla Carolyn, horlivě se zabývající svými hřebeny a kartáči na vlasy. „Adam měl pravdu. Měla ses ho zbavit co nejdřív. Každý ví, že hypnóza může být nadmíru nebezpečná.“

Další tajemství, pomyslela si Leona. Neřekla prve Carolyn, že Wareovy hypnotizérské schopnosti jsou paranormální povahy.

„Připouštím, že v novinách bylo tuze mnoho květnatých zpráv o nebezpečích hypnózy a o tom, jak se ten talent dá využít ke zločinným účelům, ale všechno se to zakládá na divokých dohadách,“ řekla Leona. „Skutečných důkazů je velmi málo.“

Nemusela záhadného pana Warea obhajovat, ale z jakýchsi nejasných příčin k tomu cítila nutkání.

„Zrovna tuhle jsem četla článek o nějakém mladíkovi, který ukradl pod vlivem jakéhosi hypnotizéra pár stříbrných svíců,“ prohlásila Carolyn.

„Hypnóza působí jako celkem příhodná záminka, se kterou se člověk může vytasit, když ho chytanou při krádeži stříbra.“

„Konaly se skutečné vědecké demonstrace toho, jak hypnotizér dokáže někoho přesvědčit, aby spáchal zločin.“

„Většina těch demonstrací se odehrávala na kontinentě, především ve Francii.“ Leona vyndala ze skříně slaměný klobouk a vložila ho do jedné truhly. „Každý ví, že tamní doktoři mezi sebou kvůli hypnóze válčí už léta. Myslím, že nemusíme brát jejich takzvané experimenty vážně.“

„A co všechny ty zprávy o ženách přímo tady v Londýně, zneužitých hypnotizéry, kteří tvrdili, že je léčí kvůli hysterii?“ odsekla Carolyn s vítězoslavným výrazem. „Ty chceš taky popřít?“

Leona cítila, jak jí do líc stoupá horkost, neboť se jí s plnou silou vracely určité vzpomínky na uplynulou noc. „Vážně, Carolyn, obávám se, že trávíš příliš mnoho času četbou bulvárního tisku. Víš stejně dobře jako já, že takové zprávy jsou silně podezřelé.“

Carolyn zvedla obočí. „Některé z těch žen, léčených z hysterie, nakonec otěhotněly.“

„Tento stav se dá vysvětlit i jinak než hypnózou.“

Carolyn sevřela rty, na okamžik poražena. „No ano, to je nejspíš pravda. Nicméně musíš uznat, že lékařská obec celkově na hypnózu příliš příznivě nepohlíží.“

„Profesionální závist, bezpochyby.“

„Tak aby bylo jasno. Nevíš o tom panu Wareovi vůbec nic kromě toho, že šel po tvém krystalu. Už jen to by mělo stačit, abys byla nadmíru opatrná.“

„Adam a já jsme učinili předběžná opatření. Věř mi, neexistuje způsob, jak by mě pan Ware našel.“

„Na to bych nespolehala, být na tvém místě.“ Carolyn se zastavila před toaletním stolem a podívala se na Leonu do zrcadla. „Teď kromě obav z lorda Delbridge musíš předvídat i možnost, že tě může začít hledat ještě i Ware. Říkala jsem od začátku, že tvůj plán by mohl vést ke katastrofě, že ano?“

„Ano, říkala,“ souhlasila suše Leona. „A jak už jsem se nejdoudu zmínit, tvůj nezdolný optimismus byl odjakživa jednou z věcí, které na tobě nejvíce obdivuji.“

Carolyn udělala obličej. „Stěží mi můžeš vyčítat, že poukazují na slabiny tvého plánu. Jsem vzděláním archeoložka. Nezapomínej, že si všímám i těch nejmenších detailů. Tedy ne že by pan Ware vypadal jako malý detail.“

Leona přemýšlela o nepoddajné mužné síle, kterou cítila, když ji k sobě Thaddeus Ware pevně přitiskl. Tam rozhodně žádné malé detaily nebyly.

„Hmmm,“ řekla nahlas.

Carolyn v zrcadle přimhouřila oči. „Vím, proč jsi chtěla ten krystal. Ale proč myslíš, že ho chce pan Ware?“

„To nevím. Nebyl čas to probrat.“ Hodně ale o tom přemýšlela, když zanechávala Warea v hostinci. „Vyprávěla jsem ti přece něco z historie toho krystalu.“

„Říkala jsi, že v průběhu let byl ukraden mnohokrát, obvykle někým, kdo měl kontakt s tajnou společností výstředních paranormálních vědců, které jsi zmiňovala.“

„Společnost arkány. To je posedlá, ničemná, nedůvěryhodná sešlost. Někteří členové, jako třeba Delbridge, se nezastaví před ničím, aby získali takové relikvie, jako je krystal – o nichž jsou přesvědčeni, že mají psychotronickou hodnotu. A v případech kamene jítrenky se zřejmě domnívají, že na něj mají nárok na základě staré a naprosto absurdní legendy, spojené se zakladatelem Společnosti.“

Carolyn sraštila čelo. „Myslíš, že ten tvůj pan Ware je členem Společnosti?“

Můj pan Ware. Leona se zarazila a několik vteřin tu malou fantazii vychutnávala. Pak toho nechala. Thaddeus Ware není její pan Ware, a nikdy nebude.

„*Ar' půjdete kamkoli, najdu si vás.*“ Zaplašila z mysli vzpomínku na Thaddeusův slib. Osobní záležitosti stranou, Carolynina otázka byla velmi dobrá.

„Já nevím,“ řekla. „Nejspíš je možné, že je se Společností v nějakém spojení, ale to je jedno, protože už ho nikdy neuvidím.“

Carolyn ztuhla čelist. „Díky pánu bohu, že pan Pierce navrhl, aby ses včera v noci přestrojila za sluhu. Pokud se tě pan Ware rozhodne hledat, aspoň si neuvědomí, že hledá ženu.“

„Hmmm,“ řekla Leona. Další tajemství. Nezminila se, že Ware prohlédl její přestrojení, protože věděla, že tato skutečnost by Carolyn polekala ještě víc. „Myslela jsem, že s panem Piercem nesouhlasíš.“

„Nesouhlasím. Myslím, že je jasné, že Pierce má spojení s kriminálním podsvětím.“

„Právě tyhle styky mu pomohly najít mi krystal,“ namítla Leona.

Pan Pierce byl přijímán ve vážených společenských kruzích, ale nedalo se přehlédnout, že žil velmi záhadným životem. Mimo jiné zřejmě znal velmi mnoho tajemství – neblahých tajemství – bohatých a mocných.

Pierce měl také několik vlastních tajemství, tajemství, která Leona nikdy Carolyn neprozradila. Stejně jako jeho milenka Adam Harrow i Pierce byl ve skutečnosti ženou, žijící životem muže. Dvojice se pohybovala v podivném světě, obývaném jinými ženami, které si vybraly podobnou maškarádu.

„Carolyn, nesmíš se o mě bát; to bude dobré. Zítra se provdáš za muže, kterého miluješ, a odjedeš do Egypta. Soustřeď se na svou budoucnost.“

„Můj celoživotní sen,“ zašeptala Carolyn. Výraz jí projasnil úžas a štěstí. Náhle se obrátila. „Ale bude se mi po tobě stýskat, Leono.“

Leona se pokusila potlačit slzy, ale nepovedlo se jí to. Přešla místnost, aby Carolyn objala. „Mně budeš taky chybět. Slib, že mi budeš psát.“

„Samozřejmě.“ Hlas Carolyn byl přidušený náhlým pohnutím. „Víš jistě, že se ti tady samotné nic nestane?“

„Ale já nejsem sama. Mám paní Cleevesovou a Foga.“

„Hospodyně a pes nejsou zrovna valná společnost.“

„Mám svou profesi.“ Leona se na ni konejšivě usmála. „Víš, jak mě uspokojuje. Je to má vášeň, zrovna jako pro tebe ty tvé egyptské starožitnosti. Nesmíš si o mě dělat starosti.“

„Mé manželství na našem přátelství nic nezmění,“ slibovala Carolyn.

„Ne,“ souhlasila Leona.

Ale ovšemže změní.

Mysli pozitivně.

„Trvala na tom, že kámen jitřenky patří jí,“ řekl Thaddeus. Hleděl na bratrance přes dlouhý laboratorní pracovní stůl. „Leona si myslí, že má na ten krystal legitimní nárok. Po tom, čeho jsem byl včera v noci svědkem, jsem nakloněn s ní souhlasit.“

„Není pochyb o tom, že ten kámen je majetkem Společnosti.“ Caleb Jones zavřel starý, v kůži vázaný svazek, který zkoumal, a položil ruku na jeho desky. „A co víc, je nebezpečný. Náleží do muzea Společnosti v Domě arkány, kde se dá přístup k němu přísně kontrolovat.“

V záři plynových lamp, které osvětlovaly laboratoř a rozlehlou knihovnu, působila Calebova přísná, zakyslá tvář ještě chmurněji než obvykle. Nebyl zrovna proslulý šarmem nebo společenskostí. Měl pramálo trpělivosti se salonní konverzací a roztomilostmi slušné společnosti. Dával jednoznačně přednost samotě své laboratoře a knihovny. Tady, na tomto místě plném vědeckých přístrojů všeho druhu, polic nacpaných staříčkými i moderními knihami jakož i časopisy a záznamy zakladatele Společnosti arkány, mohl svobodně hovořit svým jedinečným schopnostem.

Caleb měl paranormální nadání vysledovat systém a význam tam, kde jiní viděli jen chaos.

Našli se ve Společnosti tací, kteří si šeptali, že je všeho všudy jen prvotřídní poplašený teoretik spiknutí a že jeho talent je ve skutečnosti známkou duševní nevyrovnanosti.

Thaddeusovi nebylo nijak zatěžko přijmout bratrancovy neobvyklé schopnosti ani strohou povahu, která je doprovázela. Chápal ho jako jen málokdo. Pokud šlo o znepokojivé talenty, žádný – dokonce ani Calebův – nepůsobil na ostatní tak docela znepokojivě jako jeho vlastní schopnost psychotronické hypnózy.

Byl si dobře vědom, že většina těch, kdo vědí o jeho talentu, se ho tajně obává. Kdo by jim to mohl zazlívát? Jen málokomu se chce riskovat blízkost muže, který je obdařen tak potenciálně dravčí mocí. Z toho důvodu měl stejně jako Caleb jen málo blízkých přátel.

Jeho talent byl také důvodem, proč se dosud neoženil, ke značné zlosti své rodiny. Žádné ženě z řad jeho známých se nezamlouvala vyhlídka na to, že by se provdala za muže, vládnoucího takovou mocí jako on. A on sám odmítal před budoucí nevěstou pravdu skrývat.

On a Caleb byli bratřenci nového Mistra Společnosti arkány, Gabriela Jonese. Všichni tři byli potomky zakladatele Společnosti, alchymisty Sylvestera Jonese. Sylvester měl mocné nadání pro to, čemu se koncem šestnáctého století říkalo alchymie.

Thaddeus se někdy v duchu ptal, jestli – pokud by zakladatel žil v moderní éře – by nebyl vnímán spíš jako geniální vědec. Jedna věc byla jistá: dalo se sotva pochybovat o tom, že v každé éře by byl považován za nesmírného výstředníka. Kromě projevů výrazného paranormálního nadání byl paranoidní, samotářský a posedlý svým výzkumem. Takle posedlost ho svedla na velmi nebezpečnou cestu.

Jeho vlastnosti mu však nezabránily stát se s dvěma různými ženami otcem dvou synů, kteří byli rovněž oba obdařeni psychotronickým nadáním. Nebyl to chtíč ani láska, co Sylvestera ponoukalo zplodit potomky. Jeho cílem, podle jeho vlastních zápisů, bylo zjistit, zda děti zdědí jeho nadání.

Sylvestrovy experimenty byly úspěšné, ačkoliv ne tak, jak si představoval. Co neočekával, byla rozmanitost schopností, jež se u jeho potomků projevily. Ve své aroganci předpokládal, že se u všech rozvine jeho paranormální alchymistická intuice.

Jenže v průběhu dvou staletí vyšly najevo dvě věci: první bylo to, že syrová síla se sice může, a často tomu tak i je, u potomstva dědit, kdežto konkrétní formy nadání jsou nepředvídatelné.

Druhou, která přišla jako omračující šok, což arogantní alchymista ve svém deníku uznával, bylo zjištění, že talentované ženy, které si vybral jako partnerky k experimentům, sehrály ve výsledcích stejně velkou roli jako on. Sylvester zkroušeně zjišťoval, že matky jeho dětí předaly budoucím generacím Jonesů vlastní paranormální dědictví.

„Myslím, že se Leona svého nároku na krystal jen tak snadno nevzdá,“ upozornil Thaddeus.

„Nabídní jí peníze,“ opáčil Caleb. „Hodně peněz. Podle mých zkušeností to bez výjimky funguje.“

Thaddeus myslel na to, jak Leoně zářily oči ženským žářem, který se dal označit jedinečně jako vášeň, když propouštěla energii skrze kámen jitřenky. Práce s krystalem ji vzrušovala tak, jako může jinou

ženu vzrušovat touha. Krev se mu vařila v žilách při té vzpomínce. Něco hluboko v něm se probíralo k životu.

„Nepočítal bych s tím, že tentokrát lze dosáhnout výsledků, o které stojíš, pomocí peněz,“ podotkl.

„Pak budeš muset najít jiný způsob, jak od ní krystal dostat,“ řekl Caleb bezvýrazně a neurčitě. „Tohle je po víc než čtyřiceti letech poprvé, co se ukázal. Gabe ho chce vrátit co nejdříve zpátky do rukou Společnosti. Jestli zase zmizí, jako se to stalo posledně, mohlo by trvat celá desetiletí, než bychom o něm zase uslyšeli.“

„Já vím,“ odpověděl Thaddeus trpělivě. „Říkám pouze, že nový vlastník se ho pravděpodobně nebude chtít vzdát.“

Kámen jitřenky měl dlouhou a poutavou historii v rámci Společnosti arkány. Podle legendy ho ukradla ze Sylvesterovy laboratoře žena, kterou pojmenoval Sibyla Panenská Čarodějka. Nehledě na otázku jejího panenství byla pravda taková, že Sibyla byla konkurenční alchymistka. Zakladatel nesnášel dobře konkurenci; *konkurentka* ho rozzuřila. Ve svém deníku odmítal poctit Sibylu titulem alchymistky a označil ji místo toho za čarodějkou, aby snížil a zesměšnil její nadání a dovednosti v laboratoři.

Ten starý převít byl sice geniální, říkal si Thaddeus, ale mužem moderního smýšlení by se nazvat nedal.

„Jestli nezaberou peníze, budeš muset najít jiný způsob, jak té ženě kámen odebrat,“ řekl Caleb. „Vzhledem k tvému konkrétnímu nadání bych myslel, že to moc těžké nebude. Krucinál, mohl bys ji zhypnotizovat, aby ti krystal odevzdala, a pak ji přimět zapomenout, že ho vůbec kdy měla. Nechápu, proč tady otálíš.“

„Je vůči mému talentu imunní.“

To Caleba omráčilo. Oči se mu zaleskly neosobní zvědavostí vědce.

„Ha,“ řekl. „Zajímavé.“

Proč otálí? ptal se v duchu i Thaddeus. Bude muset Leoně ten krystal vzít. To už věděl. Nicméně se přistihl, že chce bránit její právo na něj.

Přistoupil k nedalekému pultu, aby prozkoumal jakýsi hranol. „Vážně si myslíš, že ten krystal je další temné, nebezpečné tajemství Společnosti arkány jako zakladatelova formule? Včera v noci jsem neviděl žádný důkaz, že by tomu tak bylo. Zdálo se, že jeho síla je léčivé povahy, ne destruktivní.“

Se založenýma rukama se Caleb nad tou otázkou vážně zamyslel. „Připouštím, že krystal není potenciálně škodlivý tolik, jak by mohla být v nesprávných rukou ta formule. Ale věřím, že primárně je, protože talent pro práci s ním je nadmíru vzácný.“

Thaddeus pozoroval světlo, procházející hranolem, jak se lomí a přetváří v oslnivou duhu. „Leona pracovala včera v noci s tím krystalem docela snadno. Proto předpokládám, že tuto nadmíru vzácnou schopnost má.“

Caleb sraštil čelo. „Víš jistě, že s ním pracovala? Sám jsi říkal, žeš měl halucinace. Možná sis, když jsi byl pod vlivem drog, představoval, že skrze kámen čerpá sílu.“

Thaddeus vzlhl od hranolu. „Síla, kterou používala, byla skutečná. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by dokázal s krystalem to, co ona včera v noci.“

Caleb zamručel. „Nejspíš proto, že převážná většina těch, kdo pracují s krystaly, jsou podvodníci. Londýn netrpí nedostatkem šarlatánů, kteří tvrdí, že dokážou čerpat energii z krystalů. Vyskytují se skoro stejně běžně jako média, která slibují kontakt se světem duchů. A někteří z těch podvodníků, bohužel, jsou schopni oklamat dokonce i členy Společnosti arkány. Pamatuješ na neblaze proslulého doktora Pipewella a jeho neteř, o které tvrdil, že umí pracovat s krystaly?“

„Na to sotva někdy zapomenu,“ opáčil Thaddeus suše. „Už jsou to dva roky, co Pipewell zmizel s penězi investorů. Strýček ještě pořád běsní nad tím, o kolik v tom podvodném plánu přišel.“

„Nepochybuj, že na to nezapomenou ani ostatní bohatí členové Společnosti, kteří dali na Pipewellův slib nevýslovného bohatství.“

„A co ta neteř?“

Caleb pokrčil rameny. „Zmizela zhruba ve stejné době. Tuším, že si už oba dobře žijí v Paříži, New Yorku nebo San Francisku. Ale chci pouze říct, že většina těch, kdo tvrdí, že pracují s krystaly, jsou podvodníci.“

„Pravda. Ale Leona žádná šarlatánka není.“

Caleb se zamračil. „Víš jistě, že to nebyla jen a jen tvá vůle, co potlačilo halucinace? Síla vůle je takřikajíc tvá obchodní komodita.“

„Topil jsem se ve studni noci,“ řekl Thaddeus tiše. „Hodila mi záchranný pás, který jsem potřeboval, abych vyšplhal zpátky.“

„Barvitá metafora, ale není třeba plýtvat na mě tak fantastickými představami. Dávám přednost holým faktům.“

„Nejspíš bys tam musel být, abys ty barvitě představy viděl a pochopil.“

Caleb zvolna vydechl. „Tedy ano, budeme předpokládat, že má talent k práci s tím kamenem.“ Čelist mu ztuhla. „O důvod víc, proč jí ho musíme co nejrychleji odebrat. Kdo ví, co by s ním mohla provést?“

„Co přesně by s ním mohla provést?“ zeptal se Thaddeus.

Caleb uvolnil založené ruce a otevřel znovu knihu vázanou v kůži. Jel prstem po stránce, popsané drobným, hustým, šifrovaným rukopisem, až našel pasáž, kterou hledal.

„Tady je to, co napsal Sylvester,“ řekl. „Ten kámen je strašidelný krystal, nepodobný všem, které jsem kdy studoval. Čarodějka má podivnou a děsivou schopnost zničit jím nejzákladnější životní síly muže.“

Thaddeus zvedl obočí. „Nepovídej mi, že se Sylvester bál, aby z něj Sibyla Panna pomocí kamene jitřenky neudělala impotenta.“

„Nemluvil o své sexuální síle. Měl na mysli zkázu něčeho, čeho si cenil ještě víc, svých psychotronických sil.“

„Leona včera v noci nic takového neudělala. Ujišťuji tě, že mé smysly jsou dnes zcela nepoškozené.“

„Já uznávám, že náš výstřední předek měl své povahové chyby, ale nikdy se nemýlil, když vydal varování. Jestliže napsal, že je ten krystal nebezpečný, pak můžeš být klidný, že tomu tak je. Je to relikvie moci. Každá moc je potenciálně nebezpečná.“

Thaddeus pokrčil rameny. „O tohle se nebudu hádat. Náhodou s tebou souhlasím.“

Calebovo obočí vyletělo vzhůru. „Už bylo na čase.“

„Krystal je nebezpečný, ale patrně ne tak, jak se domníváš. Jsem přesvědčen, že Leona je v ohrožení, pokud ho má u sebe. Delbridge zavraždil dva muže, když ho chtěl získat. Nezastaví se před ničím, aby ho dostal nazpátek. Pokud Leonu najde, bez zaváhání jí ublíží, aby se zmocnil kamene.“

Caleb se zatvářil spokojeně. „Tak tedy domluveno. A teď k té druhé záležitosti: ta mrtvá žena, kterou jsi objevil v Delbridgeově domě. Je možné, že ji zabil on?“

„Pochybuju. Zřejmě dává přednost vraždě jedovatým plynem. Tahle vražda byla rozhodně krvavá. Klidně to mohl být jeden z jeho hostů.“ Thaddeus se opřel dlaní o lesklý teleskop. „Mně vadí to, že

zemřela stejně jako oběti Půlnočního přízraku. Měla podříznuté hrdlo.“

„Ha.“ Caleb okamžik uvažoval. „Ještě nějaká podobnost s dílem Přízraku?“

„Žádná, která by byla nasnadě. Žena, která v té galerii zemřela, očividně nebyla žádná chudá pouliční šlapka. Sama skutečnost, že byla na Delbridgeově večírku, napovídá tomu, že to byla elegantní kurtizána, která uspokojuje bohaté panstvo. Až do nynějška si Přízrak vybíral oběti z řad nejnižších vrstev prostitutek a konal své dílo v neblaze proslulých čtvrtích, ne v krásných palácích.“

„Možná mu narůstá hrdost a sebedůvěra,“ dumal Caleb. „Jestli je to toulavý lovec, jak tušíme, třeba se snaží upoutat na svou dovednost více pozornosti.“

Hon na Půlnoční přízrak začal před dvěma měsíci, poté co dvě ženy zemřely osklivou smrtí. Jeremiah Spellar, detektiv ze Scotland Yardu, obdařený paranormálním stupněm intuice, který byl navíc členem Společnosti arkány, dospěl k závěru, že vrahem klidně mohl být nějaký paralovec. Bez vědomí svých nadřízených, kteří nevěděli o jeho schopnostech, kontaktoval Gabriela Jonese a na problém ho upozornil.

Gabriel, zaneprázdněn novými povinnostmi Mistra, přidělil úkol vyšetřit vraždy Calebovi, jenž si zase přizval na pomoc Thaddeuse.

Vyšetřování však nepostupovalo nijak dobře kvůli nedostatku vodítek. Chválabohu nebyla objevena žádná další těla. V londýnském podsvětí však nyní kolovaly řeči o dvou prostitutkách, které v nedávných týdnech záhadně zmizely z ulic. Nicméně se zdálo, že Přízrak zmizel také.

Až do včerejší noci, říkal si Thaddeus.

„Je těžké najít nějakou spojitost mezi Delbridgem a Půlnočním přízrakem,“ řekl. „Bez ohledu na to, co jiného se dá o jeho lordstvu říci, je to bohatý muž s mnoha výsadami, který bere své postavení ve světě společnosti velmi vážně. Je těžké si představit, že by se spojil s mužem, který vraždí prostitutky.“

Caleb zabubnoval prsty o deník. „Delbridge nemusí vědět o večerních zálibách svého společníka.“

„Pravda,“ souhlasil Thaddeus.

„A já bych zdůraznil alespoň jednu zřejmou spojitost mezi těmi dvěma.“

Thaddeus na něj pohlédl. „Skutečnost, že oba mají v nějaké míře talent?“

„Delbridge je členem Společnosti arkány. Podle záznamů má schopnost vysledovat povahu paranormálních schopností u druhých. Poznal by talent lovce v tom okamžiku, kdy by na nějakého narazil.“

Thaddeus se nad tím krátce zamyslel. „A kdyby jeho lordstvo čirou náhodou potřebovalo lovce, aby zařídil úmrtí dvou vysoce postavených pánů, možná by mu připadlo užitečné zaměstnat na to Půlnoční přízrak.“

„Nevymyká se to z říše možností.“

„Ne,“ souhlasil Thaddeus. „Předpokládáme-li, že Přízrak byl vstřícný vůči nabídce zaměstnání.“

„Jedno po druhém,“ řekl Caleb. „Tvou momentální prioritou je získat nazpátek krystal. Jakmile bude bezpečně pod kontrolou Společnosti, můžeme se znovu soustředit na Přízrak. A jestli se ukáže, že mezi Delbridgem a tím zabijákem existuje nějaká spojitost, pak nás průběh jednoho vyšetřování dovede blíž k řešení ostatních zločinů.“

„Souhlasím,“ odvětil Thaddeus. Nakoukl do mikroskopu. Obludné, mnohostěnné oko nějakého hmyzu jeho pohled opětovalo a připomnělo mu halucinace. Prudce se napřímil a shledal, že ho Caleb pozoruje, jako by sám byl vzorek pod mikroskopem. Zvedl obočí. „Copak je?“

„Tak jsem si říkal, že aby zjistila, že ten krystal má Delbridge, musí mít ta tvá Leona sama nějaké zajímavé styky s podsvětím.“

Zajímavé bylo jedno z Calebových oblíbených slov.

„To mě taky napadlo,“ řekl Thaddeus.

„Jak ji chceš začít hledat?“

Thaddeus sáhl do kapsy a vyndal paruku. „Doufám, že tohle mě k ní dovede. Uvnitř je jméno obchodu, kde to prodali.“

Caleb vzal paruku a soustředěně ji prozkoumal. „Je to výtečná řemeslná práce a vlasy jsou opravdové. Překvapuje mě, že se rozhodla pro tak nákladnou investici do převleku, který měl vydržet jen jednu noc.“

„Domnívám se, že ta paruka byla původně zakoupena k dlouhodobému nošení a Leoně byla včera v noci prostě jen zapůjčena.“

„Co tě k tomu vede?“

„Leoniným společníkem byla žena, která byla také přestrojena za muže, ale ten – nebo spíš ta – se na rozdíl od Leony zdál ve svém převleku docela zabýdlený. Mám podezření, že tráví značnou část života jako muž. Buď to, nebo je to herečka, která na jevišti hraje úlohy chlapců a mladých mužů.“

Caleb znehybněl. „Klub Janus.“

„Cože?“

„Gabe mi o něm vyprávěl po aféře s ukradenou formulí. Je to tajný klub, jehož členy jsou jen ženy, které chodí přestrojené za muže.“

„To vypadá jako vhodné místo, kde bych se měl začít vypytovat.“

„Obávám se, že to nebude tak snadné. Nepustí tě dovnitř hlavním vchodem. Ne, budeš muset zkusit rafinovanější přístup.“

Thaddeus pokrčil rameny. „Ta paruka.“

„Ano.“ Caleb mu hodil paruku zpátky. „Dej mi vědět, jakmile získáš krystal nazpátek.“

„Ano.“ Thaddeus strčil paruku do kapsy. „Ještě jedna věc.“

Thaddeus se zastavil u dveří. „Ano?“

Caleb ho pozoroval se zvědavým výrazem ve tváři. „Nikdy jsem neviděl, že by tě zaujala nějaká žena. Co tě na té Leoně tak láká?“

„Řekněme prostě, že mi připadá *zajímavá*.“

„Je přitažlivá?“

„Je...“ Thaddeus pracně hledal správný výraz. „Fascinující. Ale to není důvod, proč ji musím znovu najít.“

„A jaký je ten důvod?“

Thaddeus se slabě pousmál. „Je to jediná žena mimo mé příbuzné, která se o mně dozvěděla pravdu a nebála se mě.“

V Calebových očích zablýsklo náhlé a naprosté porozumění.

„Neodolatelné lákadlo,“ řekl.

Štíhlý, hezký muž s bledě plavými vlasy a stejně bledýma očima vypadal nevinně jako chrámový zpěvák, ale bylo na něm cosi, co někde uvnitř v doktoru Chesteru Goodhewovi spustilo zvonění na poplach. Nedokázal však svou reakci logicky vysvětlit, a tak se rozhodl na ni nedbat. Koneckonců, řetízek u pánových hodinek byl zlatý, onyxový prsten vypadal opravdově a nebylo pochyb o tom, že jeho kabát a kalhoty šil drahý krejčí. Zkrátka, zdálo se, že pan Smith – jak si říkal – je ideální klient.

„Slyšel jsem, že mě můžete odkázat na nějakou ženu, která dovede vysvětlovat nepříjemné sny.“ Pan Smith se usmál svým andělským úsměvem, povytáhl si kalhoty z jemné vlny a zkrřížil nohy. „Jsem úplně zoufalý. Nevyspal jsem se kvůli nočním můrám už kolik měsíců.“

Vypadal překvapivě odpočatě na muže, který trpí chronickou nespavostí, ale co na takovém konstatování sejde, říkal si Goodhew. Tady jde o obchod.

„Možná bych vám dokázal pomoci.“ Goodhew spočinul ve svém křesle, opřel si lokty o područky a zaklepal o sebe špičkami prstů. Smith byl, jak se zdálo, kandidátem nových služeb, které nabízel.

„Smím se zeptat, kdo vás ke mně doporučil?“ zeptal se. Smith nakrčil nos s bolestným znechucením. „Jeden šarlatán z Crewton Street. Říká si doktor Bayswater. Pokoušel se mě přesvědčit, abych si koupil nějakou jeho patentní medicínu. Ani bych se toho nedotkl. Jeden nikdy neví, co v těch tonikách a elixírech muži jako on prodávají.“

Oba pohlédli poněkud reflexivně na řadu lahví na polici vedle Goodhewova psacího stolu. Nápis na domovních dveřích zněl: PŘÍRODNÍ LÉKY DOKTORA GOODHEWA. Zarámované plakáty na stěnách inzerovaly rozličné lektvary, prodávané pod názvy: BYLINNÉ TONIKUM PRO DÁMY DOKTORA GOODHEWA, ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ DOKTORA GOODHEWA, SIRUP PROTI KAŠLI DOKTORA GOODHEWA, ŽIVOTNÍ ELIXÍR PRO MUŽE

DOKTORA GOODHEWA, LÉK PRO SPANÍ DOKTORA GOODHEWA.

„Účinnost léku je přímo úměrná odbornosti lékaře, který ho připravuje,“ řekl Goodhew jakoby nic. „Bylo od vás moudré, že jste zaujal ostražitý postoj k Bayswaterovým laciným dryákům. Většinou cukr a voda, s trochou sherry nebo ginu, aby to mělo nějakou chuť. Ujišťuji vás, že mé léky jsou nejvyšší kvality a obsahují ty nejúčinnější přísady.“

„O tom nepochybuji, doktore Goodhewe. Ale jak jsem dal dnes jasně najevo Bayswaterovi a několika dalším doktorům, hledám léčbu, která nespolehá na žádnou nepřirozenou chemii.“

„Používám jen přírodní ingredience.“ Goodhew si odkašlal. „Musím říci, že mě překvapuje, že vás ke mně Bayswater poslal. On a já si nejsme, jak se říká, blízcí.“

Smith se dobrosrdečně usmál. „Snažil se mi rozmluvit mou touhu konzultovat s někým, kdo používá krystaly. Prý jsou všichni, kdo pracují s krystaly, podvodníci. Ale já trval na svém. Stálo mu to za to, doporučit jiného praktika.“

„Aha.“ Goodhew znovu zabubnoval prsty o sebe. „No, jste-li si jist, že nechcete vyzkoušet takový vědecký lék, jako je moje tonikum pro spaní...“

„Zcela jistě.“

„Tedy vám s radostí dojednám schůzku s paní Ravenglassovou.“

Smithova ruka s dlouhými prsty se sevřela na vyřezávané hlavičce vycházkové hole. Vyzařovala z něj znepokojivá nedočkavost.

„Paní Ravenglassová je jméno ženy, která pracuje s krystaly?“ zeptal se.

„Ano.“ Goodhew poposedl dopředu a sáhl po svém v kůži vázaném diáři. „Vyhovoval by vám čtvrtek ve tři odpoledne?“

„Do čtvrtka jsou tři dny. Není něco k dispozici dnes?“

„To bohužel ne. Snad ve středu odpoledne?“

Smith se zmocnil zvláštní klid. V jeho výrazu se nic nezměnilo a ani se nepohnul, a přesto z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu přešel Goodhewovi po zádech ledový mráz.

V příštím okamžiku jako by se Smith uvolnil. Obdařil doktora svým podmanivým úsměvem.

„Středa odpoledne mi postačí,“ řekl. „Jakou má adresu?“

„Má konzultační místnosti v Marigold Lane.“ Goodhew si odkašlal. „Možná by vás zajímalo, že jsem dospěl k závěru, že příčinou znepokojivých snů u mužů je městnání mužných tekutin.“

Smith zvedl obočí. „Aha.“

„Vědecky prokázáno,“ ujišťoval ho Goodhew. „Čirou náhodou se paní Ravenglassová nechá za příplatek přesvědčit, aby poskytla osobní terapii velmi *osobní* povahy v soukromém a velmi *intimním* prostředí – terapii, která takový problém zaručeně vyléčí.“

„Neříkejte.“

Goodhew se předklonil a zvedl pero. „Mám vás zapsat na tu speciální terapii?“

„A co, sakra,“ řekl Smith. „Proč ne?“

Thaddeus našel ženu, která vystupovala pod jménem Adam Harrow, ve výtvarné galerii, kde si prohlížela sérii zářámovaných fotografií.

Adam byl stále v mužském oblečení, ale už ne v přestrojení za kočího. Dnes to byl elegantní světák, oděný v dobře střiženém kabátu a kalhotách. Košile s ohnutým tuhým límcem a širokým nákrčníkem byla podle nejnovější módy. Svrchník, sahající ke kolenům, splýval z diskrétně vycpaných ramen. Adam sejmul (nebo sejmula) klobouk a odhalil tak světle hnědé vlasy, ostříhané dost nakrátko a ulízané pomádou dozadu z čela. Byla to móda, která dokonale odpovídala elegantnímu pánovi.

Thaddeus zůstal okamžik stát tiše v pozadí galerie a z dálky svou kořist pozoroval. Kdyby se s Adamem Harrowem setkal ve společnosti a nevěděl, že je to žena, nikdy by neuhádl pravdu. Když člověk věděl, co hledá, pak tu byla jistá jemnost tváře a rukou, ale poznal už mnoho mladých mužů, kteří prezentovali světu stejně zjemnělý zevnějšek. Soudě podle toho, jak lehce si pohrával s pěknou vycházkovou holí, podle půvabně arogantního postoje a nádherně znuděného výrazu, předváděl Adam Harrow osobu mužského pohlaví opravdu s jistotou.

Thaddeus uvažoval o tom, s jakým klidem Adam předtím zacházel s pistolí a spřežením koní. Patrně měla představitelka Adama mnoho zkušeností v roli, kterou si zvolila. V duchu se ptal, proč se očividně zdatná a vzdělaná mladá žena rozhodne žít jako muž. Byla to zajímavá otázka, ale odpověď na ni sem hledat nepřišel.

Adam vycítil, že je sledován, odvrátil se od fotografie a pohlédl směrem k němu. Thaddeus přesně věděl, v jakém okamžiku ho žena spatřila a poznala. Zvládla svou reakci takřka okamžitě, zaváhala jen na zlomek vteřiny, než svůj šok skryla pod chladně znuděným výrazem.

Kráčela k němu dlouhými, sebejistými kroky, jako by měla v úmyslu projít přímo kolem něj a ven ze dveří.

Vstoupil jí do cesty a přinutil ji zastavit.

„Pane Harrowe,“ řekl velmi tlumeným hlasem. „Mám za to, že mám něco, co patří vám. Dovolte, abych vám to vrátil.“

Vytáhl z kapsy paruku.

Adam sevřel rty. „Zatracená práce. Já jsem Leoně říkal, že bychom se vás měli zbavit natrvalo.“

„To jsem rád, že jste se o Leoně zmínil. Ona je důvod, proč jsem tady.“

„Vy skutečně očekáváte, že vám řeknu, kde ji najdete, abyste jí mohl sebrat krystal?“ Adam ho pozoroval s pobaveným opovržením.

„Zkuste myslet, pane Ware.“

„Delbridge ji bude hledat. Jestli ji najde, s největší pravděpodobností ji zabije.“

Adamovo jemné obočí se zvedlo. „A co vy, pane? Zřejmě stojíte o ten kámen stejně jako Delbridge. Tím pádem jste stejně nebezpečný.“

„Leoně ne. Vezmu od ní ten kámen, protože je ve vážném ohrožení každým okamžikem, kdy ho má u sebe. Ale neublížím ji.“

„To říkáte vy.“

„Zachránila mi život. Nemám důvod jí ublížit. Chci jen ten krystal.“

Adam vsunul jednu ruku do kapsy svrchníku. „Leona mi říkala, že jste zdatný hypnotizér. Máte v úmyslu využít na mně svůj talent, abyste mě donutil dát vám její adresu?“

Uvažoval, zda má té ženě říci, že kdyby bylo součástí jeho plánu hypnotizování, pak už by byl na cestě k Leoninu bydlišti a ona by se dívala na fotografie na stěně, aniž by si něco z rozhovoru pamatovala. Ale ať už dobrovolně nebo ne, Adam mu včera v noci pomohl zachránit život. Zaslouží si něco lepšího, alespoň konejšivou lež.

„Uklidněte se,“ řekl. „Vidím, že toho o hypnóze mnoho nevíte. Dovolte, abych vás ujistil, že žádný hypnotizér, bez ohledu na svou sílu, nedokáže uvést do transu osobu, která se tomu brání svou vůlí.“

Nato jako by se Adam trochu uklidnil, ale zůstal podezíravý. „Měl byste vědět, že jsem ozbrojen, pane.“

„Nemyslím, že mě zastřelíte tady na veřejnosti. Policie by k tomu měla spoustu otázek a něco mi říká, že byste se takovému bedlivému zkoumání raději vyhnul.“

„Připouštím, že bych se raději vyhnul veškerým hovorům s policií. Nicméně pokud se pokusíte uplatnit proti mně své hypnotizérské schopnosti, bez zaváhání svou pistolí použiji. Raději bych vedl trapný hovor s policií, než abych zradil přítelkyni.“

Thaddeus sklonil hlavu. „Vážím si vašeho smyslu pro loajalitu. Ale pokud vám na Leoně záleží, dáte mi její adresu. Hrozí jí vážné nebezpečí od Delbridge.“

Adam nejistě zaváhal. „Leona mi řekla o té mrtvé ženě, kterou jste našli. Myslíte, že ji zavraždil Delbridge?“

„Nevím, ale dozajista je schopen chladnokrevné vraždy. Zabíjel už dvakrát, aby získal krystal. Ted' toho nenechá.“

„A co vaše vlastní úmysly? Chcete ten krystal do své sbírky?“

Thaddeus cítil, jak ho začíná opouštět trpělivost. „Musíte mi věřit, když vám říkám, že nehledám Leonu proto, že bych chtěl ten zatracený kámen do své vlastní sbírky starožitností. Ten krystal je právoplatným majetkem skupiny, věnující se výzkumu a studiu paranormálních jevů. Jsem tady jako zmocněnec této společnosti.“

Adam polekaně zamžikal. „Jak se jmenuje ta společnost, kterou zastupujete?“

Thaddeus zaváhal a pak usoudil, že není důvod to dívce neříci.

„Společnost arkány. Pochybují, že už byste o ní někdy slyšel.“

Adam zasténal. „To mě mohlo napadnout.“ Thaddeus se zamračil. „Vy ji znáte?“

„Manželka nového Mistra Společnosti arkány patří k mým přátelům.“

Ted' byla řada na Thaddeusovi, aby byl zaskočen. „Vy se znáte s paní Venetií Jonesovou?“

„Ovšem. Jsem velkým obdivovatelem jejích fotografií.“ Adam ležérně mávl směrem k zarámovaným obrázkům, vystaveným na stěnách galerie. „Čirou náhodou jsem si dnes přišel prohlédnout její nejnovější portréty.“

„Jestliže znáte paní Jonesovou, pak víte, že si snadno můžete ověřit pravdivost toho, co vám povídám. Dáte mi Leoninu adresu?“

„Patrně ano.“ Adam ho obešel a znovu zamířil ke dveřím. „Ale nejdřív se musíte s někým seznámit. Ten učiní konečné rozhodnutí.“

Thaddeus se zařadil vedle Adama. „Co je to za člověk?“

„Jmenuje se pan Pierce. A já vám důrazně doporučuji, abyste na něj nezkoušel své hypnotizérské schopnosti. Nanejvýš by ho to dopálilo. A lidé, kteří pana Pierce dopálí, toho pak velmi litují.“

Den byl jasný a teplý. Listy v maličkém parčíku měly právě ten dokonalý odstín zeleně, který byl charakteristický pro časné jaro. Lancingovi byly daleko milejší fyzické pocity z noci a příslibu lovu, který s nimi přicházel, ale byl docela schopen těšit se ze slunečního žáru a z vůně čerstvé vegetace. Jeho talent byl talentem lovce a lovec byl od přírody vždy v kontaktu se svým okolím.

Stanul pod jedním z čerstvě olistěných stromů a pozoroval domovní dveře čísla 7 ve Vine Street. Před hodinou sledoval, jak se záhadná paní Ravenglassová vrací domů ze svých konzultačních místností v Marigold Lane. Zmizela uvnitř domu na tak dlouho, aby stihla lehce pojíst a osvěžit se, a pak se znovu vynořila a kráčela zpět ke svému pracovišti.

Nejprve měl v plánu počkat, až bude noc, a poté vstoupit do domu a pátrat po krystalu. Při jeho nadání by nebylo vůbec složité vloupat se do čísla 7, aniž by spustil poplach. Takhle podal plyn Bloomfieldovi a Ivingtonovi. Žádný z mužů se neprobudil, dokud jim přidržoval jedem napuštěný hadřík přes ústa a nos. Když otevřeli oči, bylo už ovšem pozdě.

Delbridge konkrétně požadoval, aby se nekonalo žádné zabíjení, když dnes krystal objeví – ze strachu, aby neupoutal pozornost policie. Jenže Lancing to chápal tak, že má na mysli *zbytečné* zabíjení. Nebude to jeho vina, jestliže paní Ravenglassová nebo její hospodyně, jediné obyvatelky domu číslo 7, procitnou, zatímco on bude uvnitř. Nebude mít jinou možnost než podříznout jedno či dvě hrdla. Ve skutečnosti se nemohl dočkat, jak pomocí této hrozby přinutí tu, která s krystalem pracuje, aby se kamene vzdala. A potom bude nucen ji zabít. Nemůže přece nechat nějaké svědky, že?

Jakmile ale spatřil psa, který vítal paní Ravenglassovou u dveří, změnil své plány na půlnoční vloupání. Díky svému paranormálnímu nadání byl rychlejší než průměrný muž a měl lepší přirozené smyslové vnímání. Nicméně byl pořád ještě výtvozem přírody – byť vysoce vyvinutým – a ne nějakou magickou či nadpřirozenou

bytostí. Jeho rychlost a reflexy byly mnohem lepší než u ostatních příslušníků jeho druhu, ale nebyl rychlejší ani lépe vybavený ke skolení kořisti než kterýkoli z jiných vyšších predátorů v přírodě: kupříkladu vlk.

Pes paní Ravenglassové vypadal, jako by byl potomkem vlků.

Nic si nenamlouval, pokud šlo o to, jakou by měl šanci proti takové šelmě. Pes by ho vycítil, jen co by vstoupil do domu. Lancing si nebyl jist, zda by zbraň, kterou si vybral, nůž, byla účinná proti všem těm zubům a primárním reflexům. I kdyby se mu podařilo psa zabít, ten tvor by klidně mohl vzbouřit ještě před smrtí štěkotem celou ulici.

Jenže velcí psi vyžadují spoustu čilého pohybu, jistě víc, než kolik ho může poskytnout maličká zahrádka za číslem 7 nebo parčík. Dřív nebo později bude muset někdo z domu vzít to zvíře na dlouhou procházku.

Před očima se mu otevřely domovní dveře. Objevila se hospodyně. Měla na sobě šedé šaty, praktické boty a čepec. V jedné ruce držela konec vodítka. Vlčák byl na druhém konci dlouhého koženého řemene.

Když hospodyně a pes dorazili k úpatí schodů před vchodem, bestie se prudce zastavila a pohlédla přímo přes ulici do parku, uši nastražené. Upřeně zírala na Lancinga. V pohledu zvířete byla soustředěná, znepokojivá vytrvalost. Hospodyně se otočila, aby se podívala, co upoutalo jeho pozornost.

Lancing si zakryl ze strany obličej kloboukem, aby zastínil své rysy, a rychle zamířil k druhému konci ulice. „Tak pojď, Fogu.“ Hospodyně zatahala za vodítko. Pes neochotně klusal za ní.

Lancing zvolna vydechl, ale nezastavil se, dokud nedorazil na druhý konec parku. Pak teprve si troufl otočit se. Hospodyně i pes už zmizeli za rohem.

Krátce nato se Lancing vydal do maličké zahrádky za číslem 7. Vyndal šperhák. Měl dům pro sebe a času na hledání krystalu habaděj.

„Ty sny jsou čím dál živější, paní Ravenglassová.“ Harold Morton se naklonil trochu dál přes stůl. Ve světle zářícího zeleného krystalu se mu oči třpytily vzrušením. „Doktor Goodhew mi vysvětlil, že to způsobuje měštnání mužských tekutin.“

Leona na něj hleděla skrz hustý černý závoj, který při svých konzultacích vždy nosila. Byl to nápad strýčka Edwarda, aby se oblékala jako vdova, když pracovala s krystalem. Na počátku její kariéry závoj a seriózní černé šaty skrývaly její mládí. Bylo jí šestnáct, když se začala věnovat práci s krystalem profesionálně. Edward jí vysvětlil, že jen málokterý klient by důvěřoval zkušenostem a nadání tak mladé ženy.

Jak ale stárla, trval na tom, aby si tu pózu zachovala. „*Dodá to celé věci na záhadnosti a poutavosti,*“ říkal Edward. „*Klienti chtějí trochu divadla, ať už jsou si toho vědomi nebo ne.*“

„Doktor Goodhew vám řekl, že vaše sny způsobuje měštnání?“ řekla obezřetně Mortonovi.

„Ano, přesně tak.“ Morton několikrát pokýval důrazně hlavou. „Všechno mi vysvětlil a ujistil mě, že byste mohla aplikovat jistou terapii, určenou k úlevě tohoto měštnání.“

Harold Morton byl chlípny kozel a ona s ním byla uvězněna v malé konzultační místnosti. Co to, propána, doktora Goodhewa napadlo, když ho k ní poslal?

S mírně proplešatělým temenem, pěkně zastřiženými licousy a konzervativně střiženým kabátem vypadal Morton do puntíku stejně ctihodně, jak měl v úmyslu. Ona si však uvědomila v okamžiku, kdy zhasla lampu a aktivovala smaragdový krystal, že bez ohledu na důvody, proč se k ní objednal, už nemá zájem o pomoc od znepokojivých snů, které ho, jak tvrdil, pronásledují. Měl teď na mysli jiné věci.

„Lituji, že vám nebudu schopna pomoci, pane Mortone,“ pravila rázně. Současně přestala vpouštět do krystalu vlastní psychotronickou energii. Zelená záře začala blednout.

„Co to má být?“ Morton se hněvivě napřímil. „Koukejte, doktor Goodhew mě ujistil, že používáte exkluzivní terapii v *intimním* prostředí.“

„Bohužel jste byl mylně informován, pokud jde o povahu mé terapie, pane.“

„Ale jděte, nemusíte se upejpat, paní Ravenglassová.“ Morton mrkl. „Zaplatil jsem Goodhewovi docela pěkné peníze za příležitost konzultovat s vámi v *intimním* prostředí.“

Ztuhla. „Vy jste zaplatil *navíc* za speciální terapii?“

„To tedy dozajista ano.“

„Musím s politováním říci, že práce s krystalem váš problém nevyřeší. Snad byste měl zkusit některé z tonik doktora Goodhewa, aby se vám zlepšila mužná síla.“

„Mé mužné síle nic nechybí, to mi věřte, paní Ravenglassová,“ prohlásil Morton hbitě. „Právě proto jsem tady. Přemíra mužné síly, to je ten problém. Potřebuji úlevu, zrovna jako ta žena v mých snech. Potřebujeme se navzájem, paní Ravenglassová. Zoufale.“

„Nemám zdání, o čem to mluvíte.“

„Nesmysl.“ Morton se znovu předklonil. Jeho aura zardělého vzrušení sílila. „Dovolte, abych vám popsal svůj poslední sen. Měl jsem ho během uplynulých čtrnácti dnů několikrát a je velmi živý.“

„...*Nezapomínej, Leono, musíš ovládat obecnstvo od okamžiku, kdy vstoupíš na jeviště. Nikdy nedovol, aby obecnstvo ovládalo tebe...*“

„Nechci nic slyšet o vašich snech, pane,“ řekla ostře. „Nemohu vám pomoci.“

Morton ji ignoroval. „Ta dáma v mém snu je žena, která ovdověla o svatební noci. Její manžel zemřel dřív, než mohlo být manželství konzumováno, a ona byla léta nucena žít, aniž by poznala radosti normálních, zdravých manželských vztahů.“

„To bude pro dnešek vše, pane Mortone.“ Pokusila se vstát od stolu s úmyslem rozsvítit lampu.

„Ubohá panenská vdova trpí tuze krutými záchvaty hysterie. Každý ví, že vdovy a staré panny často velice trpí touto chorobou, protože jsou ochuzeny o normální manželské styky.“

Zelený krystal dosud zářil, byť slabě. Měl by zhasnout. Leona už napůl stála, ale teď znenadání šokovaně usedla. Harold Morton krystal aktivoval, ačkoliv si toho zřejmě nebyl vědom.

„Mám za to, že ta dáma z mých snů jste vy, paní Ravenglassová.“ Mortonův hlas se zahlcoval chůčem. „Už chápu, že nás osud svedl, abych mohl ulevit vašemu napětí a předejít záchvatu hysterie. Tato léčba také uleví mému městnání. Můžeme se uspokojit navzájem, madam.“

„Osud nemá s naším setkáním nic společného, pane,“ prohlásila chladně.

Bude si muset s doktorem Goodhewem promluvit. Jak se opovažuje naznačovat klientům mužského pohlaví, že je prostitutka?

Krystal zářil jasněji, ale ne zdravým, terapeutickým způsobem. Morton stále nedával nijak najevo, že by věděl, že je tím, kdo probouzí energii kamene. Nicméně bylo zřejmé, že má v sobě víc energie než průměrný klient a že ji nějak převádí do zeleného krystalu.

Každý má v sobě do jisté míry paranormální schopnosti. Převážná většina lidí prožije celý život, aniž by si jich byla vědoma nebo aniž by je dobrovolně vzala na vědomí. Jen ve svých snech aktivně čerpají z této stránky své přirozenosti. Když procitnou, jejich vědomí tento prožitek obvykle vytěšní.

Jenže sny nejsou jediný způsob, jímž se latentní energie jedince ventiluje. Mohou ji uvolnit také intenzivní emoce spojené se sexuálním vzrušením. K tomu docházelo právě teď. Byla jen směla, že se Morton prve soustředěně zaměřil na krystal, když ho překonalo jeho chlípné nutkání.

Ačkoliv podvědomě vléval do kamene temnou energii, neměl od přírody nadání ovládat krystal. V důsledku toho se mu paranormální proudění, vytvářené jeho vlastní myslí, vracelo, a tím bezpochyby vytvářelo ještě intenzivnější pocit vzrušení.

„Vím, že v noci nespíte a prahnete po doteku muže, paní Ravenglassová,“ ujišťoval ji. „Mohu vám přinést úlevu. Dovolte, abych vám pomohl. Nikdo se to nikdy nedozví. Bude to naše malé tajemství.“

Sebrala svítící krystal a vstala. „Ujišťuji vás, že váš lék nepotřebuji, pane.“

Vlévala do kamene energii, aby rozptýlila Mortonovo pulzování. Zelený krystal se rychle zamžíval a pak úplně potemněl.

Mortonova židle zaskřípala o podlahu. Rozzuřeně nadskočil. „Koukejte, já jsem za svou terapii dobře zaplatil.“

Litovala, že tu s ní dnes odpoledne není Fog. Až donedávna ji vždy na konzultace doprovázel, poklimbával v přijímacím pokoji nebo jí ležel u nohou pod stolem. Ale poslední dobou ho nechávala doma, protože doktor Goodhew tvrdil, že někteří klienti si stěžují na přítomnost velkého, nebezpečně vyhlížejícího psa v konzultačních místnostech.

V duchu si řekla, že musí Goodhewovi sdělit, že do budoucna bude odmítat všechny klienty, kteří se ohánějí strachem ze psů.

„Už musíte odejít, pane,“ pravila. „Čeká na mě další klient.“

To nebyla pravda. Morton byl poslední klient, který byl na dnešní odpoledne objedнан, ale nemohl to tušit.

„Nemohu vás opustit ve vašem strašlivém stavu, paní Ravenglassová.“ Morton vyskočil ze židle. „Vím, jak trpíte. Buďte klidná, postarám se, aby se to ohromné napětí uvnitř vás uvolnilo tím nejterapeutičtější způsobem. Přivedu vás na horečnatý vrchol nejintenzivnějších emocí. Užijete si vpravdě očistňujícího uvolnění.“

„Ne, děkuji.“ Zamířila ke dveřím.

Snadno prve potlačila energii v krystalu, ale bylo jasné, že Mortonovo sexuální vzrušení se tím neutlumilo. Obešel stůl a vztáhl k ní velkou, masitou ruku.

„Nesmíte odejít, paní Ravenglassová. Ukážu vám, jak zoufale potřebujete katarzi, kterou vám mohu dát.“

Uhnula před jeho šátrajícími prsty. „Obávám se, že váš případ je nanejvýš neobvyklý, pane Mortone. Zcela přesahuje mé ubohé schopnosti. Honorář, který jste zaplatil, vám bude samozřejmě v plné výši vrácen.“

Podařilo se mu chytit ji za nadloktí. Když si ji přitáhl k sobě, zjistila, že jeho dech páchne klobásou.

„Žádný strach, madam. Nešpitnu nikde ani slovo o tom, co se mezi námi stane tady v této místnosti,“ ujišťoval ji. „Jak jsem řekl, bude to naše tajemství.“

Velmi sladce se usmála. „Ano, bude. Podívejte se do krystalu, pane. Přenesme se spolu do říše metafyzická.“

„Cože?“ Znovu zamžikal a automaticky pohlédl do kamene, přičemž do něj podvědomě vléval další energii.

Zazářil jasnou zelení.

Tentokrát nejenže ztlumila proudění jeho energie – uhasila je. Pak pomocí ohniskové energie kamene vyslala přílivovou vlnu přímo do Mortonova mozku.

Energie, kterou promítala, zesílena krystalem, zasáhla všechny Mortonovy smysly takovou silou, že způsobila náhlou, prudkou bolest.

Zelený krystal stejně jako ostatní, s výjimkou kamene jitřenky, nebyl dost silný, aby způsobil trvalé poškození, ale rozhodně dokázal muže na pár minut zastavit.

S polekaným a úzkostným zasténáním pustil Morton její ruku a zapotácel se dozadu. Přitiskl si obě ruce ke spánkům.

„Má hlava.“

„Obávám se, že váš čas pro dnešek vypršel,“ prohlásila.

Hnala se zpátky ke dveřím, prudce je otevřela a vyrazila do přijímacího pokoje.

Thaddeus Ware ji jednou rukou chytil a přitáhl těsně k sobě.

„Opravdu se musíme přestat scházet zrovna takhle,“ řekl.

„Co propána?“ Zírala na něj jako omráčena, nevěřila vlastním očím.

Thaddeus ji ignoroval a upřel na Mortona chladný, nebezpečný pohled.

„Co se to tu děje?“ zeptal se hlasem, který by klidně dokázal zmrazit ohně pekelné.

Morton sebou škubl. Ústa se mu několikrát otevřela a zavřela, než z nich vyšla slova.

„Tak podívejte, pane,“ vyprskl. „Budete muset počkat, až na vás přijde řada. Zaplatil jsem si hodinové sezení. Ještě mi zbývá dobrých třicet minut.“

„Odejdete hned,“ řekl Thaddeus, vkládaje do toho příkazu právě tolik energie, aby vytvořil smrtenosně jemný hlas zkázy.

Morton sebou divoce škubl, zesinal a spěchal ke dveřím.

Jeho kroky těžce zaduněly na schodech. Okamžik nato se za ním zabouchly domovní dveře.

Jako by si znenadání vzpomněl, že ji pořád ještě drží, Thaddeus Leonu pustil. Rychle ucouvla a rovnala si sukně. Svitlo jí, že jí závoj visí na hlavě nakřivo. Vyhrnula si černý tyl na střechu klobouku a pak zjistila, že i klobouk jí sedí na hlavě nakřivo a nebezpečně se opírá o jedno ucho.

Thaddeus natáhl ruku, odstranil několik jehlic a sundal jí klobouk z hlavy. Podal jí ho s výrazem zdvořilé vážnosti.

„Končí mnoho z vašich konzultací takhle temperamentně?“ zeptal se jakoby nic.

„Skutečně, pane, myslím, že sotva...“ Zarazila se, když uviděla opodál tiše stát Adama Harrowa. *Adame*. „Co tu děláš?“

„Není ti nic, Leono?“ zeptal se Adam a svraštil čelo.

„Není, samozřejmě,“ řekla Leona automaticky. „Co se děje? Proč jsi s sebou přivedl pana Warea?“

„Obávám se, že odpověď na to je poněkud komplikovaná,“ opáčil Adam omluvně.

„Není na tom nic komplikovaného.“ Thaddeus obrátil své pronikavé oči k Leoně. „Už jsem vám říkal, že vás zase najdu, slečno Hewittová. Poučíte se, že vždycky plním své sliby.“

„Jsem si vědom, že nejsem žádný odborník v oblasti práce s krystaly,“ pravil Thaddeus mrazivě neutrálním tónem, „ale jediná žena, zavřená o samotě v zatemněné místnosti s cizím mužem, to mi připadá jako recept na katastrofu.“

„Jeden malý, byť připouštím, že nešťastný, incident ještě neznamená katastrofu,“ řekla Leona škrobeně.

Byli v salonku domku na Vine Street. Adam odešel několik minut předtím, poté co se podruhé tiše omluvil. Leona ho ujistila, že mu nic nezazlívá. Bylo to rozhodnutí pana Pierce, dát Thaddeusovi adresu Leoniny poradny. Rozumělo se samo sebou, že Adam je v první řadě oddán Pierceovi.

Na každý pád, říkala si Leona, byly její pocity pro tuto chvíli příliš zmatené, než aby jí umožňovaly někomu něco zazlívát. V hloubi duše kdesi napůl doufala, že ji Thaddeus bude hledat. Navzdory všemu byla nezdolná, optimistická část její povahy přesvědčena, že vášně, která mezi nimi vzplanula během té dlouhé cesty potmě zpátky do Londýna, nebyla vytvořena výlučně halucinogenním plynem.

Ted' už ale věděla, že její tajné fantazie byly všeho všudy jenom sny. Thaddeusovy fascinující oči rozhodně dnes neplanuly vášní. Vyzařovala z něj chladná, tvrdá, nesmiřitelná aura, která uhasila všechny drobné plamínky naděje, jež v ní hořely.

Celkem vzato to byl dost náročný den. Zprvu se cítila trochu sklesle, poté co strávila po Carolynině radostném loučení předchozího dne první noc v domě o samotě. Pak přišlo nepříjemné střetnutí s Haroldem Mortonem. A teď tohle: Muž jejích snů se jako zázrakem objevil na jejím prahu, jen aby dal jasně najevo, že to jediné, co od ní chce, je kámen jitřenky.

Fog vycítil její napětí a zaujal ochranný postoj vedle jejího křesla. Položila mu dlaň na hlavu. Opřel se o její sukni, nastražil uši a pozorný pohled upřel na Thaddeuse.

Thaddeus stál naproti ní, zády k oknu. Řekl toho jen velmi málo během předchozí krátké cesty kočárem z poradny, vysvětlování přenechal Adamovi.

Ke konci cesty byla už Leona nucena smířit se s faktem, že ji pan Pierce prozradil Thaddeusi Wareovi, protože upřímně věřil, že se ocitla v nebezpečí. Jen málo věcí bylo protivnějších, než když někdo jedná podle vlastního domnění v nejlepším zájmu druhého, napadlo ji.

„Co byste dělala, kdybychom pan Harrow a já nedorazili včas?“ ptal se Thaddeus.

Leona se na něj zaškaredila. „Nic mi nehrozilo. Měla jsem situaci pod kontrolou.“

„Nevypadalo to tak,“ opáčil Thaddeus klidně.

„Do toho vám opravdu nic není, pane.“

„Patrně ne.“ Zvedl obočí. „Ale kdovíproč zjišťuji, že nejsem schopen tu věc ignorovat.“

„Soustředte se o trochu víc. Jsem si jista, že když na tom zapracujete, dokážete nashromáždit dostatečnou sílu vůle potřebnou k tomu, abyste tu záležitost odsunul stranou a přešel k jiným věcem.“

„Nesouhlasím. Nijak by mě nepřekvapilo, kdybych měl dnes několik nepříjemných snů kvůli tomu, čeho jsem byl svědkem.“

„Nechodte ke mně kvůli krystalové terapii, pokud by tomu tak bylo.“ Leona na něj upřela zachmuřený, mrazivý pohled. „Pojďme k jádru věci,“ řekla. „Jste tady kvůli kameni jitřenky.“

„Upozornil jsem vás, že je nadmíru nebezpečné mít ho u sebe,“ připomněl jí už trochu vlídněji. „Nevěřím vám.“

„Leono, buďte rozumná. Jestliže jsem vás tak snadno našel já, může se totéž podařit i Delbridgeovi.“

Zamračila se. „Delbridge neví o Adamovi. Ani nemá paruku, která by mu posloužila jako vodítko.“

„Ne, ale jsou jiné způsoby, jak nalézat lidi, dokonce i v takhle velkém městě.“

„Jak?“ otázala se.

Pokrčil rameny. „Já na jeho místě, kdybych se neměl jinak podle čeho řídit, začal bych tím, že vystopuji všechny čtenářky z krystalů v celém Londýně. Vyptával bych se a uplácel, dokud bych nenasbíral pár klepů a vodítek. Možná by to vyžadovalo hodně času a úsilí, ale dřív nebo později by na vás někdo z vašich konkurentů ukázal

prstem.“ Pro zdůraznění se odmlčel. „Je dokonce i možné, že by se mi poštěstilo hned.“

Zírala na něj jako uhranutá. „Dobrotivé nebe, tenhle přístup k problému mě nikdy nenapadl.“

„Něco mi říkalo, že to mohlo uniknout vaší pozornosti.“

Svraštila obočí. „Sarkasmus není nutný, pane.“

„Leono, myslel jsem, že jsme si vyjasnili, že Delbridge už vraždil nejméně dvakrát, aby se toho krystalu zmocnil. Možná budete jeho další obětí, pokud...“

„Okamžik, pane.“ Leona ho bedlivě pozorovala, podezíravěji než kdy jindy. „Měla jsem dojem, že chcete ten krystal pro sebe. Koho máte na mysli, když říkáte *my*?“

„Jednám jménem společnosti pro psychotronický výzkum.“

„Existuje množství takových společností, z nichž většinu tvoří žvaniví hlupáci a praštění výstředníci, kteří o paranormálních jevech nic nevědí.“

„Toho jsem si dobře vědom,“ prohlásil Thaddeus. „A připouštím, že ve Společnosti arkány je praštěných výstředníků víc než dost.“

Šok z názvu způsobil, že se Leona nadechla s ostrým zajíknutím.

„Vidím, že jsem se mýlil,“ řekl Thaddeus, nyní velmi zamyšleně. „Vy o Společnosti arkány víte.“

Odkašlala si. „Mám za to, že jsem o ní slyšela nějaké mlhavé zmínky, ano. Říkáte, že ji zastupujete? Vy jste byl tou organizací *angažován*, abyste hledal krystal?“

„Byl jsem požádán, abych to vyšetřil, ano. Ale jsem také členem.“

Vzdychla. Tak to je konec té slabé naděje. „Aha.“

„Rád bych věřil, že nejsem jedním z těch praštěných výstředníků,“ pokračoval. „Ale možná si to jen namlouvám.“

„Pokud jste to myslel žertem, pane, musím vám říct, že to nebylo nijak zábavné.“

„Omlouvám se.“ Odmlčel se a pozoroval ji s klidným, hodnotícím výrazem. „Musím přiznat, že mě překvapuje zjištění, že o Společnosti víte. Vždycky si dávala velikou práci, aby se vyhnula pozornosti tisku.“

„Hmmm.“

„Členové berou svůj paranormální výzkum vážně. Nijak netouží být spojováni s nesčetnými podvodníky, kejklíři a šarlatány, kteří vyvolávají senzací svým předváděním levitací a vyvoláváním duchů.“

Rozhodla se vyzkoušet logiku. „Říkáte, že Společnost arkány se domnívá, že má na můj krystal nárok.“

„Ano. Původně byl majetkem jejího zakladatele, Sylvestera Jonese.“

Třesky plesky, říkala si, ale dařilo se jí zachovat klidný a uhlazený tón. „A kdy o něj přišel?“

„Byl mu ukraden před nějakými dvěma sty let.“

„Před dvěma sty let?“ Zmohla se na lehkovážný smích. „Musíte uznat, že by bylo obtížné, ne-li nemožné, dokázat krádež po uplynutí dvou století, pane.“

„Členové Společnosti arkány mají dlouhou paměť,“ řekl Thaddeus.

„Promiňte, ale mně se zdá pravděpodobnější, že jistí členové, snad ti praštní výstředníci, se raději drží svých hloupých legend.“

„Nepřišel jsem se s vámi hádat o vlastnictví krystalu,“ řekl klidně. „Chápu, že jste přesvědčena, že je váš. Musíme se dohodnout, že v tomto bodě se nedohodneme.“

„Ale to vám nezabrání, abyste mi ho vzal, že?“ zeptala se. „A já, křehká, slabá, bezmocná žena, vám sťeží mohu zabránit, pokud byste se mi ho pokusil vzít násilím.“

Koutky úst mu trochu zacukaly. „*Křehká, slabá a bezmocná* nejsou slova, která mi hned vytanou na mysli, když si na vás vzpomenu, slečno Hewittová.“

„Tak to bychom měli s apelováním na vaše gentlemanké instinkty. To jsem si mohla myslet.“

Kdovíproč tahle drobná střela zřejmě trefila cíl. K jejímu úžasu jí Thaddeus zkameněl přímo před očima.

„Ano,“ řekl tiše. „Zrovna vy byste měla vědět, že mi nemáte přičítat k dobru instinkty gentlemana.“

O čem to teď, pro všechno na světě, mluví? žasla v duchu a zbledla. Měla jen v úmyslu vzbudit v něm jakýsi pocit viny za to, že se jí snaží donutit násilím, aby se vzdala kamene. Chtěla od něj přinejmenším slyšet omluvu. Místo toho reagoval, jako by byla soudcem, který ho pošle na doživotí do vězení.

Obdařila ho tím nejkáravějším zamračeným výrazem. „Povězte mi, pane, proč vybrali zrovna vás, abyste našel můj krystal?“

Pokrčil rameny a opustil to nehybné, tiché místo, kam ho před okamžikem vykázkala její poznámka o jeho chybějícím gentlemanském instinktu.

„Já prostě provádím vyšetřování,“ řekl.

Ztuhla. „Vy jste policejní detektiv?“

Usmál se, pobaven tím, jak zděšeně sebou trhla. „Ne, provádím soukromé vyšetřování pro jednotlivce nebo jako v tomto případě pro skupiny jednotlivců, které z nějakých důvodů nechtějí kontaktovat policii.“

To ujištění ji trochu uklidnilo. Znovu v ní procitla zvědavost. „Je to vaše práce?“

Zaváhal, jako by si nebyl jist, jak na to odpovědět. „Nedělám to pro peníze,“ řekl nakonec.

„Proč to tedy děláte?“ otázala se.

„Nějak... mě to uspokojuje.“

Okamžik nad tím uvažovala. „Chápu. Tohle je jeden ze dvou důvodů, proč dělám s krystaly to, co dělám. Někak mě to uspokojuje.“

Zvedl jedno obočí. „Jaký je ten druhý důvod?“

Chladně se na něj usmála. „Na rozdíl od vás, pane, potřebuju peníze.“

Obrnila se, protože očekávala nějaký náznak opovržení. Byl gentleman, a navíc zřejmě bohatý. Ti, kteří se pohybovali ve vysokých kruzích, ohrožovali nos nad lidmi, kteří si museli vydělávat na živobytí prací. V rámci Společnosti arkány existoval navíc ještě určitý stupeň nesouhlasu vůči každému, kdo pracoval s krystaly. Ve společenské hierarchii těch, kdo byli obdařeni paranormálními schopnostmi, byli pracovníci s krystaly skoro až u dna, ne-li úplně na dně.

Jenže Thaddeus jen sklonil hlavu, jako by ho její odpověď ani v nejmenším nevyvedla z míry. Nejspíš proto, že už uhádl pravdu, říkala si.

„Zajímalo by mě, jak jste se poznala s Adamem Harrowem a panem Piercem,“ řekl.

„Pan Pierce ke mně mnohokrát přišel jako klient. Kdykoli přišel na schůzku, doprovázel ho pan Harrow. V průběhu několika týdenních návštěv jsme se s Adamem spřátelili. Byl mi velmi vděčný za mou práci s panem Piercem. Pierce byl také docela spokojen s výsledky mé práce s krystalem.“

„Pierce trpí nočními můrami?“ zeptal se Thaddeus. Otázka byla vyhrocena intenzivní zvědavostí.

Obdařila ho chladným úsměvem. Nebyl jediný, kdo dokázal zachovat tajemství.

„Neprobírám povahu potíží svých klientů s jinými, pokud to klient výslovně neschválí,“ odpověděla.

Thaddeusovi ztuhla čelist. Není rád, když není po jeho, říkala si. Ale sklonil hlavu a krátce, stroze kývl.

„Rozumím,“ řekl. „Soudím, že to byl Pierce, kdo vás informoval, že krystal ukradl Delbridge.“

„Ano. Poté co u mě absolvoval několik konzultací, přesvědčil se o mých dovednostech při práci s krystaly. Jednou odpoledne se jakoby nic zeptal, jestli jsem někdy slyšela o kameni jitřenky, jelikož se povídalo, že byl ukraden. Ohromilo mě zjištění, že krystal po takové době vyplul znovu na povrch.“

Thaddeus se zamračil. „Co myslíte tím *vyplul*?“

„Byl ukraden mé matce, když mi bylo šestnáct let.“ Její ruka na Fogově hlavě znehybněla. „Abych řekla pravdu, vždycky jsem byla přesvědčena, že ji kvůli němu zavraždili.“

„Aha.“

„Už jsem se vzdala naděje, že ho někdy najdu. Netřeba dodávat, že jsem byla celá nadšená, když se pan Pierce o těch kolujících řečech zmínil. Když si uvědomil, jak je to pro mě důležité, ještě se pozeptal a dozvěděl se, že zlodějem je pravděpodobně Delbridge. Okamžitě jsem se pustila do příprav.“

„Ukrást krystal?“

„Získat zpět svůj ukradený majetek,“ řekla chladně. „Když pan Pierce a Adam pochopili, že jsem odhodlána vstoupit do Delbridgeova sídla a hledat ho, oba trvali na tom, že mě Adam doprovodí.“

Thaddeus se zamračil. „Překvapuje mě, že se Pierce se všemi svými styky nenabídl, že ten krystal ukradne za vás.“

„Nabídl. Ale já mu vysvětlila, že jsem jediná, kdo dokáže identifikovat pravý kámen jitřenky. Každopádně byl pan Pierce přesvědčen, že Delbridge není ani zpoloviny tak nebezpečný, jak zřejmě ve skutečnosti je. Delbridge má reputaci výstředního sběratele. Koho by napadlo, že je ve skutečnosti ničemný chemik, schopný vyrábět drogy, které dokážou dohnat člověka k šílenství?“

Thaddeus se zadíval z okna do tichého parčíku na druhé straně ulice. „To je jeden z nejpodivnějších aspektů této záležitosti. Až do nynějška neměl nikdo důvod věřit, že by byl Delbridge něčím víc než posedlým sběratelem paranormálních starožitností. Velice pochybuji, že by sám od sebe věděl, jak vyrobit halucinogenní plyn.“

„Myslíte, že má nějakého spojence?“

„Zdá se, že je to jediné logické vysvětlení. Možná víc než jen jednoho. Mám podezření, že zaměstnává také velice obratného zabijáka, takového, který si vyzkoušel své řemeslo nejméně na dvou prostitutkách. Obě zemřely stejným způsobem jako ta žena, kterou jsme našli v Delbridgeově sídle.“

Vydechla se. „Mluvíte o tom zločinci, kterému tisk říká Půlnoční přízrak?“

„Ano. Slečno Hewittová, začínáte už chápat, v jak velkém jste nebezpečí?“

Byla tak omráčena, že na něj byla okamžik schopna jen upřeně zírat. Nakonec se jí vrátila řeč.

„Ano,“ zašeptala. „Ano, rozumím vám. Když si pomyslím, že Půlnoční přízrak je možná ve službách lorda Delbridge! To je skoro k neuvěření.“

„Jediné rozumné teď je dát krystal mně, abych ho mohl předat Společnosti arkány, která ho uchová v bezpečí, dokud se věci uspokojivě nevyřeší. Slibuji vám, že až se tato záležitost uzavře, postarám se, abyste měla možnost uplatnit svůj nárok na ten kámen vůči Mistrovi Společnosti osobně.“

To mi náramně pomůže, pomyslela si zasmušile. „Děkuji vám,“ vypravila ze sebe zdvořile.

„Také bych měl zdůraznit, že budete-li mít ten krystal u sebe, je tu další riziko,“ řekl Thaddeus tiše. „Dokud je kámen ve vašich rukou, hrozí nebezpečí i paní Cleevesové.“

Ztuhla. „Jak to myslíte?“

„Jestliže jeho lordstvo zaměstnává zabijáka, jak tuším, pak velmi pochybuji, že by se ten zloduch nějak moc rozmýšlel zavraždit vaši hospodyni.“

Tak dost, pomyslela si Leona. Nejspíš už ten krystal nikdy zpátky nedostane, jakmile se ocitne znovu v rukou Společnosti arkány, ale neměla teď příliš na vybranou. Nemůže ohrozit paní Cleevesovou.

„Tak dobrá,“ řekla. Smířila se s nevyhnutelným, vstala, nepřítomně si roztřepala nařasené záhyby svých černých šatů. „Je nahoře. Jestli mi dáte chvilku času, půjdu a přinesu ho.“

Thaddeus pohlédl na sáček, obsahující tři krystaly, které si přinesla z místností v Marigold Lane. „Nevzala jste si ho s sebou dnes na konzultace v Marigold Lane?“

„Ne.“ Šla ke dveřím. „Je to nesmírně silný kámen s některými jedinečnými vlastnostmi. Naučili mě, že se má používat jen v nejextrémnějších situacích.“

„Vím něco o jeho síle,“ pohlédl jí do očí. „A také o vaší.“

Byla by přísahala, že se jí snaží tlumočit něco důležitého, snad šlo o gesto úcty. Trochu ji to zahřálo u srdce.

„Děkuji,“ řekla.

Otevřel jí dveře a sledoval ji s nezbadatelným výrazem, když proplula kolem něj.

„Číníte moudré rozhodnutí,“ řekl. „To se ještě uvidí, ne?“

Vyšla do haly a zamířila po schodech nahoru, s Fogem v patách.

U dveří ložnice Fog začal očichávat podlahu s nenadálým zájmem. Když dveře otevřela, klusal rovnou k velké truhle, kde měla uložený kámen jitřenky, a tiše zakňučel.

„Copak ti připadá tak zajímavé?“ zeptala se. „Přece znáš všechny pachy v téhle domácnosti.“

Odstrčila ho stranou, sundala klíč z řetízku, který nosila u pasu, a vsunula ho do zámku.

Obsah truhly byl rozházený. Matčin deník a kůží potažená kazeta, která obsahovala staré zápisníky a papíry, byly pomíchány s vycházkovými botkami, starým čepcem, rezervní prošívanou přikrývkou a dalšími věcmi, uskladněnými uvnitř.

Horečně se prohrabala ke dnu truhly.

Černý sametový váček, obsahující kámen jitřenky, byl pryč.

Očekával od ní dnes ledacos, včetně hněvu a znechucení. Bůh ví, že měla na tyto emoce plné právo vzhledem k tomu, co jí málem provedl. Nečekal ale, že mu bude lhát.

„Ukradli?“ opakoval Thaddeus klidně. „To je ale příhodná záminka. Trochu až moc příhodná. Opravdu si myslíte, že mě touhle průhlednou historkou odradíte?“

Leona sevřela rty. Přecházela po salonku, černé sukně se jí třepetaly kolem elegantních botek s vysokými podpatky. Její aura rozhořčení a poplašenosti je nepředstíraná, usoudil Thaddeus.

„Klidně si můžete dělat závěry, jaké chcete, samozřejmě,“ odpověděla. „Ale říkám vám, že krystal je pryč.“ Máchla rukou ke dveřím salonku. „Klidně prohledejte dům, pane. Až uvěříte, že tady krystal není, laskavě se vzdalte. Určitě budete chtít pokračovat ve vyšetřování jinde.“

Pozoroval Foga. Pes byl natažený před malou pohovkou, hlavu zdviženou, a pozoroval každíčký Leonin pohyb.

„Kdy myslíte, že se sem zloděj vloupal?“ zeptal se Thaddeus neutrálním hlasem.

„Kdo ví?“ Leona se zastavila na protějším konci malé místnosti, otočila se a vykročila zpátky ke dveřím. „Většina lupičů koná své dílo v noci.“ Otrásla se. „Dobrotivé nebe, když si pomyslím, že se nějaký vetřelec plížil tímhle domem, zatímco paní Cleevesová a já jsme včera v noci spaly! Je to přímo děsivé.“

Díval se, jak pluje kolem něj, a byl si vědom, že i teď, jakkoli byl dopálený a měl obavy o její bezpečnost, jeho smysly nicméně vychutnávají vzrušující energii, která vířila kolem ní. Hádali se s Leonou jaksepatří, a přesto byl vzrušen, fyzicky i psychicky.

„Pochybuji, že tenhle lupič přišel v noci,“ opáčil suše.

Leona přestala přecházet, otočila se na patě a zamračila se „Proč si to myslíte?“

Ukázal hlavou na Foga. „Váš pes. Nevypadá, že by spal zatímco by se do vaší ložnice plížil nějaký vetřelec.“

Sledovala jeho pohled, zprvu zmateně. Pak se jí tvář rozzářila pochopením a úlevou. „Aha. Jistě. Ovšemže ne. Fog je dobrý ochránce. Nikdo nemohl včera v noci do mého domu vstoupit. Spustil by poplach a vetřelce napadl.“ Svraстила čelo. „Ale když ne včera v noci, kdy tedy ten zloduch krystal ukradl?“

Tuhle hru mohou hrát i dva.

„Byla jste ráno se psem na procházce?“

„Ano, ale šli jsme jen na malou chvíli přes ulici do parku, protože jsem měla ranní schůzku s klientem. Vůbec jsme se nedostali mimo dohled od domu. Každopádně tu byla paní Cleevesová.“

„Navrhuji, abychom si promluvili s paní Cleevesovou.“

„Paní Cleevesová.“ Leona vykulila oči. „Ano, samozřejmě. Ta šla s Fogem ven odpoledne. Požádala jsem ji, aby ho vzala na pěkně dlouhou procházku, protože ranní venčení jsem mu zkrátila.“

Spěchala ke dveřím, otevřela je a vyklonila se do haly. „Paní Cleevesová?“ zavolala.

Objevila se baculatá žena v bílé zástěře, s přívětivou tváří. Ruce měla od mouky.

„Byla jste s Fogem dnes odpoledne venku?“

„Zajisté, madam. Přesně podle vašich pokynů.“ Podívala se přes Leonu na Thaddeuse a pak zpátky na Leonu. „Stalo se něco, madam?“

Tohle, čeho je svědkem, nemůže být dobře nazkoušené divadýlko, usoudil Thaddeus. Viděl prve Leonino zděšení, když se vyřítila z konzultační místnosti do jeho náruče. Neočekávala ho. Ani ona, ani hospodyně neměly možnost si tuhle scénku nacvičit.

Ovládl svůj výraz tak, aby hospodyně nezpozorovala jeho nejistotu, a stoupl si za Leonu.

„V kolik hodin jste šla ven, paní Cleevesová?“ zeptal se.

V zamyšlení krátce svraстила čelo. Pak se její tvář rozjasnila. „To muselo být kolem druhé, hned potom, co se slečna Hewittová vrátila do Marigold Lane na odpolední sezení.“

„Jak dlouho jste byla pryč?“ ptal se dál.

„Něco přes hodinu, myslím. Zastavila jsem se na šálek čaje u sestry v Perg Lane. Ona má Foga ráda a pes ji má také tuze rád, protože mu dává pamlsky.“

Leona sevřela velmi pevně kliku dveří. „Díky bohu, že jste se nevrátili domů, dokud tady ten lupič ještě byl. Nedá se říct, co by udělal, kdybyste ho vyrušili při hledání.“

„Jaký lupič?“ Tvář paní Cleevesové se zarděla leknutím. „Koukejte, žádné stříbro nechybí, to bych si všimla.“

„To nic, paní Cleevesová,“ řekla Leona kvapně. „Ukradli jeden z mých krystalů, nic víc.“

Paní Cleevesová obrátila oči v sloup. „Na co by kdo chtěl takový ošklivý kámen?“

„Výtečná otázka, paní Cleevesová,“ prohlásil Thaddeus. „Neviděla jste, že by se někdo potloukal naproti v parku, když jste odcházela z domu?“

„Ne,“ řekla automaticky. Pak zkrabatila čelo. „Počkat, když tak o tom uvažuju, byl tam nějaký pán. Vyšel z parku a odcházel ulicí. Ale to nemohl být žádný zločinec.“

„Pročpak jste si tím tak jistá?“ otázala se Leona hbitě.

Paní Cleevesová byla tou otázkou očividně ohromena. „No protože byl oblečen jako pán, samozřejmě.“

„Vybavujete si z něj ještě něco?“ naléhal Thaddeus.

„Ne, opravdu ne. Sotva jsem si ho všimla, abych řekla pravdu.“ Paní Cleevesová se zamračila. „Nevšimla bych si ho vůbec, kdyby se nezdálo, že se o něj zajímá Fog. Je to důležité?“

„Možná ano,“ odvětil Thaddeus. „Paní Cleevesová, jste obeznámena s uměním hypnózy?“

Hospodyně se rozzářila nadšením. „Ale propáníčka, ano. Byly jsme před několika měsíci se sestrou na předvádění. Úžasné to bylo. Ten hypnotizér, nějaký doktor Miller, vybral z obecnstva jednu dívku a uvedl ji do transu. Neměla vůbec žádné vzdělání, víte, ale jakmile ji doktor Miller zhypnotizoval, dokázala recitovat celé scény ze Shakespeara. Moc působivé to bylo.“

„Spíš velikánský podvod,“ řekl Thaddeus. „Dovolila byste, abych vás uvedl do krátkého transu a zjistil, jestli byste si třeba nevybavila nějaké další podrobnosti o tom pánovi, kterého jste viděla dneska před domem?“

Paní Cleevesová pohlédla pochybovačně na Leonu.

„Bude to naprosto bezpečné, paní Cleevesová,“ prohlásila Leona. „Budu celou dobu přímo tady. Postarám se, aby nedošlo k ničemu, proti čemu by se dalo něco namítat.“

„Tak tedy – jak je libo.“ Paní Cleevesovou to očividně zaujalo. „Ale pochybuju, že mě dokážete uvést do transu, pane. Já jsem moc silná povaha.“

„Nepochybuji o síle vaší mysli ani na okamžik,“ podotkl Thaddeus. Otevřel své smysly a zaostřil je na auru, kterou paní Cleevesová vytvářela jako všechny ostatní živé bytosti. Nalezl vlnové délky, které potřeboval, a začal tiše promlouvat.

„Vybavují se vám události dnešního odpoledne. Chystáte se vzít psa na procházku. Rozumíte?“

Pomocí vrozeného talentu a dlouholetého cvičení využíval svůj hlas k tomu, aby soustředil vlastní energii a neutralizoval určité vlnové délky v auře hospodyně. Znehybněla. Její tvář byla náhle bezvýrazná.

„Rozumím,“ řekla paní Cleevesová monotónně. Civěla přímo před sebe, do prázdna.

„Otevíráte domovní dveře a sestupujete po schodech. Kde je Fog?“

„Mám ho na vodítku.“

„Vidíte někoho?“

„Na druhé straně ulice je nějaký pán.“

„Popište mi ho.“

„Je velice elegantní.“

„Vidíte mu do obličeje?“

„Jen trochu. Má ode mě odvrácenou hlavu. Trochu si posunuje klobouk. Vidím okraj jeho brady.“

„Je mladý, nebo starý?“

„Je to mladík v rozpuku.“

„Jak to víte?“

„Podle toho, jak se pohybuje.“

„Vidíte jeho vlasy?“

„Ano. Jsou trochu vidět pod kloboukem.“

„Jakou mají barvu?“

„Hodně světle blond, skoro bílé.“

„Můžete popsat jeho oblečení?“

„Kabát má šedý. Kalhoty také.“

„Nese něco v rukou?“

„Ano.“

„Co?“

„Vycházkovou hůl.“

„*Ted’ se probudíte, paní Cleevesová.*“

Paní Cleevesová zamžikala a vyčkávavě na něj pohlédla. „Kdy mě budete chtít zkusit hypnotizovat, pane?“

„Rozmyslel jsem si to,“ řekl Thaddeus. „Dospěl jsem k závěru, že máte skutečně příliš silnou mysl, než abyste se dala uvést do transu. Už můžete jít. Děkuji vám za pomoc v téhle záležitosti.“

„Rádo se stalo, pane.“

S dosti zklamáním výrazem, že nemohla předvést svou silnou povahu, vrátila se paní Cleevesová chodbou do kuchyně.

Thaddeus zavřel dveře, obrátil se a shledal, že ho Leona pozoruje s velkým zájmem.

„To bylo přímo úžasné, pane Ware,“ řekla.

„Naneštěstí nám to mnoho informací nepřineslo. Ten pán, kterého paní Cleevesová viděla na ulici, mohl a nemusel být tím, kdo ukradl krystal. Myslím však, že můžeme předpokládat, že zloděj do vašeho domu vstoupil, zatímco byla hospodyně se psem venku.“

„Z toho pomyšlení běhá mráz po zádech.“

„Ano, to ano.“

Stoupla si k oknu. „Jak se opovažuje?“ šeptala tlumeným, sevřeným hlasem. „Po tolika letech a po všem, čím jsem prošla, abych získala ten krystal nazpátek. Jak se ten prevít opovažuje ho ukrást?“

Při pohledu na její trápení Fog vstal a přiběhl k ní. Thaddeus sledoval, jak Leona vztáhla ruku a dotkla se ho. Konejší stejně sebe jako psa, pomyslel si.

„Slečno Hewittová,“ řekl, „žijete tady sama?“

„Ne.“ Neodtrhla oči od vyhlídky za oknem. „Jak vidíte, mám paní Cleevesovou a Foga.“

„Odpusťte mi, ale nemohla byste se k někomu přestěhovat? K nějakým příbuzným?“

„Ne,“ řekla tiše. „Už nikoho nemám.“

„Přátelé?“

Trochu sebou trhla, jako by dostala neviditelnou ránu. Pak velmi pečlivě napřímila ramena. „Až do včerejška se mnou sdílela tento dům má přítelkyně Carolyn,“ odvětila a hlas jí zesílil. „Ale teď se vdala a je na cestě do Egypta.“

„Aha. Jste tedy sama?“

„Ne, pane. Nejsem sama.“ Krátce poplácala psa a obrátila se k Thaddeusovi. „Už jsem vám říkala, že mám paní Cleevesovou a Foga. K čemu jsou dobré všechny tyhle osobní otázky?“

Zvolna vydechl a snažil se přijít na to, jak jí nejlépe říci to, co muselo být řečeno.

„Je jasné, že vás Delbridge našel. Chci, abyste se nastěhovala ke mně, dokud nezískám krystal nazpátek.“

Jak se dalo tušit, nebyla schopna slova.

„Nebude na tom nic nepatřičného,“ ujišťoval ji. „Budete hostem v domácnosti mých rodičů. Cestují po Americe v zájmu záležitostí Společnosti arkány, ale je tam má prateta, která žije u nich.“

„Proč,“ otázala se, „bych měla o něčem takovém vůbec uvažovat?“

Hleděl na ni a snažil se jí vnuknout pochopení pro nebezpečí dané situace. „Podle starých záznamů je krystal k nepotřebě, pokud ho neaktivuje někdo s velmi vzácným druhem nadání. Dřív nebo později by Delbridge mohlo napadnout, že nejpravděpodobnějším důvodem, proč jste vy – která pracujete s krystaly – tolik riskovala, abyste kámen jitřenky získala, je to, že takové nadání máte. Kdyby k tomu došlo, nebudete v bezpečí.“

Stres ze snahy o zdvořilou konverzaci u dlouhého jídelního stolu si vybral svou daň. Leona měla dojem, že se během artyčokové polévky a smaženého pstruha držela docela dobře, ale když přišlo na stůl pečené kuře se zeleninou, už začínala pociťovat napětí.

Thaddeus, sedící na protějším konci stolu, jí mnoho nepomáhal. Od té doby, kdy ji do tohoto domu přivedl, jako by se pohroužil hluboko do sebe. Leona předpokládala, že se zabývá plány na získání krystalu.

Jedinou další osobou u stolu byla Thaddeusova pozoruhodná prateta Victoria, lady Mildenová. Od prvního okamžiku, kdy si byly představeny, Leoně připadalo, že ta přísná stařena na ni hledí s nezastíranou podezřivostí a nelibostí.

Victoriina reakce nebyla nijak zvlášť překvapivá. Leona na ni byla připravena. Victoria byla stejně jako všichni ostatní členové Wareovy rodiny členkou Společnosti arkány a bezpochyby zaujímala velmi odmítavý postoj k těm, kdo pracovali s krystaly. Do značné míry za to mohla legenda o Sibyle Panenské Čarodějce. Victoria byla očividně zděšena pomyšlením, že musí hostit ženštinu, která pro ni nebyla o nic lepší než poutová věštkyně.

Jediný, komu stěhování do velkého rodinného sídla Wareových zjevně působilo radost, byl Fog. Okamžitě ho uchvátila rozlehlá zahrada.

Victoria hleděla na Leonu přes vysokou stříbrnou mísu, plnou sušeného ovoce. „Říkáte, že jste přišla do Londýna před půlruhým rokem, slečno Hewittová?“

„Ano,“ opáčila Leona zdvořile.

„Kde jste žila předtím?“

„V jednom malém přímořském městě. Little Tickton. Pochybuju, že jste o něm někdy slyšela.“

„Věnovala jste se v Little Ticktonu své profesi?“

„Přesně tak, lady Mildenová.“

„Jak dlouho?“

Otázky zabíhaly do nebezpečné oblasti. Je čas trochu zastřít pravdu, usoudila Leona.

„Pracuji s krystaly profesionálně od svých šestnácti let,“ opáčila zdvořile.

„V Little Ticktonu,“ zdůraznila Victoria.

„Hmmm.“ Leona si vložila do úst sousto brambory. Není nijak povinná říkat pravdu, myslela si. Má právo na své soukromí.

„Slyšela jsem, že ti, kdo mají talent pro práci s krystaly, se obvykle dost často stěhují,“ konstatovala Victoria.

„Hmmm.“ Leona se soustředila na mrkev.

„Když se vaší profesi tolik let dařilo tak dobře v Little Ticktonu, proč jste cítila nutkání přesídlit do Londýna?“

„Říkala jsem si, že tady třeba půjdou obchody lépe.“

„A jdou?“

Leona se zářivě usmála. „Ach ano, bezpochyby.“

Victoriiny oči se zúžily v koutcích. Ten úsměv se jí nezamlouval, říkala si Leona.

„Váš pes je nanejvýš neobvyklý,“ podotkla Victoria. „Po pravdě řečeno, dost ohromující. Vypadá trochu jako vlk.“

„Není to vlk,“ ujistila ji Leona, okamžitě připravena Foga obhajovat. Jedna věc je urážet ji. Nehodlá však dopustit, aby Victoria urážela jejího psa. „Je velmi dobře vychovaný a nadmíru inteligentní. Budete s ním zcela v bezpečí.“

„Kde jste, pro všechno na světě, získala takového psa?“

„V Little Ticktonu. Jednoho krásného dne se ukázal u našich zadních dveří. Bylo to, jako by vyvstal z mlhy. Nakrmila jsem ho. A než jsem se nadála, měla jsem psa.“

„Kouše?“

Leona ji obdařila dalším oslnivým úsměvem. „Napadl by jen někoho, o kom by usoudil, že mě ohrožuje.“

Victoria se zamračila a pohlédla na Thaddeuse. „Snad by ten pes měl být na řetěze venku v zahradě.“

Leona nečekala, až Thaddeus odpoví.

„Žádný řetěz nebude,“ řekla chladně. „A Fog spí v mém pokoji. Pokud to není přijatelné, vrátíme se do vlastního domu na Vine Street.“

Thaddeus pokrčil rameny a zvedl sklenku s vínem. „Pes je zřejmě dobře vycvičený,“ řekl tetě. „Klidně může být v domě.“

„Jak si přeješ,“ pravila Victoria a upjatě a nervózně muchlala ubrousek. „Pokud mě laskavě omluvíte, půjdu do svého pokoje a budu si po zbytek večera číst.“

Její hrubost brala dech. Victoria víceméně oznámila, že nemá v úmyslu být hostitelkou ubohé pracovnice s krystaly. Thaddeus vstal, aby jí pomohl se židlí. Ve víru drahých stříbrošedých sukní odplula Victoria z jídelny.

Thaddeus pohlédl na Leonu, jeho uhrančivé oči byly temné a vážné. „Omlouvám se za svou tetu. Ztratila před dvěma lety manžela, mého strýce, a velice tím trpí. Když rodiče pochopili, v jaké je depresi, trvali na tom, aby se nastěhovala do jejich domu. Požádali mě, abych se sem také nastěhoval a dohlédl na ni, dokud budou v Americe.“

„Aha.“ Leona ihned změkla. Tuze dobře věděla, jaké to je, když člověk ztratí své milované. „Je mi líto ztráty, kterou vaše teta utrpěla.“

Zaváhal. „Teta Victoria měla odjakživa sklon k periodickým návalům melancholie, ale tenhle sklon se po strýcově smrti rozhodně zhoršil. Matka se asi potají obává, aby neupadla do ještě hlubší deprese a nějak si neublížila.“

„Chápu. Ale je zřejmé, že moje přítomnost zde je pro ni rozčilující. Možná bychom se s Fogem měli vrátit do Vine Street.“

„Nikam nepůjdete,“ řekl tiše. „Leda snad ven do skleníku.“

„Cože?“

„Doprovodila byste mě při prohlídce skleníku, slečno Hewittová? Je tu několik věcí osobní povahy, které vám musím říci, a raději bych s vámi mluvil někde, kde nejspíš nebudeme rušeni.“

„Pokud máte v plánu další přednášku o té nešťastné situaci dnes v mé poradně...“

„Ne,“ řekl stroze. „Bezpochyby budu dnes v noci nějakou dobu bdít a mučit se pomyšlením na to, co se mohlo stát, kdybychom s Adamem nepřišli včas, ale slibuji vám, že žádné další přednášky nebudou.“

„Tak tedy dobrá.“

Když odložila ubrousek, uvědomila si, že jí srdce náhle bije trochu příliš rychle. Thaddeus jí přidržel židli. Vstala a velmi dobře si byla vědoma, že stojí těsně u ní. Když jí nabídl rámě, projelo jí smyslné mravenčení. Přese všechno se nedokáže ubránit, aby na něj nereagovala, říkala si.

Pohlédla na něj koutkem oka, ale nepoznala, zda na něj má její dotek také nějaké účinky. Síla jeho sebeovládání bývala přímo drtivá. Ale na druhou stranu, možná si to jen nechci přiznat, říkala si Leona. Třeba pan Ware necítí vůbec nic.

A přesto by byla přísahala, že ve vzduchu kolem nich je nějaká energie, zrovna jako tu noc, kdy v kočáře bojovali s démony. Když byla s Thaddeusem, dělo se něco zvláštního a zázračného, něco, co ještě nikdy neprožila s žádným jiným mužem, ani s Williamem Troverem, mužem, kterého si chtěla vzít.

Venku v hale se jako zázrakem objevil Fog. Kráčel za nimi a tvářil se nadějně. Když Thaddeus otevřel dveře do zahrady, dychtivě vykusal ven a okamžitě zmizel v šeru.

Thaddeus vedl Leonu na terasu a pak po krátké pěšině vysypané štěrkem. Elegančně klenuté skleněné stěny skleníku zářily v měsíčním světle jako opály. Plynové světlo, proudící z domu vysokými okny knihovny, odhalilo Foga, čenichajícího u nedalekého křoví.

„Můj pes si vašeho pohostinství rozhodně užívá,“ řekla Leona, snažíc se nasadit neutrální tón.

„Jsem si velmi dobře vědom, že vy ne.“

Trhla sebou. „Neřekla jsem nic, čím bych něco takového naznačovala.“

„Ani jste nemusela vyjadřovat nahlas svůj názor na můj návrh, abyste tu zůstala. Vaše pocity jsou zřejmé.“

Odkašlala si. „Nebyl to, jak si vybavuji, návrh. Mělo to spíš povahu příkazu, soudím.“

„Zatraceně.“

Polohlasitá kletba jí sdělila jasněji než dlouhé řeči, že je ve spárech napětí, stejně jako ona. Kdovíproč jí to zjištění zvedlo náladu. *Mysli pozitivně. On tu energii cítí taky.*

„Přivedl jsem vás sem, protože jsem nedokázal přijít na žádný jiný plán, jak zajistit vaši bezpečnost,“ dodal tiše.

„Chápu, pane. A cením si vašeho zájmu o mé blaho. Odpusťte mi mou dnešní podrážděnost. Bylo to poněkud náročné odpoledne.“

„Nechápu, proč to říkáte, slečno Hewittová. Podle mého soudu se dnes celkem nic mimořádného nedělo. Jeden z vašich klientů očividně špatně pochopil povahu terapeutických sezení, která poskytujete, a pokusil se vás napadnout. Nečekaně jsem se ukázal na vašem prahu poté, co jste se bezpochyby sama ujistila, že jste se mě

bezpečně zbavila. A konečně, ale v neposlední řadě, jste zjistila, že do svatyně vašeho domova vnikl nějaký vetřelec a ukradl kámen jitřenky.“

Ve světle z oken viděla, že má ústa zvlněna zasmušilým úsměvem.

„Zcela správně, pane,“ řekla zmužile. „Když to podáte takhle, je jasné, že ty události vsutku přehnaně prožívám.“

„Nejste jediná, slečno Hewittová. Přiznávám, že dnešní aktivity byly náročné i na moje nervy.“

„Třesky plesky. Vy máte nervy z oceli, pane Ware.“

„Ne pokud jde o vás, madam.“

Otevřel dveře skleníku a uvedl ji do voňavé tmy. Teplá, vlhká atmosféra je zahalila. Zastavil se, aby rozsvítil plynovou lampu. Tlumené, zářivé světlo odhalilo stinnou džungli.

Rozhlédla se kolem sebe s pocitem rozkoše. Exotické palmy a tropické rostliny všeho druhu rozprostíraly široké listy nad rozlehlým pralesem kapradin a neobvyklých květů.

„To je ale krásný kousek ráje,“ řekla v úžasu. „Je to nádhera.“

Thaddeus sledoval její pohled. „Členové mojí rodiny zpravidla dávají průchod svým vášním s ohromnou energií. Tenhle skleník je vášní mých rodičů. Oba mají značné nadání pro veškerou botaniku. Přísahám, že by dokázali vypěstovat růže i z kamene.“

Pohlédla na nedaleký pracovní stůl, který byl pokryt rozmanitým zahradnickým náčiním. Těžká plátěná plachta, poskládaná do úhledného čtverce, spočívala na jeho vzdálenějším konci.

„Vaší vášní je práce vyšetřovatele?“ obrátila se k němu.

Stál nehybně, zády k tlumenému světlu. Neviděla, jak se tváří.
„Ano.“

Nastala dlouhá pauza.

„Ne každý to chápe,“ dodal po chvilce.

Maličko pokrčila rameny. „Ne každý má nějakou vášeň. Těm, kterým chybí, je patrně zatěžko pochopit ty z nás, kteří ji mají.“

Velmi vážně přikývl. „Myslím, že máte pravdu.“ Nastalo další dlouhé, těžké ticho.

Zahalila se do svého sebeovládání jako do šálu. „Inu, tedy, pane, říkal jste, že je tu něco osobního, co byste si přál probrat.“

„Ano.“

Nakrčila nos. „Jestli mi chcete říci, že se vám nelíbilo v tom malém hostinci, kde jsme vás s Adamem tuhle v noci nechali, pak se

omlouvám. Uvědomuji si, že ten podnik neodpovídal vašim měřítkům, ale vypadal poměrně čistě.“

„Tady nejde o žádný zatracený hostinec,“ přerušil ji drsně. „Jde o to, co se událo v kočáře, než jste mě s Adamem odvezli k Modrému drakovi.“

„Aha.“ Zamračila se, nechápala vůbec nic. „Mluvíte o mém nadání? Věřte mi, jsem si dobře vědoma, že nikdo ve Společnosti arkány nesmýšlí valně o těch, kdo mají stejný druh schopností jako já. Nicméně skutečně...“

„Věřte mi, když vám říkám, že parahypnotizéři nejsou ve Společnosti taky dvakrát oblíbeni.“

„Ach.“ To ji zarazilo. „Nevěděla jsem...“

„To, o čem s vámi chci mluvit, se týká mého chování tu noc.“

„Jakého?“ zeptala se a vůbec netušila, oč jde.

„Neříká se mi to snadno, slečno Hewittová. Jsem člověk, který se pyšní svou schopností sebeovládání. Navíc jsem byl vychován jako gentleman.“

„O tom nepochybuji ani na okamžik, pane,“ řekla, stále nechápajíc. „O co tady jde?“

„Jsem si dobře vědom, že omluva je za daných okolností stěží dostatečná, ale nic víc není v mé moci vám poskytnout.“

„O čempak to mluvíte, pane?“

Brada mu ztuhla. „Rozumím. Chcete, abych uznal skutečnou hloubku svého přečinu. Ujišťuji vás, že ji uznávám. Ještě nikdy jsem se nepokoušel zmocnit se nějaké ženy násilím. Chcete vědět, proč jsem dnes odpoledne tak zuřil, když jsem vás našel na útěku před klientem? To proto, že jsem si při té scéně plně uvědomil, že té noci se mé chování v ničem nelišilo od jeho.“

Cítila, jak jí spadla brada. „Pane Ware.“

„Jsem si vědom, že mi nebudete moci odpustit, ale doufám, že vás přesvědčím, že mi můžete věřit, že už se to nebude opakovat.“

Zděšeně udělala impulzivně krok kupředu a zakryla mu ústa špičkami prstů.

„To už stačí,“ pravila. Znenadání si uvědomila příjemný dotek jeho rtů na své dlani a kvapně spustila ruku. „Nechci už slyšet ani slovo z vašich omluv. Je to zcela zbytečné. Nezazlívám vám to, co se stalo v kočáře. Jak vás to vůbec mohlo napadnout? Věděla jsem velmi dobře, že jste pod vlivem té odporné drogy.“

„To není omluva. Víte, i když na mě ta droga silně působila, věděl jsem, co dělám.“ Hlas mu potemněl. „S politováním musím říct, že jsem to udělal zcela vědomě.“

Projel jí mravenčivý záchvěv vzrušení. Pokusila se jej potlačit. Je profesionálka, připomínala si. Není to, jako by neměla žádné zkušenosti se zvládáním nejintimnějších snů klienta.

„Měl jste halucinace, pane,“ řekla rázně. „Byla to forma snění. Samozřejmě, byla to velmi intenzivní verze prožitku, nicméně...“

„Ocitl jsem se uprostřed noční můry. Ale vy, slečno Hewittová, jste nebyla jednou z temných fantazií mého snu. Byla jste, po pravdě řečeno, tou jedinou věcí uvnitř kočáru, o níž jsem s jistotou věděl, že je reálná, jedinou vidinou, které jsem mohl věřit.“

„Vážně?“

„Zaostřil jsem každický kousíček vůle, kterou jsem si dokázal udržet, na vás – ve snaze zabránit tomu, aby mě zcela překonala fantazie.“

„Chápu,“ zašeptala a konečně skutečně začínala chápat. Plamínek naděje v ní opět sfoukly závaný reality. „Musel jste vynaložit velmi mnoho energie, abyste nezabředl hlouběji do zlého snu.“

„Ano. A s politováním musím říci, že síla, kterou jsem načerpal, pocházela z nejprimitivnějších aspektů mé přirozenosti. Byla to energie vytvořená syrovým, nezvládaným chtíčem, slečno Hewittová.“

Cítila, jak v ní stoupá žár, až si byla jistá, že jí zaplavil celé tělo od hlavy až ke špičkám prstů u nohou. Pevně doufala, že šero skrývá její ruměnc. Odkáslala si a nasadila, jak doufala, profesionální tón.

„Víc není třeba říkat. Protože pracuji s krystaly už mnoho let, jsem si dobře vědoma, že kromě snového stavu jsou tu i další aspekty naší přirozenosti, které mohou vytvářet značnou energii. Když se ocitneme takříkajíc na vysoké úrovni vzrušení, všechny elementární emoce, jako je třeba sexuální vášeň, produkují silné proudění i u těch, kteří si nejsou svých paranormálních smyslů vědomi.“

„S politováním musím říci, že touha byla jediná síla tak mocná, aby vyvážila některé účinky té zatracené drogy.“

„Po pravdě řečeno ne, nebyla,“ prohlásila.

Zamračil se. „Jak to, k čertu, myslíte?“

„Vzhledem k tomu, co jsem se dozvěděla o vaší povaze, když jsem převáděla vaši energii do krystalu, mohu vás ujistit, že jste mohl přivolat sílu i z jiného zdroje.“

Vrhl na ni pátravý pohled. „Z jakého jiného zdroje?“

„Člověk může čerpat nesmírnou energii z násilnické stránky své přirozenosti.“

Ztuhla mu brada. „Ano, samozřejmě.“

„Všichni jsme schopni násilí,“ řekla jemně. „Jsme zčásti jako civilizované bytosti definováni svou schopností ovládat je. Ujišťuji vás, že jste tento element své přirozenosti tu noc ovládal velmi dobře. Poznala jsem to. Právě proto jsem se vás nebála.“

Přimhouřil oči. „Cítil jsem váš strach. Nepředstírejte, že jste se mě nebála.“

„Poslouchejte mě bedlivě, pane Ware.“ Dotkla se jeho spánku a upřela na něj oči s veškerým klidným odhodláním, kterého byla schopna. „To, co jste cítil, byl můj strach, že vás možná nebudu schopna zachránit.“

Neříkal nic, jen stál ve stínu a pozoroval ji, jako by ji ještě v životě neviděl.

Znenadání si uvědomila teplo jeho pleti pod svými prsty, spustila ruku, napřímila se a vypjala hrud'. „Ráda bych vám připomněla, že jsem profesionálka, pane. Jsem si dobře vědoma, že moje odbornost není v rámci Společnosti arkány příliš uznávána. Nicméně pokud jde o krystaly, jsem odbornice.“

„Kdybyste neovládla ten krystal, dopadlo by to úplně jinak.“

„Uznávám, že situace byla krátkou chvílí poněkud ošemetná,“ souhlasila. „Jste ten nejsilnější klient, jakého jsem kdy převáděla. Několik minut jsme tam v kočáře oba uvízli v krystalu, protože proudění vaší energie bylo tuze silné. Ale mohu vás ujistit, že kdybyste úplně ztratil sebeovládání a stal se takovou bestií, za jakou se pokládáte, následný chaos by měl ničivé účinky. Je docela dobře možné, že ani jeden z nás by to nepřežil, aspoň ne při zachování úplně zdravého rozumu.“

„Jste si tím jista?“

„Věřte mi, když vám říkám, že jediný důvod, proč jsem byla schopna ovládat síly, které jsme společně rozpoutali tehdy v tom kočáře, byl ten, že jste si uchoval něco ze své schopnosti sebeovládání.“

„Myslíte, že jsem ovládal svou touhu po vás?“ zeptal se bezvýrazně.

Je sice imunní vůči jeho hypnotizérskému talentu, pomyslela si, ale pokaždé když od něj uslyší slovo *touha*, ocitne se v nebezpečí, že upadne do transu.

„Navrhuji, abychom změnili téma,“ řekla jakoby nic. „Neexistuje absolutně žádný důvod, proč bychom měli věnovat ještě byt' i jediný okamžik diskusi o tom, co se událo mezi námi v kočáře. Rozhodně není třeba žádných omluv z vaší strany a nesmíte cítit v tomto ohledu žádnou vinu. Nejsem nevinná mladá dáma, jejíž jemné city právě utrpěly prudký šok.“

„Chápu.“

Měla dojem, že postřehla v jeho hlase podivný tón, ale nebyla si jistá. Znělo to, jako by se snad pokoušel potlačit jakési silné pohnutí. Jeho pocit viny byl očividně zcela nepřekonatelný. Snažila se vymyslet nějaká další konejšivá slova.

„Jak vám pořád říkám, jsem profesionálka,“ dodala lehce.

„Chápu,“ opakoval.

„Navíc už mám nějaké zkušenosti s touhou.“

„Vskutku?“

„Před dvěma lety jsem byla zasnoubena. Určitě o té věci nemusím říkat víc než vás ujistit, že jsem žena znalá světa, pokud jde o takové věci.“ Mávla rukou. „Můžete mi věřit, když vám povím, že jsem vůbec ani na okamžik nebrala vaši vášeň takříkajíc osobně. Jsem si dobře vědoma, že jste pouze potřeboval ohnisko, které by vám pomohlo ovládnout halucinace. Čirou náhodou jsem byla po ruce já se svým krystalem.“

„Jsem vděčný za vaše ujištění, paní Profesionálko,“ řekl.

Poprvé po několika minutách se pohnul a překonal tu malou vzdálenost, která je dělila. Světlo dopadlo na jeho tvrdou tvář. Viděla, že se usmívá. Takže ho ta nepřekonatelná vina tolik nesouží, pomyslela si dopáleně. Zaplavily ji trapné rozpaky.

„No, když už jsme to téma probrali, snad bychom se mohli vrátit do domu,“ navrhla nasupeně.

Chytil ji špičkou prstu za bradu a trochu jí zvedl hlavu. „Zbývá mezi námi ještě jeden problém k dořešení.“

Bylo těžké normálně dýchat, když mu byla nablízku. Musela dvakrát polknout, než dokázala najít slova.

„Jakýpak?“ zeptala se ostražitě.

„Už nějakou dobu jsem osvobozen od účinků jedu, ale zjišťuji, že mé primitivní touhy jako by se na vás stále ještě zaměřovaly.“

Ztuhla. Dýchání bylo znenadání tím nejmenším z jejích problémů. Nedokázala už ani myslet. Navlhčila si rty špičkou jazyka.

„Zaměřovaly na mě, říkáte,“ vypravila ze sebe, jak doufala, s profesionálním výrazem.

„Ano, slečno Hewittová, na vás.“

„A co víc,“ pokračoval Thaddeus hlasem svůdným jako měsíční svit na temné vodě, „měla byste vědět, že důvod, proč jste mi připadala tak ideálně vhodná k tomu, abyste mi tehdy v noci posloužila jako ohnisko, byl ten, že už jsem k vám byl přitahován.“

„Ale sotva jsme se znali,“ zajíkla se.

„Pokud jde o touhu, čas nehraje roli, aspoň ne u mužů. Věděl jsem, že vás chci, ještě než jsme vyšli z toho zatraceného muzea. Nejvíc jsem v tom okamžiku litoval, že se možná nedožiju toho, abych vám vyznal lásku.“

Zajiskřilo v ní radostné vzrušení.

„Opravdu?“ zašeptala.

Zkoumal její tvář v bledé záři plynové lampy. „A co vy, Leono? Cítila jste něco mezi námi?“

„Ano. Ano, cítila,“ řekla rychle, pak zaváhala. „Ale později jsem si pomyslela, že to proudění, které mezi námi plynulo, bylo nejspíš vyprodukováno okamžitým nebezpečím. Nebezpečí probouzí všemožnou temnou energii.“

„Vím, že jsem byl rozhodně vzrušen,“ řekl suše.

„Jsem si jista, že události, kterými jsme společně prošli, by probudily nesmírné rozrušení i u těch nejklidnějších a nejchladnokrevnějších jedinců.“

„Jedinců, jako jsme my?“

Navlhčila si rty. „Ano.“

„Navrhují, abychom provedli vědecký test, kterým vaši teorii ověříme.“

„Test?“

„Žádný z nás momentálně nečelí extrémnímu nebezpečí,“ řekl. „Připadá mi, že to bude výtečná chvíle ke zjištění, jestli ty emoce, které jsme oba prožívali oněhdy v noci, byly jedinečné jen pro tu situaci.“

„Ach.“ Zaváhala. „Jak by měl podle vás takový test vypadat?“

„Políbím vás, slečno Hewittová. Pokud vám to pomyslení připadá odporné, povězte mi to hned a já test okamžitě ukončím.“

„Co ten váš test prokáže?“

„Jestliže budete můj polibek opětovat s nadšením, musíme dospět k závěru, že mezi námi existuje jakási energie, která nemá nic společného s hrozícím nebezpečím, s účinky Delbridgeovy drogy ani s vaším krystalem. Zkrátka, slečno Hewittová, jestliže se nám oběma ten polibek bude líbit, budeme moci s jistotou říci, že jsme k sobě navzájem přitahováni.“

„A jestli se jednomu z nás ten polibek líbit nebude?“ *Například tobě*, dodala v duchu.

Usmál se. „Tehdy v noci, když jsme prchali z Delbridgeova sídla, jak si vzpomínám, jste naléhala na pozitivní myšlení. Nyní hodlám dát na vaši radu.“

Jeho ústa se dotkla jejích, horká a opojná. Smysly jí vřely neodolatelným prouděním smyslné energie, která v ní jiskřila. Znenadání se chvěla citem, lehká jako pírkó. Touha se v ní vzedmula, strhla ji do vzrušujícího víru. Slyšela jemný, naléhavý, tichý zvuk, prodchnutý hladem a žádostí, a věděla, že vychází z jejího vlastního hrdla.

Thaddeus vydal těžký, naléhavý sten – jako by i jeho zaskočil ten prudký plamen energie.

„Já věděl, že to nejsou halucinace,“ zašeptal do jejích úst. Jeho rty se pohybovaly na jejích, opájely ji jako droga. „Řekněte mi, že cítíte tu sílu, která mezi námi proudí.“

„Ano.“ Sevřela velmi pevně prsty na jeho širokých ramenou, vychutnávala jeho sílu. „Ach *ano*.“

Uvěznil její hlavu v ohybu druhé paže a sklonil se nad ní, prohloubil polibek, zaklonil jí hlavu.

Nebylo slov, která by popsala statisíce odstínů a barev světelných proudů, jež pulzovaly v atmosféře kolem nich. Ne jako posledně, když bojovala, aby zachránila Thaddeuse před účinky jedu – dnes nebylo třeba odolávat síle touhy. Zde v zasklené džungli se mohla svobodně oddat elementárnímu vzrušení vášně.

Jeden po druhém rozepínal Thaddeus malé háčky, držící pohromadě přiléhavý živůtek jejích šatů. Neměla korzet. Když se šaty rozevřely, zakrýval její ňadra jen jemný batist tenké košile. Stejně dobře mohla být nahá. Zvedl hlavu a shlédl na ni.

„Krásná,“ vydechl.

Jeho prsty jí přejely bradavku. Zaplavila ji změť pocitů. Narůstalo v ní hluboké, rozkošné, bolavé napětí.

Osmělena horkou, dusnou atmosférou smyslnosti, která je halila, pokusila se rozepnout mu kabát dychtivými, třesoucími se prsty. Po několika vteřinách nemotorného zápolení její prsty jemně zachytil.

„Tohle bych měl asi zařídit já,“ řekl a znělo to pobaveně i netrpělivě zároveň.

Uvolnil se z objetí na tak dlouho, aby ze sebe shodil kabát. Když se k ní vrátil, uchopila ho dlaněmi v pase, vychutnávajíc důvěrnost okamžiku. Skrz jemné plátno košile cítila žár a šlachovitou sílu jeho těla. Nutkavý pocit, rozkvétající hluboko v jejích nitru, byl čím dál naléhavější.

Stále ji držel jednou rukou, druhou vztáhl a zhasl lampu. Nyní tu byla jen slabá záře měsíce, pronikající listnatým příkrovem a osvětlující tropický svět.

Thaddeus jí shrnul šaty přes boky dolů, až se jí sesuly k nohám. Pak jí svlékl košili. Bledé světlo krátce zazářilo na bílých volánech její spodničky. Rozvázal i tkanice tohoto kusu oděvu a nechal ho spadnout na zem.

„Chci tě vidět celou,“ řekl tiše.

Rozeplnul jí kalhotky. Přistály v jemné hromádce na všem ostatním odloženém oblečení.

Na okamžik ji znovu zarazila realita. Poprvé za celý svůj život stojí před mužem nahý. Pravda, je hodně tma a ona pochybuje, že ji vidí o něco lépe než ona jeho. Nicméně to je šokující dobrodružství, na jaké ji nic v životě nemohlo připravit. Chystá se podniknout vysoce významný, možná dost nebezpečný krok do neznáma.

Nejistota, která se jí zmocnila, neměla nic společného s panenským ostychem či zdráháním, týkajícím se rozkoší nedovolené lásky. Měla v úmyslu užít si do poslední chvilky právě tento aspekt celého zážitku. Probíhalo tu však ještě něco, něco, co zcela nechápala. Intuice jí sdělovala, že jakmile se s Thaddeusem vydá po této cestě, nebude už pro ni návratu. „Thaddeusi?“

Ten však před ní klečel na jednom koleně a rozeplínal jí botky s vysokými podpatky. Zul jednu po druhé, velmi pečlivě. Když skončil, sevřel dlaně kolem jejích stehů a políbil ji na nahou kůži těsně nad tmavým trojúhelníkem.

Zachvěla se a zavřela oči před silou tak úžasné důvěrnosti.

Když znovu vstal, nedokázala se už soustředit na to, co se jí snažila sdělit její intuice.

Podařilo se jí rozhalit mu košili rozechvělými prsty. Jakmile položila dlaň s roztaženými prsty na jeho nahou hrud', ucítila tam tuhé chloupky. Přitáhl si ji těsně k sobě, něžně ji drtil o hrud', kterou vnímala jako pevnou zeď svalů.

Tentokrát byl jeho polibek pomalý a intenzivní. Doslova cítila, jak ji vůlí nutí, aby reagovala. Jako by to mohlo být jinak, říkala si, když mu ovíjela paže kolem krku.

Teď Thaddeus zvedl hlavu a ona slyšela jeho chraplavý, přerývaný dech. Uchopil její tvář do dlaní.

„Opakuj mi, že se mě nebojíš,“ požádal drsně.

„Nebojím se tě, Thaddeusi,“ řekla tiše. „Nikdy jsem se tě nebála. No, možná minutku dvě ještě v Delbridgeově galerii, když jsem tě uviděla stát nad tělem té ubožáčky. Ale brzy jsem pochopila, že nejsi zabiják. Myslím, že na té chvíli obav sotva záleží, vid’?“

Napůl se zasmál, napůl zasténal a umlčel ji dalším spalujícím polibkem.

„Vůbec ne, má sladká,“ řekl, když konečně odtrhl ústa od jejích. „Chápu, proč jsi o mně mohla mít v tom okamžiku jistou pochybnost. Čirou náhodou jsem měl z tebe v té chvíli taky trochu strach.“

„Vážně?“

„Když jsem tě poprvé zahlédl v pánském oděvu, blesklo mi hlavou, že bys mohla být vrah.“

To ji omráčilo. „Dobrotivé nebe. Já? Ty sis myslel, že jsem mohla tu ženu zabít?“

„Byla to jen letmá myšlenka.“

„Dobrotivé nebe,“ opakovala. „Neměla jsem zdání...“

„Musíme o tom mluvit teď? Obávám se, že rozhovor o vraždě by nám mohl pokazit romantickou atmosféru.“

„Promiň,“ řekla rychle.

Jeho tichý smích plynul kolem ní, tuze příjemně jí čechral smysly. Uslyšela šustění nějakého těžkého sukna. Když se rozhlédla, zjistila, že sundal složenou plachtu z pracovního stolu a rozprostřel ji na podlahu.

„Není to lůžko z růží,“ podotkl, když si zouval boty. „Ale nic víc dnes v noci nabídnout nemohu.“

„To docela postačí,“ řekla.

Vstoupila na plachtu. Setkal se s ní uprostřed, bos, rozepnutá košile mu visela přes kalhoty. Něžně vztáhl ruku a vzal do dlaně malý krystalek, který měla jako přívěsek na krku. Měsíční světlo se temně zatřpytilo na kameni.

„Kdo ti to dal?“ zeptal se.

„Byl to dar od maminky.“

„Má ten kámen nějakou moc, nebo je čistě dekorativní?“

„Má moc, ale já ji zřídka používám.“

„Chápu,“ řekl Thaddeus. „Je to památka.“

„Ano.“

Vzal ji do náručí.

Společně klesali dolů, dolů, dolů, až ležela naznak pod ním.

Tyčil se nad ní ve tmě. Hladil ji zvolna, nejenže poznával její tělo, ale také si ji jakýmsi způsobem, který nedokázala vysvětlit, přisvojoval. V pokušení oplatit mu stejným vsunula ruce pod okraj jeho košile a zkoumala obrysy jeho zad. Pokožku měl horkou na dotek a kluzkou potem. Jeho vůně jí naplnila hlavu a zastřela mysl.

Líbal ji na hrdlo a našel rozjitřené jádro pocitů a vnímání mezi jejíma nohama. Šok z jeho doteku byl pro její přetížené smysly takřka nesnesitelný. Rozevřela ústa ve slabém výkřiku. Rychle ji umlčel polibkem a pak zvedl hlavu.

„V noci se zvuky nesou daleko,“ varoval ji.

Slyšela v jeho hlase hříšné pobavení a ztuhla při pomýšlení, že by z domu přiběhlo polekané služebnictvo.

Ještě než z toho ale stihla zpanikařit, začal ji něžně, s úctou zpracovávat, budil v ní zvláštní napětí až k bodu zlomu.

Bez varování se v jeho rukou rozsypala, svíjela se a současně ji zaplavovala úleva. Tentokrát by byla křičela bez ohledu na to, zda probudí celou domácnost. Byl však připraven. Jeho ústa se znovu sevřela na jejích a výkřik utlumila.

Začal jednat dřív, než její třes ustal, nalehl na ni, navedl se do ní jednou rukou. Pronikal do ní tvrdě a neúnavně.

Šok z toho vniknutí ji přivedl zpět do reality, až to bouchlo. Ztuhl, zabořen hluboko v ní, a shlédl na ni, opřen o lokty.

„Proč jsi mi, k čertu, neřekla, žeš to ještě nikdy nedělala?“ otázel se. Slova mu vycházela z hrdla napůl přiškrceně.

Zabořila mu prsty do ramen a opatrně se uvelebila. „Byl by v tom nějaký rozdíl?“

Pár vteřin zaváhal, všechny svaly tvrdé jako kámen. Pak tlumeně zasténal, spustil hlavu a políbil ji na hrdlo.

„Ne,“ řekl. „Nebyl by v tom žádný rozdíl. Ale šel bych na to trošičku jinak.“

„Měla jsem dojem, že všechno probíhá docela pěkně. Navrhuji, aby sis nechal námitky na později.“

„Výtečná rada,“ vypravil ze sebe skrz zaťaté zuby.

Objímala ho a on zvýšil sílu i tempo svých pohybů. Ramena měl čím dál kluzčí a dech chraplavější. Okamžik nato se ještě jednou, naposled pohroužil až po jilec, záda se mu vyklenula jako napjatý luk a oddal se svému vyvrcholení. V měsíčním svitu zahlédla záblesk vyceněných zubů a pevně zavřených očí. V tropické atmosféře se zajiskřilo.

Když bylo po všem, sesul se na ni, nasycen a nehybný. Ležela pod ním tiše a dlouho, vzhlížela do tmy a naslouchala, jak se jeho dech postupně vrací do normálního rytmu.

Teď konečně chápala, co se jí prve pokoušela sdělit intuice. Po milování s Thaddeusem není návratu, protože jakýmsi způsobem, který nedokáže vysvětlit, je s ním nyní spoutána – a to nejen fyzickými pouty, vytvořenými vášní. Ta by se časem a silou vůle patrně dala přetnout, nebo aspoň dramaticky omezit. Vášně je každopádně mocná, ale pomíjivá síla.

Ne, řetězy, které ji poutaly k Thaddeusovi, byly psychické povahy. Základ pro spojení mezi nimi byl položen oné noci, kdy společně pracovali s krystalem. Fyzický akt milování ta pouta jaksí posílil a zvýraznil.

Plně to nechápala, ale už věděla, že, děj se co děj, je k němu navždycky připoutána.

Hezký, elegantní pán byl v uličce dnes v noci zase, pozoroval ji z mlžného šera. Myslel si, že si ho nevšimla. Annie se v duchu usmála. Má pro něj novinu: když člověk žije na ulici, všímá si i těch nejmenších detailů. Aspoň pokud je chytrý. Děvčata, která se o tom nepoučí hned na počátku své kariéry, nevydrží dlouho.

Pyšnila se tím, že přežívá. Ale nejen to, na rozdíl od spousty jiných dívek, které vyměnily svou budoucnost za láhev ginu nebo dýmku s opiem, měla Annie plány. Nesnila o tom, k čemu se v hloupé fantazii upíná tolik příslušnic její profese: jak nějaký bohatý pán udělá z dívky svou milenku a zasype ji klenoty, krásnými šaty a vlastním domem.

Věděla, že to tak nebude. Bohatý pán se sice občas pobaví s pouliční děvkou, ale nikdy si ji nevybere za svou milenku. Milenky jsou drahé. Když muž utrácí peníze za ženu, očekává, že bude stejně elegantní jako jeho kočár nebo klub: třeba herečka, nebo jedna z těch jemných, vzdělaných, vážených dam ze střední nebo i vyšší třídy, které jsou vinou bankrotu nebo smrti manžela nuceny se prodávat. A pokud jde o ty hloupé holky, které doufají, že by se s nimi takový pán mohl dokonce i oženit, inu, to jsou prostě blázni, žijící v bludu.

Ne, její sny byly daleko praktičtější povahy. Měla talent pro výrobu krásných klobouků. Dejte jí pár hodin a dokáže vám ho vytvořit z odložených odstřížků látek a několika laciných umělých květín – takový, který snese srovnání s nejkrásnějšími kreacemi z výkladních skříní těch nejexkluzivnějších modistek. Nepřítomně se dotkla široké střechy svého nového zeleného plstěného klobouku. Dodělala ho včera. Pštroší péro, zastrčené za zelenou stuhu, bylo opravdové. Našla je začátkem týdne na ulici před divadlem. Očividně spadlo z večerní toky nějaké dámy. Ukázalo se, že se ideálně hodí jako ozdoba zelené plsti.

Jednoho krásného dne zmizí z ulice navždy. Šetřila si každíčkou penci, aby si mohla najmout nějaký malý krámk a založit obchod.

Žádná z jejích elegantních zákaznic se nikdy nedozví, že byla kdysi nucena vydělávat si na živobytí jako prostitutka.

Zastavila se pod pouliční lampou a jakoby nic pohlédla směrem k ústí uličky. Silueta elegantního cizince byla všeho všudy jen stín, ale poznala, že tam pořád ještě je. Zřejmě to byl jeden z těch nervózních pánů, co musí posbírat odvahu, aby dívku oslovili.

Vydala se zvolna směrem k němu, pozorovala ho zpod sklopené střechy zeleného plstěného klobouku. Nechtěla ho vyplašit. V téhle části města se moc takových klientů z vyšších vrstev nevyskytovalo, aspoň ne za takové mlhavé noci, jako byla ta dnešní.

„Dobrý večer, pane,“ oslovila ho. „Nechtěl byste se trochu pobavit?“

Stín vyplul z uličky a zamířil k ní. Když se přiblížil, viděla, že se na muže pohybuje velmi půvabně. Jeho dlouhé, pлавné kroky jí připomínaly velkou kočku.

„Tady venku je zima a vlhko,“ řekla tím nejlákavějším tónem. „Co kdybyste šel nahoru do mého pokoje? Rychle vás zahřeju.“

Muž se konečně ocitl v kruhu jasného světla, vrhaného pouliční lampou. Už viděla, že se ve svém odhadu nemýlila. Jeho oblečení vypadalo drazé. Stejně tak vycházková hůl, kterou měl v ruce. Navíc to byl jeden z nejhezčích mužů, jaké kdy viděla. Úpravně ostříhané vlasy, které bylo vidět pod kloboukem, byly bledince zlaté.

„Bude mi potěšením přijmout tvé pozvání, Annie,“ řekl s pousmáním.

Ztuhla. „Odkud víte, jak se jmenuju?“

„Už nějakou dobu tě pozoruju. Slyšel jsem, jak ti jedna z tvých přítelkyň říká Annie.“

Už byl velmi blízko, ne víc než pár kroků. Kdovíproč jí projel smrtelný třes. *Jako by na mě sáhla smrt.* Zaváhala. Tyhle pocity už s klienty občas v minulosti měla. Obvykle takovým nevysvětlitelným pocitům věnovala pozornost a obchod odmítla. Holka musí být dneska opatrná, když se pořád mluví o tom zločinci, kterému se říká Půlnoční přízrak.

V tomhle případě se však zdálo, že její mrazení nemá logický podklad. Elegantní pán vypadal jako anděl, *čistý* anděl. A co bylo ještě důležitější, vypadal jako ten typ, co s radostí poskytne spropitné navíc za speciální služby.

„Všimla jsem si, že postáváte v téhle ulici, už jednou nebo dvakrát během minulého týdne,“ řekla jakoby nic. „Jsem ráda, že se mnou dneska mluvíte.“

K jejímu překvapení ho to dopálilo.

„Až do dneška jsi mě neviděla,“ prohlásil a hlas mu zdrsnel hněvem. „Tvá představitivost tě klame.“

To poslední, oč stála, bylo ztratit tak skvělého klienta kvůli nesmyslnému sporu.

„Určitě máte pravdu, pane,“ usmála se upejpavě zpod střechy klobouku. „Koneckonců, vy jste z těch pánů, o jakých holka v takovéhle noci sní. Tuze hezký a elegantní.“

Uklidnil se a znovu se usmál. „Těším se na návštěvu ve tvém pokoji, Annie.“

Další ledový prstík se dotkl její páteře. Silou vůle ho zaplašila.

„Je nad tavernou, pane,“ řekla.

Kývl, pohlédl směrem k uličce, kde se prve potloukal. „Předpokládám, že je tu zadní vchod.“

„Není třeba chodit přes kuchyň,“ ujistila ho. „Mám dohodu s majitelem. Jedovi nevadí, když si vodím návštěvy hlavním vchodem.“

Výměnou za občasné zaskotačení zdarma a malý podíl z jejích výdělků jí Jed pronajal pokoj nad tavernou. Zpravidla si vodila zákazníky hlavním vchodem, ale když byli stydliví, používala kuchyňský vchod. Ať tak nebo tak, Jed se vždycky podíval na muže, které si brala nahoru. Pokud některý působil nesnáze nebo si začal počínat násilnický, dala mu signál tak, že několikrát kopla do stěny. Vždycky ji přišel zachránit.

„Jestliže nemůžeme vstoupit do tvého pokoje nepozorovaně, musím tvé laskavé pozvání odmítnout,“ pravil elegantně a lhostivě. „V současnosti se dvořím jedné bohaté mladé dámě, jejíž papá by mou žádost o ruku okamžitě odmítl, pokud by se rozkřiklo, že jsem byl spatřen s dívkou z tvé profese.“

Tím se vysvětluje jeho ostýchavost, pomyslela si. Namlouvání a sňatek jsou pro pány z jeho vrstev vážnou záležitostí. Bezpochyby je v sázce spousta peněz. Nechtěl by riskovat ztrátu bohaté nevěsty jen kvůli rychlému potěšení s kurvou. Muž v jeho delikátním postavení musí být opatrný, aspoň do svatby.

„Chápu, pane,“ řekla. „Jak je tedy libo, půjdeme uličkou a zadem přes kuchyň. Nikdo vás se mnou neuvidí.“

„Děkuju ti, Annie.“ Usmál se svým andělským úsměvem. „Hned jak jsem tě poprvé uviděl, věděl jsem, že jsi přesně ta, kterou hledám.“

Vzduch ve skleníku se během posledních několika minut ochladil. Přední část těla měl v příjemném teple a pohodlí, protože byl natažený na Leoně, ale na zádech si Thaddeus uvědomoval zřetelný chlad.

Neochotně se vyprostil, převalil a vstal. Úzký kužel měsíčního světla přešel Leoninu tvář, když se posadila na plátěné plachtě. V jejím výrazu bylo něco nového, něco, z čeho byl nesvůj. Natáhl ruku, aby jí pomohl na nohy.

„Není ti nic?“ zeptal se a sklouzl dlaněmi po saténově hladké pokožce jejích nahých ramenou a nadloktí. Byl dobře a doopravdy uspokojen, jak si uvědomoval. Po pravdě řečeno, ten zážitek se nepodobal žádnému jinému podobnému setkání, jaké kdy prožil. Jak to tedy přijde, že se v něm tak brzy znovu probouzí hlad?

„Ne, ovšemže není.“ Krátce zápolila se svými vlasy a pak se prudce otočila, aby zvedla košili. „Proč by mělo?“

Okamžik ji pozoroval, nebyl si jist její divnou náladou. „Třeba proto, že jsi ještě nikdy neměla milence?“

Oblékla si košili a natahovala si přes boky bílou spodničku. „Nesmysl. Měla jsem milence. Už jsem ti říkala, že jsem byla nějaký čas zasnoubená.“

Uchopil její tvář do dlaní. „Ano, jasně jsi dala najevo, že při své práci s krystaly a po té nešťastné srdeční záležitosti nejsi žádné neviňátko. Ale zdá se, že jsem vzal tvá slova trochu příliš doslovně.“

Ustoupila, chladně se usmála. „Jak jsi říkal přednedávnem, to nemá takřka žádný význam.“

„Ne, to jsem neřekl. Řekl jsem, že na výsledku by se tím nic neměnilo. To je rozdíl.“

Velmi horlivě se soustředila na oblékání šatů. „Vážně, pane, jsou všichni muži potom tak povídaví?“

„Nemohu mluvit za jiné.“ Popadl své kalhoty, ležící na pracovním stole. „Ale pokud jde o mě, ne, obvykle nemívám tyhle sklony k

hovoru.“ Oblékl si kalhoty, zapnul je a chopil se košile. „Ale pro mě to bylo taky něco úplně nového. Nejsi tady jediné neviňátko.“

Zarazila se při zapínání háčků na šatech. „Prosím?“

„Věř mi, když ti říkám, že to, k čemu mezi námi dnes v noci došlo, nebyl typický zážitek toho druhu.“

Pozorovala ho, oči hluboké a – nenapadlo ho jiné slovo – *uhranuté*.

„Ta energie,“ zašeptala. „Tys ji taky cítil?“

Usmál se, už se trochu uklidňoval, že ví, co jí vadí. „Nedalo se ji necítit.“

„Ale co to je? K čemu mezi námi došlo?“

„Ať mě vezme čert, jestli to vím.“ Natáhl si košili, příliš uvolněný a spokojený, než aby si dělal starosti s jejím zmatkem. Aura, která je ještě přednedávnem halila, byla velmi, velmi příjemná. Neviděl důvod nad tím rozjímat. „Patrně obdoba toho, co nás potkalo tuhle v noci, když se proudy naší energie srazily v tom kameni jitřenky.“

„Ano, bylo na tom něco povědomého,“ řekla, stále velmi vážná. „Ale Thaddeusi, pracovala jsem s krystaly mnohokrát, mnohokrát, včetně kamene jitřenky, když jsem byla mladá. Musím ti říct, že jsem nikdy neprožila něco takového, jako byly ty pocity, které vznikly dnes v noci.“

Hledal vázanku a byl si zcela jist, že přistála někde na pracovním stole. „Skutečnost, že byly jedinečné, mi nepřipadá jako velký důvod k obavám. Už to není poprvé, co jsem slyšel, že když se dva silní lidé vášnivě spojí, vznikne mezi nimi neobvyklá energie.“

„Já o tom nikdy neslyšela.“

Skryl úsměv. „Ve Společnosti arkány se vždycky našli tací, kteří trvali na tom, že mezi dvěma lidmi lze ukout rozličné typy spojovacích článků, zvláště když obě strany mají značný stupeň nadání.“

„Takové spojovací články jsou běžné?“ zeptala se, ještě víc znepokojena.

„Ne. Vznikají z nějaké silné emoce nebo dramatické události, která rezonuje v obou jedincích.“

„Může takovéhle pouto vyprodukovat jakýkoli typ silných emocí?“

Pokrčil rameny. „Teoreticky ano, řekl bych. Ale ve skutečnosti jsou jen ty nejsilnější emoce, jako třeba vášně, schopny vytvořit takovou sílu, aby z ní vzniklo pouto.“

„Vášeň.“ Opakovala to slovo, jako by je ještě nikdy v životě neslyšela. „To je obvykle velmi dočasný stav, že?“

Dočasný stav? Očekává, že takhle bude vypadat to pouto mezi nimi? Dobrá nálada ho v okamženi opustila. Přiměl se mluvit klidným, lhostejným tónem přednášejícího vědce.

„Vášeň zajisté může být pomíjivá,“ souhlasil. „Nebo se může stát velmi mocnou.“

Zamračila se. „Jako posedlost?“

Přehodil si vázanku kolem krku a zavázal ji hbitýma, trénovanýmá rukama. „Nebo může přerůst v lásku.“ Několik vteřin počkal, ale neodpověděla. „Povídej mi o svém předchozím milenci.“

Podezíravě na něj pohlédla. „Proč chceš o něm něco vědět?“

„Nejspíš proto, že jsem na tebe zvědavý.“

„Aha.“ Krátce nad tím uvažovala, zatímco si vyčesávala vlasy. „No, jmenoval se William Trover. Poznala jsem ho, když ke mně přišel v Little Tacktonu jako klient. Jeho otec byl bohatý investor.“

„Pročpak Trover vyhledal tvé služby?“

„Trpěl sny, které v něm budily nesmírnou úzkost.“

„Jakými sny?“

„Týkaly se jeho otce. Ve svých snech se William vždycky ocital v situacích, kde se zoufale snažil vyhovět svému rodiči. Pokaždé selhal.“

„Myslím, že si mohu dovolit hádat, proč to mezi tebou a mladým Troverem nedopadlo dobře.“

„Ano, to jistě můžeš.“ Dokončila účes a roztřepla si sukně. „Když Williamův otec zjistil, že jeho jediný syn a dědic se potají zasnoubil s jednou z těch *podvodných provozovatelek psychotronických nesmyslů*, nařídil Williamovi, aby náš vztah okamžitě ukončil, a zakázal mu ještě se se mnou vídat.“

„A mladý William přirozeně otce poslechl.“

„Neměl na vybranou. Pan Trover hrozil, že se ho úplně zrekne.“ Vzdychna. „Za normálních okolností by to nebyl konec světa. Nebylo veřejně známo, že mezi Williamem a mnou vznikl nějaký vztah. Konec zasnoubení tedy neměl mít za následek skandál, jak tomu obvykle bývá.“

Pověst slušné ženy zrušené zasnoubení může zničit, uvědomoval si. Na takovou situaci se vždy hledí přinejmenším jako na velké ponížení. Pokaždé se šíří klepy a dohady ohledně důvodů, *proč* dotyčný pán cítil nutnost dámu odmítnout. Zjistil snad, že její

morální měřítko nejsou z nejvyšších? Nebo – hrůza hrůz – nemluvila pravdu o své finanční situaci?

„Co se stalo?“ zeptal se tiše.

„Nejspíš jsem měla vědět, že to nepůjde hladce, ale byla jsem zamilovaná, víš. A William mě miloval.“

„Dala ses věst svým vrozeným optimismem a energickou povahou.“

„Nejspíš ano,“ připustila. „Každopádně mě William přišel ještě naposled navštívit. Rozloučili jsme se. Ale Williamův otec si očividně dělal starosti, aby se jeho syn nerozhodl mu vzdorovat. Učinil tedy kroky, jimiž zajistil, aby k tomu nedošlo.“

„Zničil tebe i tvou živnost.“

„Trover rozhlásil, že jsem jen o málo víc než obyčejná prostitutka, která poskytuje svým mužským klientům sex.“ Nakrčila nos. „Řeknu ti, že obchody se po té pomluvě několik dní jen točily. Nastal ohromný příliv nových klientů.“

„Samí muži, vsadím se.“

„Ano. Ale velmi brzy se ty klepy donesly k manželkám těch pánů a mé obchody dramaticky poklesly. Bylo to malé město. Nemohla jsem ani projít ulicí, aniž bych musela poslouchat tuze nepřístojné poznámky. Nezbyvalo mi než sbalit si kufr a odstěhovat se do Londýna.“

Dlouhou chvíli ji pozoroval a přemýšlel o divokých proudech vášnivé energie, které prve elektrizovaly atmosféru ve skleníku.

Ještě i teď mu ve smyslech rezonovala ozvěna té nádherné bouře.

Věděl, co to všechno znamená, i když ona to nevěděla. Mezi jeho rodiči takové pouto bylo. Povídalo se, že Mistr Společnosti má podobné spojení se svou nastávající. Avšak intuice ho varovala, že Leona ještě není připravena vypořádat se s realitou toho, k čemu právě došlo. Ještě to plně nechápe. Potřebuje čas, aby se přizpůsobila jejich novému spojení, čas pochopit, že jsou nyní neodvolatelně k sobě připoutáni.

„Oba Troverovi, starší i mladší, by zasloužili zbičovat,“ prohlásil. „Ale musím přiznat, že jsem velmi rád, že jsi našla cestu do Londýna.“

Přitáhl si ji zpátky do náručí. Voňavá noc se kolem nich sevřela. Podruhé za večer rozepnul háčky na jejích šatech.

O něco později se vydali zpátky do domu. Fog na ně čekal, stočený do klubíčka před kuchyňskými dveřmi. Vstal a klusal s nimi zadní chodbou.

Leona se děsila dalšího setkání s Victorií. Byla si jista, že se červená od hlavy k patě a je dost neupravená. Chválabohu se zdálo, že starší žena se dolů nevrátila.

Světla byla velmi ztlumená a dům působil nepřírozeně klidně. Připadalo jí trochu zvláštní, že se všichni sloužící odebrali na lože dříve než pán a jeho host, ale byla příliš roztěkaná, než aby tomuto drobnému detailu věnovala velkou pozornost.

Thaddeus ji u paty schodiště s lenivým uspokojením políbil na dobrou noc.

„Ať se ti zdá o mně,“ řekl tiše. „Protože mně se bude zdát o tobě.“ Mírně, důvěrně se na ni usmál. „Tedy pokud vůbec usnu.“

Cítila, jak ji znovu zalévá horkost, a byla ráda, že je světlo ztlumené. Připomněla si, že je teď světaznalou ženou a neměla by se nechat přivádět do rozpaků svůdnickými řečmi nějakého pána.

„Podle mých zkušeností si člověk nemůže objednat sen jako míchaná vejčička k snídani,“ řekla. „A kupodivu, sny jsou jen zřídka kdy příjemné. Po pravdě řečeno, je to ohromující, jak mnoho snů obsahuje nejen něco bizarního, ale také jistou dávku úzkosti a neklidu. Vlastně jsem se často podívovala...“

Umlčel ji rychlým, nelítostným polibkem. Když zvedl hlavu, pochopila, že se jí směje, byť jen v duchu. Přejel jí palcem po spodní straně brady, až ji to rozechvělo.

„Ať se ti o mně zdá,“ nařídil jí svým hypnotizérským hlasem.

Ta slova rozprášila její smysly do všech čtyř světových stran. Měla co dělat, aby se na něj nevrhla a nestrhla ho na podlahu.

Očividně spokojen od ní odstoupil. „Dobrou noc,“ opakoval.

Otočila se na patě a rozběhla se do schodů s Fogem v patách. Na odpočívadle se zastavila a otočila. Thaddeus dosud stál ve stínu na úpatí schodiště, jednu ruku položenou na vyřezávaném sloupku zábradlí. Usmíval se – důvěrným, vědoucím úsměvem, který jí bral dech. Pak se otočil a kráčel směrem ke knihovně.

Rychle po špičkách přeběhla ke svému pokoji na konci chodby, Fog se plížíl za ní. Nervózně sebou škubla, když si všimla, že pod

Victoriinými dveřmi je dosud vidět světlo. Spěchala dál, naplň očekávajíc, že Victoria prudce otevře dveře a ušetří jí přednášku o morálce čtenářek krystalů.

Victoriiny dveře zůstaly pevně zavřené.

Ticho v domě na Leonu těžce doléhalo. Něco není, jak má být. Dolehl na ni zlověstný pocit. Jak je asi pozdě?

Zastavila se pod nástěnným svítidlem a podívala se na hodinky, připevněné na řetízku v pase sukně. Dvě hodiny po půlnoci.

Potlačila slabý výkřik děsu. Není divu, že všichni ostatní už spí. Ona a Thaddeus byli ve skleníku celé *hodiny*. Jak mohli takhle ztratit veškerý pojem o čase? Victoria a všichni členové personálu určitě pochopili, že tam nestrávili půlku noci obdivováním vzácných rostlin.

Následovala další myšlenka, která ještě přispěla k jejímu znepokojení. Můj ty smutku, u snídaně bude muset čelit sloužícím i Victorii s vědomím, že všichni vědí, co se ve skleníku přihodilo.

Zhluboka se nadechla a napřímila. S takovouhle věcí se člověk musí naučit vypořádat, když se z něj stane svěťaznalá žena. No a co, jestliže dnes v noci přišla o panenství? Už bylo na čase. Je jí koneckonců skoro třicet. A co víc, je si zcela jista, že jen velmi málo ženám se to podařilo prožít takhle velkolepě. Nadosmrti si bude pamatovat tuhle noc, noc vášně v tropické zeleni.

Dorazila do bezpečí svého pokoje a spěchala dovnitř. Když rozsvítila lampu, usedla na okraj postele, aby se vzpamatovala. Fog zívł, párkrát se zatočil do kolečka na koberečku a pak se uvelebil ke spánku.

Znenadání si uvědomila, že je trochu rozbolavělá, jako by byly určité části její anatomie jemně pohmožděny. Vstala, odstrojila se a umyla u mycího stolku.

Obléklá si noční košili a pak, když dospěla k závěru, že v místnosti je dost chladno, také župan a trepky.

Po chvíli zjistila, že nedokáže usnout, aspoň ne hned. Přistoupila k truhle, kterou si přivezla z Vine Street, otevřela víko a vyndala matčin deník.

Musí odpoutat mysl od toho, k čemu došlo mezi ní a Thaddeusem. Je na čase dozvědět se něco o kameni jitřenky.

Nazítí ráno krátce před snídaní Thaddeus vycítil, že někdo postává ve dveřích knihovny. Vzhlédl od poznámek, které si zapisoval. Mezi dveřmi stála Victoria. Měla nebezpečně rozhodný výraz ve tváři.

Až do toho okamžiku měl pozoruhodně dobrou náladu, vzhledem ke skutečnosti, že měl na krku pohřešovaný krystal a několik nevyřešených vražd. Zdálo se, že den bude velmi hezký. V zahradě dokonce svítilo slunce. Začínal se v duchu ptát, jestli třeba na tom pozitivním myšlení přece jen něco nebude.

Měl však pocit, že Victoria tento nově nalezený optimismus změní.

Vstal. „Dobré ráno, teto Vicky. Dneska sis přivstala.“

„Vždycky vstávám časně.“ Vpochodovala do místnosti a sedla si naproti psacímu stolu. „Víš, že trpím nespavostí a nepříjemnými sny.“

„Možná by sis o tomhle problému měla promluvit se slečnou Hewittovou. Umí se s takovými věcmi docela zručně vypořádat.“

„Čirou náhodou je to právě slečna Hewittová, co mě sem dnes ráno přivádí.“

Usedl a sepal ruce na desce stolu. „Toho jsem se bál. Doufám, že to nepotrvá dlouho. Nechci působit neomaleně, ale zrovna jsem se chystal nasnídat a potom mám dnes spoustu věcí k vyřízení.“

„Snídaně,“ řekla chladně, „je důvod, proč jsem zde, prosím.“

„Něco se snídání není v pořádku?“

„Slečna Hewittová požádala služku, aby jí dnes ráno přinesla snídani do pokoje.“

Victoria očividně očekávala, že jí tato zpráva otřese. Bedlivě nad tím chvilku uvažoval, hledal past. Věděl, že tam někde je, ale ať ho vezme čert, jestli ji dokáže najít.

„Rozumím,“ řekl. Jak dávno zjistil, bylo to nejužitečnější prohlášení, které člověk mohl učinit, když vůbec ničemu nerozuměl.

„Snad dává slečna Hewittová dnes ráno přednost soukromí.“

Victoria měla záda rovná a ztuhlá, jako by spolkla pravítko. „Jsem si jista, že prahne po soukromí.“

Projel jím záblesk leknutí. „A chceš říct, že jí není dobře? Včera večer se těšila nejlepšímu zdraví. Nemá horečku? Okamžitě pošlu pro doktora.“

„Doktora není třeba,“ odpověděla Victoria ostře.

Zatraceně. Musí to být jeden z těch ženských neduhů, spojených s určitou dobou v měsíci. Ale pokud tomu tak je, proč s tím Victoria chodí za ním? Zeny tyhle věci neprobírají s muži. Po pravdě řečeno, celé tohle téma bylo pro příslušníky jeho pohlaví velikou záhadou. Jediný důvod, proč o tom měl nějaké ponětí, byl ten, že zhruba ve věku třinácti let pojal nenasytnou zvědavost stran ženské postavy. Jednoho dne ho otec našel v jeho pokoji pohrouženého do starověkého medicínského textu a dvou příruček, věnovaných umění milování, což vše našel v rozsáhlé rodinné knihovně.

Lékařská kniha byla napsána zoufale škrobenou, takřka nerozluštitelnou latinou. Příručky, napsané čínsky, byly ještě nemožnější. Byly však elegantně ilustrovány a podrobnosti v nich byly stejně krásné a jemné jako ve všech těch stovkách botanických textů, jež dominovaly otcově knihovně.

„Vidím, že tvé intelektuální zájmy se v poslední době rozšířily,“ prohlásil otec a zavřel dveře. „Tak to bude konec toho nového akvária, co jsem ti koupil minulý týden. Asi je na čase, abychom si promluvili.“

Latinská lékařská kniha a ilustrované příručky byly stále zde v knihovně. Měl v plánu dát je jednoho krásného dne vlastnímu synovi.

Pohlédl na Victorii. „Nechápu, co ode mě očekáváš, teto Vicky.“

Zlověstně zvedla bradu. „Musím přiznat, že mě poněkud zarazilo, když jsi včera přivedl slečnu Hewittovou do tohoto domu.“

Znehybněl. „Jedno si vyjasníme. Jsi moje teta a já k tobě chovám lásku a hlubokou úctu. Nedopustím však, abys urážela slečnu Hewittovou.“

„Pchá, teď nemá smysl ji urážet. Už se stalo.“

Hněv a mrazení ledového pocitu viny se do něj zařízly stejnou měrou. „O čem to, k čertu, mluvíš?“

„Přece nejsi takový tupec, Thaddeusi. Znáš tě odmalička. Myslela jsem, že jsi lepší.“

„Urážíš mě, ne slečnu Hewittovou?“

„Myslíš, že já a všichni ostatní v této domácnosti, od paní Gribbsově a pana Gribbse přes kuchařku a všechny ostatní členy

personálu až po malou Mary, tu novou holku pro všechno, nevíme, k čemu došlo včera v noci ve skleníku?“

Bylo mu, jako by do něj udeřil blesk. „Když jsme včera v noci přišli do domu, byli všichni v postelích.“

„To neznamená, že jsme všichni nevnímali, kdy přesně jste se vrátili do domu,“ odsekla Victoria. „*Ve dvě ráno.*“

„Sakra,“ řekl velmi tiše. Na Leoninu pověst nepomyslel. Příliš horlivě vychutnával intenzivní uspokojení, které pocíťoval.

„Někteří členové personálu tvého otce tě znají od kolébky,“ připomněla mu Victoria hrůzostrašným tónem. „Co si asi dnes ráno myslíš? Slečna Hewittová nebyla v tomto domě ani jednu noc, a ty už jsi ji odvedl do skleníku a svedl.“

„Sakra,“ opakoval. Nic vhodnějšího ho nenapadalo. Když si pomyslel, že ještě před chvilkou uvažoval o krásném dni a své netypicky dobré náladě! Tak to je konec pozitivního myšlení.

„Teď je ta ubohá mladá žena zamčená tam nahoře ve svém pokoji,“ pokračovala Victoria. „Příliš ponížena, než aby sešla na snídani dolů. Patrně je přesvědčena, že je zničená. Vsadím se, že si div nevypláče oči.“

„Předpokládám, že bych měl být rád, že mi její pes nešel po krku,“ řekl unaveně.

Vstal, obešel stůl a zamířil ke dveřím.

Victoria se ve svém křesle otočila. „Kam se opovažuješ jít?“

„Nahoru, promluvit si pár slov s Leonou.“

„Přece s ní nezamýšlíš být sám v její ložnici? Rozhodně ne, když jsem v domě já a sloužící. Copak ti to ještě nestačilo?“

Zastavil se u dveří, ruku na klice. „Předpokládám, že to byla řečnická otázka.“

Victoria nespokojeně zamlaskala. „Ještě jedna věc, než se vyřítíš nahoru.“

Zaplavil ho další zlověstný pocit. „Jaká?“

„Doufám, že jsi nezapomněl na první Jarní ples?“

„Teto Vicky, ten zatracený Jarní ples je momentálně to poslední, na co myslím. Abych řekl pravdu, tak na něj kašlu.“

„Očekává se, že se ho zúčastníš spolu se všemi ostatními vysoce postavenými členy Společnosti.“

„Co to má, hernajs, společného s mým úmyslem promluvit si dnes ráno s Leonou?“

„Přijde na to.“

„Na co?“ otázal se, přičemž ho opouštěly poslední zbytky trpělivosti.

Victoria zafuněla, jemně jako dáma. „Na to, zda máš nebo nemáš v úmyslu doprovodit na tu akci slečnu Hewittovou.“

„Do horoucích pekel, to už je moc. Teto Vicky, pro případ, že bys zapoměla, v současnosti se snažím získat zpět velmi nebezpečnou relikvii od muže, který už otrávil dva lidi, aby ji získal. Navíc se pokouším zjistit totožnost lidské nestvůry, která si libuje v podřezávání hrdel ženským. Nemám čas starat se o to, jestli někoho doprovodím na Jarní ples.“

Victoria zvedla obočí. „Včera v noci jsi měl čas kompromitovat ženu.“

Nevěřil si dost na to, aby si troufl odpovědět. Místo toho otevřel dveře, vyšel z knihovny a bral schody po dvou.

Když dorazil ke dveřím Leoniny ložnice, ostře na ně zabubnoval.

„Pojďte dál, Mary,“ zavolala Leona.

Navzdory podráždění ho napětí částečně opustilo. Její hlas nezněl, jako by se dusila slzami.

Obezřetně otevřel dveře. Leona seděla u malého psacího stolku poblíž okna. Dech se mu sevřel v hrudi, když ji uviděl. Měla na sobě župánek v barvě jarní zeleně, lemovaný žlutými stužkami. Roucho s dlouhými rukávy, upjaté ke krku a dosahující až k podlaze, bylo v každém ohledu cudné. Střih, importovaný z Francie, se měl nosit jako domácí nedbalky. Nevyžadoval těsné šněrování ani korzet. Elegantní dámy jako jeho matka chodily bez rozpaků v županech dolů k snídani.

Župan však vzbudil ohromný rozruch, když začal nabývat popularity. Kritici se bouřili proti pohodlnému střihu a prohlašovali, že volný střih nevyhnutelně povede k ještě volnější morálce. Poprvé pochopil šok a rozhořčení mravopočestnější společnosti. Na tom, jak ležérně a rozevlátě župan splýval ze ženského těla, bylo něco nepopíratelně smyslného, nebo aspoň bylo něco velmi smyslného na tom, jak tento konkrétní župan splýval z tohoto konkrétního ženského těla.

Napadlo ho, že by nechtěl, aby Leonu v županu viděl jiný muž, bez ohledu na to upnutí ke krku a dlouhé rukávy.

„Jen mi postavte táč na toaletní stolek,“ řekla Leona. Nevzhlédla od deníku, vázaného v kůži, který studovala. „A prosím, poděkujte za mě kuchaře.“

Založil si paže na hrudi a opřel se jedním ramenem o zárubeň dveří.

„Poděkuj si jí sama,“ řekl.

Prudce sebou trhla a otočila se v křesle, oči obrovské. „Thaddeusi! Co tady, pro všechno na světě, děláš?“

„Výtečná otázka. Bylo mi sděleno, že sis objednala snídani do pokoje, protože nedokážeš pohlédnout při snídani do tváře tetě Vicky, o personálu ani nemluvě.“

„Dobrotivé nebe, takový nesmysl.“

„Bylo mi důrazně naznačeno, že vzlykáš, div ti srdce nepukne, tady v soukromí své ložnice, protože jsi přesvědčena, že to je tvůj konec.“

Svraštila čelo. „Kdo ti to řekl?“

„Tetička.“

Leona sebou škubla. „Chápu. Určitě to myslela dobře. To je ale trapné.“

„Pro nás oba.“ Zamžikala. „Jak to myslíš?“

„Nejsi jediná, jejíž pověst je tady v sázce. Tetička a očividně všichni dospěli k ukvapenému závěru, že jsem tě včera v noci nemilosrdně zneužil.“

„Chápu.“ Velmi pečlivě zavřela deník. „Omlouvám se, pane. Neměla jsem zdání, že pouhé objednání snídaně do pokoje způsobí takový rozruch. Okamžitě se obléknu a přijdu na snídani dolů.“

„Děkuju ti. Nejsem si jistý, jestli to zachrání mou pověst, ale aspoň jim nebudu muset čelit sám.“

Usmála se. „Jsem si zcela jistá, že bys dokázal situaci zvládnout, pokud by to bylo nutné.“

„Možná. Ale napadají mě jiné věci, které bych dělal mnohem raději.“

„Jako třeba?“

„Dál si vytrhnout pár zubů.“ Zasmála se.

„Ještě něco,“ napřímil se. „Ano.“

„Než staneme u snídaně před porotou, rád bych s tebou mluvil v knihovně.“

Rozzářila se. „Máš nějaké zprávy o krystalu?“

„Ne. Mám pro tebe pár otázek.“

V okamžiku zpozorněla. „Jakých otázek?“

„Krátkce předtím, než se na mě tetička vrhla, aby hájila tvoji ctnost, svitlo mi, že patrně víš o nedávné historii kamene jitřenky víc než všichni ostatní. Rozhodně víc než Caleb Jones nebo já. Poslední

ověřená zpráva, kterou jsme našli, byla datována téměř před čtyřiceti lety. Tys viděla kámen naposled, když ti bylo šestnáct. To by bylo před deseti nebo jedenácti lety, že?”

„Před jedenácti.“ Uzavřený, nepřístupný výraz uhasil něco ze světla v jejích očích. „Nevím, co ti mohu povědět, aby ti to pomohlo ho najít.“

„Já také ne. Ale pokud jsem se za svou kariéru vyšetřovatele něco naučil, pak to, že někdy i ta nejmenší informace může příležitostně přinést užitek. Jsi jediný člověk, kterého znám a který dovede pracovat s kamenem jitřenky. To ti poskytuje mimořádnou výhodu. Chci projít všechny podrobnosti tvé rodinné historie, které se vztahují ke tvé profesi čtenářky z krystalů.“

Zděšeně znehybněla. „Všechny podrobnosti? Je to skutečně nezbytné?“

„Myslím, že ano. Moje metoda vyšetřování je poněkud primitivní. Říkám tomu ‚převracej-kameny-dokud-nenajdeš-zmiji‘, ale je to pozoruhodně produktivní. Základem té metody je nasbírat co nejvíc informací.“

„Aha.“

„Počkám na tebe dole.“

Tiše zavřel dveře a kráčel chodbou ke schodišti, přičemž uvažoval, proč jeho slova roznítla v Leoně plamínek paniky.

Oblékla si svoje nejusedlejší šaty, rezavě hnědé s tmavě zlatými proužky, a vyčesala si vlasy do utaženého drdolu. Když pozorovala svůj odraz v zrcadle, nepotěšilo ji to. Škoda že nemůže najít záminku, aby si vzala taky jeden ze svých klobouků s hustým závojem, říkala si. Vědomí, že jí Thaddeus nevidí do tváře, by možná ledacos usnadnilo. Ale na druhé straně, nejspíš by to nepomohlo.

Včera v noci věděla, že tenhle den asi přijde, připomínala si. Ale vzhledem ke své filozofii pozitivního myšlení si řekla, že se touto možností nebude zabývat.

Odněkud z chodby uslyšela tiché zakňučení. Když otevřela dveře, shledala, že na ni čeká Fog. Pozoroval ji upřeně vlčíma očima, jako by vycítil její tíseň a přišel jí nabídnout útěchu.

Lehce ho poplácala a podrbala mu místočko mezi ušima. „Nemusíš se o mě bát. Pan Ware bude bezpochyby poněkud šokován, až mu povím, kdo vlastně jsem, ale to je vedlejší. Důležité je pátrání po krystalu. Musíme ho dostat zpátky. Jestliže mám nějaké informace, které mohou pomoci při získání toho kamene, tak budiž. Povím mu všechno, co vím.“

Vydala se chodbou, Fog krácel po jejím boku. Když došla ke schodišti, uviděla Mary. Buclatá služtička stoupala do schodů s ohromným nadšením, přestože nesla těžký podnos. Číselo z ní stěží potlačované vzrušení.

Všimla si Leony a zmateně se zastavila uprostřed schodiště.

„Vy ste si to teda rozmyslela, madam?“ zeptala se.

„Ano, rozmyslela.“ Leona nasadila veselý úsměv. „Je takové krásné ráno, moc pěkné na to, abych je strávila sama ve svém pokoji četbou. Rozhodla jsem se, že se raději najím s ostatními.“

Tvář Mary se svrátila nezastíraným zklamáním.

„Ano, madam,“ zamumlala.

Zkroušeně se vrátila po schodech dolů a zmizela směrem ke kuchyni.

Právě jsem jí vzala vítr z plachet, pomyslela si Leona. Tak to bychom měli; hospodyně, kuchařka a zbytek personálu přijde o klípek o ubohé návštěvnici, kterou pán domu včera v noci zprznil. Dáma není ponížena, vadnoucí fialinka skrytá před světem ve své ložnici. Je to světačka.

Ten malý výjev jí zvedl náladu jako zázrakem. S vypjatou hrudí sešla po schodech dolů a krátce se zastavila v otevřených dveřích knihovny.

„Doufám, že to nepotrvá dlouho, pane Ware,“ řekla svým nejlepším divadelním hlasem, doufajíc, že to dolehne až do kuchyně. „Už mám velký hlad a nemohu se dočkat snídane.“

Thaddeus odložil pero a vstal. Na rtech měl pobavený úsměv.

„Vůbec to nepotrvá dlouho, slečno Hewittová. Stejně jako vy už dychtím zasednout k snídani. Zdá se, že můj apetit je dnes ráno v dobré formě, patrně proto, že jsem se v noci tak dobře vyspal.“

Nemusel zvyšovat hlas, aby měl jistotu, že se ponese domem. Přidal pouze trochu energie. Jeho slova se valila místností a odrážela ozvěnou v hale. Fog se napjal, náhle velmi pozorný, a tiše zakňučel.

Leona se zaškaredila na Thaddeuse a ztlumila hlas. „Přestaň se předvádět.“

„Pardon.“ Přешel knihovnu a zavřel za ní dveře. „Jen jsem následoval tvého příkladu. Všiml jsem si, že občas tíhneš k teatrálnosti.“

Věděla, že se červená, ale než se vrátil ke stolu, uvelebila se na židli, záhyby sukně puntičkářsky upravené, každý na svém místě. Fog se jí natáhl u nohou.

Thaddeus se posadil na roh stolu, jednu nohu zapřenou o podlahu. Pobavení, které nakrátko projasnilo jeho tvrdé rysy, zmizelo. Nahradil je vážný, soustředěný výraz.

„Pověz mi všechno, co víš o krystalu,“ požádal. „A o tom, jak je spojen s tvou rodinou.“

„Otce jsem nikdy nepoznala,“ řekla. „Zemřel, když jsem byla hodně malá. Vychovávaly mě babička a matka. Živily sebe i mě prací s krystaly. Ženy v mé rodině pro ni vždycky měly nadání. Matka a babička vydělávaly na pohodlné živobytí. Jak bezpochyby víš, už několik let panuje dost silné nadšení pro veškeré psychotronické záležitosti.“

„A na rozdíl od mnoha šarlatánů a podvodníků, kteří si budují kariéru na veřejných demonstracích, tvá matka a babička byly opravdu schopné. Skutečně uměly pracovat s krystaly.“

„Když mi bylo třináct, začaly se projevovat i mé schopnosti. Vyšlo najevo, že mám také talent pro práci s krystaly. Matka a babička mi ho pomáhaly vybrousit.“

„Byly tvá matka a babička členkami Společnosti arkány?“ zeptal se Thaddeus.

„Ne.“ Odmlčela se, pečlivě volila slova. „Věděly o Společnosti, ale žádná z nich se nikdy nepřihlásila za členku.“

„Proč ne?“

„Nejspíš prostě neviděly důvod,“ řekla jakoby nic. „Společnost vždycky ohrnovala nos na ten druh nadání, který měly ony.“

„Tenhle postoj, obávám se, je odvozen z jedné staré legendy, která se ve Společnosti udržuje.“

„Z legendy o Sibyle Čarodějce. Ano, vím.“

„Abych řekl pravdu, ve Společnosti je známa spíš jako Sibyla Panenská Čarodějka.“

Zvedla obočí. „Stav její ctnosti má po tolika letech jistě pramalý význam.“

Slabě se pousmál. „Pro Sylvestera Jonese, zakladatele Společnosti, neměl. Očividně odmítla jeho návrhy.“

„Kdo jí to může mít za zlé? Podle všeho nebyl tím mužem, jakého by kterákoli žena považovala za romantika.“

„Proti tomu nemohu nic namítat,“ souhlasil Thaddeus suše. „Chápu, proč se tvé matce a babičce nechtělo zapojit do Společnosti. Naneštěstí si tahle organizace odjakživa příliš potrpěla na tradice a legendy.“

„Ano – inu, maminka a babička si na ně nepotrpěly.“

„Jak přišly k tomu kameni?“

„Maminka ho našla, když byla mladá.“

„Našla ho?“ opakoval Thaddeus trochu příliš neutrálně. Obdařila ho ocelovým úsměvem. „Přesně tak.“

„Jen tak ležel někde na zemi?“

„Ne, ležel v nějakém zaprášeném starožitnictví, pokud vím.“

„Něco mi říká, že to není všechno.“

„Pokud není, maminka mi o tom nepověděla. Říkala, že jednoho krásného dne šla kolem toho krámu a pocítila znepokojivé

mravenčení. Když vstoupila dovnitř, uviděla ten kámen. Okamžitě ho poznala.“

„Dám na tvé slovo. Prosím, pokračuj.“

Znovu soustředila myšlenky. „Všem třem se nám nějakou dobu dařilo dobře. Pak babička zemřela. Dva roky nato, to léto, kdy mi bylo šestnáct, maminka zahynula při nehodě v kočáře.“

„Upřímnou soustrast,“ řekl jemně.

Podařilo se jí stroze, lehce pokynout hlavou. „Děkuji.“ Její ruka znehybněla na Fogovi, který se k ní přitiskl těsněji. „Vezli ji na nádraží z návštěvy od jednoho bohatého, samotářského klienta. Přišla bouře. Povoz se zřítíl z útesu do řeky. Maminka uvízla uvnitř kočáru a utopila se.“

„Strašné.“

„Měla tehdy u sebe kámen jitřenky. Klient trval na tom, že zvláště ten používala, když mu radila.“

Thaddeusův výraz téměř nepostrehnutelně zbystřil. „Toho dne kámen zmizel?“

„Ano. Jsem si jista, že zloděj předpokládal, že kdokoli by měl o ten kámen zájem, dospěje k závěru, že zmizel v řece. Ale já tomu nevěřila ani na okamžik.“

„Myslíš, že maminčin klient zaranžoval tu nehodu, aby zakryl krádež krystalu?“

„Tehdy jsem k tomu závěru dospěla. Věděla jsem, že byl členem Společnosti arkány, víš. To mi jako důkaz stačilo. Jedině člen Společnosti by věděl o krystalu a jeho moci.“

„Jak se jmenoval maminčin klient?“

„Lord Rufford.“ Zhluboka se nadechla. „Byla jsem přesvědčena, že má ten kámen ve svém držení. Rozhodla jsem se prohledat jeho domácnost. Přijala jsem tam tedy místo služky.“

Poprvé se Thaddeus zatvářil užasle. „Dobrý bože, ženská, ty přijmeš zaměstnání v domě muže, o kterém si myslíš, že ti zavraždil matku? Ze všech idiotských...“ Zarazil se, čelist mu ztuhla. „Ale nejspíš to nebylo o nic větší riziko než chodit po Delbridgeově domě přestrojená za sluhu.“

„Vlastně to bylo snazší. Vzhledem k tomu, jaká je nouze o služebnictvo, obzvlášť o nižší služebnictvo, nebylo nijak těžké získat místo děvčete pro všechno. Jak víš, je to nejnižší postavení v celém domácím personálu.“

„Asi to nebylo lehké.“

„Nebylo. Ale poskytlo mi to záminku vyskytovat se kdekoli v domě. Několik dní jsem vynášela nočníky a drhla podlahy. Ale k ničemu to nevedlo. Nenašla jsem po kameni ani stopu.“

„Hádám, že tě neodhalili?“ zeptal se Thaddeus.

„Ne. Rufford byl velmi starý, těžce nemocný pán. Zemřel krátce poté, co jsem ze zaměstnání u něj odešla. Nakonec jsem byla nucena uznat, že tu nehodu kočáru zaranžoval někdo jiný.“

„Někdo, kdo věděl, že tvá matka má schůzku s Ruffordem, a usoudil, že to bude ideální příležitost zbavit se jí a ukrást kámen.“

„Ano. Nějakou dobu potom jsem se nemohla honbě za krystalem věnovat, protože jsem brzy zůstala bez haléře.“

„Nepřevzala jsi maminičky klienty?“

„Lidé, jak se ukazuje, nejsou zrovna ochotni radit se se šestnáctiletou slečnou o záležitostech tak ryze osobní povahy, jako jsou sny.“

„Aha.“

Narovnala se a soustředila na své vyprávění. „Než jsem pohřbila maminku a dokončila své neplodné vyšetřování lorda Rufforda, už mi nezbyli žádní klienti. Navíc se tomu nestydatému pořadateli pohřbu podařilo shrábnout většinu peněz, které mi maminka odkázala. Ten člověk mě ošidil, ale neměla jsem jak to dokázat.“

Znehybněl, pozoroval ji s nezbadatelným výrazem. „Musela jsi být úplně zoufalá.“

„To jsem byla.“ Podívala se přes něj z okna. „Svět je hodně nevlídný k ženě, která vstupuje do ctihodné profese, a pak se všichni diví, proč tolik žen skončí na ulici.“

„Ujišťuji tě, že není třeba dělat mi na tohle téma přednášku. Ženy v mé rodině se tímhle tématem zabývají pravidelně.“

„Uvažovala jsem, zda nemám jít skutečně do služby, když vtom se ukázal strýček Edward.“

„Kdo je strýček Edward?“

„Můj jediný zbývající blízký příbuzný. Byl z matčiny rodiny. V době, kdy matka zemřela, cestoval po Americe. Nevěděla jsem, kde je, takže jsem mu nemohla napsat ani poslat telegram, abych ho informovala o tom, co se stalo. Ale o pár měsíců později se vrátil do Anglie a okamžitě za mnou přišel. Hned pochopil mou finanční situaci a pozval mě, abych se nastěhovala k němu.“

„Věděl tvůj strýček o kameni jitřenky?“

„Samozřejmě. Já myslela, že jsem to řekla jasně. Kámen byl v mé rodině po celé generace.“

„Ale ne nepřetržitě,“ podotkl Thaddeus svým protivně neutrálním tónem.

Střelila po něm zdrcujícím pohledem. Zdálo se, že si toho nevšiml.

„Povídej mi o strýčkovi,“ vyzval ji.

Potlačila povzdech a pokračovala ve svém příběhu. „Abych byla upřímná, tehdy jsem ho dobře neznala. Jako dítě jsem ho vídala velmi málo. Na návštěvu přicházel jen zřídka. Věděla jsem, že maminka a babička ho mají rády, ale tak docela s ním ve všem nesouhlasily.“

„Pročpak to?“

„Mimo jiné byl herec. Byl pořád na cestách, buď tady, nebo v Americe. Navíc měl jistou reputaci, pokud šlo o ženy. Ačkoliv upřímně řečeno, z toho, co jsem pozorovala, mu nedalo moc práce upoutat pozornost žen. Vypadá distingovaně a je nesmírně šarmantní. Ženy na něj letí jako mouchy na med.“

„Jednal s tebou dobře?“

„Ach ano.“ Pousmála se. „Svým způsobem mě měl docela rád.“

„Pokud tomu tak je, kde je teď?“

Pohlédla na Foga. „Zase odjel do Ameriky.“

„Kam do Ameriky?“

Zabořila prsty do Fogovy srsti. „Nevím.“

„Tvůj strýček odjel do Ameriky a tebe tu nechal odkázanou samu na sebe?“

Svraštila čelo. „Už mi není šestnáct. Dneska už jsem docela dobře schopná se o sebe postarat.“

„Kdy odjížděl tentokrát?“

Zaváhala. „Asi před dvěma roky.“

„Ozval se ti?“

„Dostala jsem telegram od nějakého policisty ze San Franciska; sděloval mi, že strýček Edward zahynul při požáru nějakého hotelu. To bylo asi před osmnácti měsíci.“

Thaddeus dlouho mlčel. Když na něj pohlédla, zjistila, že ji zamyšleně pozoruje.

„Ty nevěříš, že je mrtvý,“ řekl.

„Možná je to tím, že tomu jen nechci věřit. Strýček Edward je jediný příbuzný, který mi zbyl. Je těžké si představit, že člověk zůstane úplně bez rodiny.“

„Chápu. Povídej mi o životě se strýčkem Edwardem.“

„Je to opravdu důležité pro tvoje vyšetřování?“

„Nevím,“ přiznal. „Ale jak už jsem řekl, mám rád informace, čím víc, tím líp.“

„Je to poněkud složité,“ řekla.

„Poslouchám.“

„Strýček věděl, že jsem zdělila po mamince schopnost číst z krystalů. Navrhl, abychom společně založili rodinný podnik, přičemž on vystupoval jako můj manažer.“

„Jak se vypořádával s tím, že klienti byli vůči tak mladé osobě nedůvěřiví?“

„Už jsem se zmínila, že strýček Edward měl určité zkušenosti s divadlem. Přišel na nápad převléci mě za elegantní vdovu, včetně hustého závoje. Klienti mě považovali za mnohem starší, zralejší ženu. Také se jim zamlouvala ta záhadnost, kterou mi takový kostým dodával.“

Thaddeus se zatvářil pobaveně. „Tvůj strýček si věděl rady.“

„Ano. Fungovalo to tak skvěle, že jsem dál nosila vdovský smutek, i když mi už bylo přes dvacet.“

„Obchody šly dobře?“

„To ano, několik let se nám slušně vedlo.“ Odmlčela se. „Tedy dokud strýček Edward nepřišel se svým investičním projektem.“

Thaddeus mírně přimhouřil oči. „S investičním projektem?“

„Musíš mi věřit, když ti povím, že strýček upřímně věřil, že na americkém Západě se dá vydělat jmění, obzvlášť v dolech.“

„V dolech,“ opakoval Thaddeus.

Nepoznala, co si myslí, a tak spěšně pokračovala. „Strýček Edward měl habaděj příležitostí rozmlouvat s mými klienty, protože zařizoval všechny schůzky. Zmínil se o svém přesvědčení, že určitý důlní projekt na Divokém západě slibuje ohromné zisky. Než jsme se nadáli, několik pánů trvalo na tom, že mu dají peníze, aby je do toho podniku investoval.“

Thaddeusovi zacukaly koutky úst. „A před dvěma roky milý starý strýček Edward odplul do Ameriky s několika statisíci liber z peněz tvých klientů a od té doby o něm nikdo neslyšel.“

Ztuhla. „Určitě se jednoho krásného dne vrátí i se zisky.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Jsi neteř Edwarda Pipewella.“ Hrdě zvedla bradu. „Ano, jsem.“

Thaddeusovy oči už se leskly smíchem. „Ta žena, která pomáhala doktoru Pipewellovi oškubat několik nejbohatších členů Společnosti arkány.“

„Strýček ty peníze neukradl,“ řekla, náhle dost dopálená. „Dal dohromady početný investiční projekt. Není to jeho vina, že to neprobíhalo dobře.“

Plýtvala však dechem. Smích už se z Thaddeuse hrnul jako horský vodopád. Smál se tak, že nemohl ani slyšet, co mu říká. Řval smíchem, skučel smíchem, ohýbal se smíchem.

Fog ho zvědavě pozoroval, hlavu mírně nakloněnou ke straně. Leona seděla nehybně a nevěděla, co má dělat.

Dveře knihovny se otevřely.

„Co se to tady, pro všechno na světě, děje?“ otázala se Victoria.

Thaddeus se s viditelným úsilím vzchopil. Obdařil Victorii svým vlčím úsměvem.

„Nic důležitého, teto Vicky,“ řekl. „Leona a já jsme se právě chystali přidat se k tobě u snídaně.“

„Hm.“ Victoria střelila po Leoně podezřívavým pohledem a pak se vrátila na chodbu. Dveře se zavřely se zřetelně nesouhlasným přibouchnutím.

Leona pohlédla na Thaddeuse. „Pochopím, jestliže nechceš pokračovat v intimním vztahu s neteří doktora Edwarda Pipewella.“

Vstal od stolu, oči se mu dosud leskly smíchem. „Tvé spojení s Pipewellem je mi úplně jedno. Já jsem na projektu tvého strýčka žádné peníze netratil.“

Vztáhl ruce, zvedl ji ze židle a uchopil ji za bradu.

„Thaddeusi?“

„Nenapadá mě nic, co by mi bylo milejší než pokračovat v našem intimním vztahu, slečno Hewittová.“

Políbil ji tak důkladně, až to roznítlo energii v ovzduší kolem nich. Když ji pustil, musela se chytit okraje psacího stolu, aby neztratila rovnováhu.

Znovu se na ni usmál a vypadal velmi spokojeně. „Myslím, že je na čase, abychom šli snídat, ne?“

Leona opatrně zaklepala na dveře ložnice. „To jste vy, slečno Hewittová?“ zvolala Victoria svým rázným, věčným tónem. „Můžete vstoupit.“

Leona zdráhavě otevřela dveře. Netěšila se na tohle setkání. Byla předvolána poté, co Thaddeus opustil dům, jak řekl, kvůli krátké schůzce s Calebem Jonesem. Leona šla do zahrady s Fogem a maminčiným deníkem. Seděla na lavičce a četla, když se objevila Mary, děvče pro všechno.

„Lady Mildenová mě poslala, abych vám řekla, že chce s váma mluvit, madam.“ Mary nespouštěla obezřetný pohled z Foga, který očichával nějaké listí u zahradní zdi. „Prej v její ložnici.“

Byl to takřka královský rozkaz.

Leona stanula ve dveřích a hleděla na Victorii, která seděla u titěrného psacího stolu.

„Chtěla jste se mnou mluvit?“ zeptala se Leona zdvořile.

„Ano. Nepostávejte tam na té chodbě. Pojd'te dál a zavřete dveře.“

Leona, cítíc se víceméně jako jedna ze služebných, uposlechla.

„Chci s vámi mluvit o jedné osobní záležitosti,“ oznámila jí Victoria.

Co je moc, to je moc, pomyslela si Leona. Koneckonců, nebyl to její nápad, stát se hostem v této domácnosti.

„Pokud jde o můj vztah s panem Warem,“ řekla chladně, „nemám v úmyslu to s vámi probírat.“

Victoria se zašklebila. „K tomu tématu už nemám co říct. Je zcela zřejmé, že vy dva jste byli předurčení k tomu, abyste se stali milenci. Tohle je úplně jiná záležitost.“

„Aha,“ hlesla Leona, zcela zmatena.

„Mám za to, že jste do jisté míry odborníci na sny a nespavost.“

Leona si vzpomněla na světlo, které zářilo pod Victoriinými dveřmi včera tak pozdě v noci.

„Mám určitou schopnost vypořádat se s negativní energií, která může člověku bránit v klidném spánku,“ připustila opatrně.

„Výborně, chci vás angažovat do svých služeb.“

Leona polkla. „No...“

„Okamžitě.“

„Hm...“

„Je tu snad nějaký problém, slečno Hewittová?“

„Hm, ne, ne, žádný problém,“ opáčila Leona rychle. „Jenomže jsem měla dojem, že se vám nezamlouvám.“

„To je vedlejší. Prozatím mě můžete považovat za svou klientku.“

Leona zvažovala situaci ze všech možných úhlů, ale neviděla šanci k úniku, aspoň ne takovou, při níž by nemusela mávat bílým praporem zbabělců. „*Musíš ovládnout obecenstvo. Nikdy nedopusť, aby obecenstvo ovládalo tebe.*“

„Jak je libo,“ řekla svým nejprofesionálnějším tónem. „Jaké máte potíže?“

Victoria vstala. Držela se zpřímá jako vždy, ale ranní slunce odhalovalo mapu vrásek a záhybů na její tváři. Když přistoupila k oknu, vycítila z ní Leona auru únavy.

„Neodpočinula jsem si v noci od té doby, kdy mi zemřel manžel, slečno Hewittová. Kdykoli zhasnu lampy, ležím a nemohu usnout, někdy celé hodiny. Když usnu, sužují mě temné sny.“ Jednou rukou velmi pevně sevřela v hrsti závěs. „Někdy se probouzím v slzách. Někdy...“

„Ano?“

„Někdy si myslím, že bych se raději vůbec neprobudila,“ zašeptala Victoria.

Bolest a smutek v té stíznosti zaplašily Leoninu podrážděnost a ostražitost vůči ženě, kterou měla před sebou. V okamžiku se jí Victoria proměnila v klientku.

„To slýchám od mnoha z těch, kdo za mnou přicházejí,“ řekla Leona tiše.

„Bezpochyby mě máte za slabocha.“

„Ne,“ opáčila Leona.

„Jsem stará žena, slečno Hewittová. Ale měla jsem dobrý život. Šťěstí mi výjimečně přálo, pokud šlo o zdraví, a také o rodinu, která mi poskytla pohodlný domov, v němž plynou mé zbývající dny. Proč mi uniká spánek? Proč, když se mi podaří zavřít oči, musím snášet tak znepokojivé sny?“

Leona sevřela pevněji matčin deník. „Ke každému životu patří i ztráty. Čím déle žijeme, tím víc ztrát musíme přetrpět. Tak to ve světě chodí.“

Victoria otočila hlavu a dlouze, zamyšleně se na ni zahleděla. „Vidím, že vy už jste nějaké ztráty přetrpěla, ačkoliv vám ještě není třicet.“

„Ano.“

Victoria se otočila zpět k vyhlídce do zahrady. „Když člověk po tolika letech všechno sečte, je toho někdy tolik, až se to nedá unést. Přežila jsem rodiče, bratra, svého milého manžela, jednu ze svých dcer a nemluvnátko, které s ní zemřelo při porodu, a nespočet přátel.“

„Maminka byla přesvědčena, že je to pouhé nahromadění ztrát, které člověku v pozdějších letech kazí spánek. Tíha vši té negativní energie si vybírá svou daň. Člověk s tím musí bojovat pozitivními myšlenkami.“

„Pozitivními myšlenkami?“

„My, které pracujeme s krystaly, známe sílu lidských myšlenek. Je v nich energie. Negativní energie se množí sama. Pozitivní energie dokáže vyvažovat tu negativní. Povězte mi, madam, na co myslíte, když v noci nespíte?“

Victoria ztuhla. Pak se velmi zvolna otočila. Leona věděla, že nevidí halucinace jako Thaddeus té noci, kdy byl otráven. Měla však v sobě jakousi uhranutost, nepřítomný výraz, který se tomu znepokojivě podobal.

„Myslím na minulost,“ zašeptala lady Mildénová. „Myslím na chyby, které jsem udělala. Na věci, které jsem měla udělat. Myslím na ztráty.“

„Dojdu si pro krystaly,“ prohlásila Leona.

O hodinu později, uvelebens v křesle, pohlédla na Victorii, která seděla naproti ní, na druhé straně malého psacího stolku. Záře v modrém krystalu, který ležel na stole mezi nimi, teď rychle bledla, když už se na něj žádná z nich nesoustředila.

„Varovala jsem vás, že to bývá vyčerpávající proces,“ řekla Leona vlídně. „Není vám nic?“

„Ne, jen jsem velmi unavená.“ Victoria se zamračila na krystal. „Tuhle techniku jste použila, když jste zachraňovala mého synovce té noci, kdy byl otráven?“

„On vám o tom vyprávěl?“

„Prý jste mu zachránila nejen zdravý rozum, ale dokonce život.“

„Použila jsem jiný krystal, ale ano, proces je stejný. Pan Ware vyzařuje velkou sílu, takže rozptýlení jeho negativní energie bylo pro nás oba trošičku náročné, ale zvládli jsme to.“

Victoria zvedla obočí. „Mám dojem, že to bylo ve skutečnosti pro vás oba jen taktak.“

„Prosím, nezapomínejte, lady Mildenová, že vám mohu pomoci zbavit se nespavosti a špatných snů, ale není v mé moci ovlivnit skryté příčiny vaší melancholie.“

Victoria vypjala hrud'. „Jen když se trochu vyspím a ty zlé sny přestanou, dokážu se vypořádat se svými emocemi.“

Leona zaváhala. Nebyla si jistá, jak daleko může zajít. „Odpusťte mi, jestli se příliš vtírám do vašeho osobního života, ale když jsem před několika minutami uvolňovala vaši energii, nemohla jsem si nevšimnout, že máte velmi mnoho paranormální síly.“

Victoria se zašklebila. „To je bohužel dědičné. Z obou stran.“

„Během své kariéry jsem uvolňovala energii snů mnoha lidem, včetně řady takových, kteří mají silné smysly. Lidí jako jste vy, lady Mildenová.“

„No a co?“

„Pozorovala jsem, že ti se silným nadáním často velice trpí depresi a melancholií, pokud nedávají průchod své psychotronické přirozenosti.“

„Chápu.“

„Musí nalézt svou vášeň, pokud chtějí dosáhnout aspoň do jisté míry spokojenosti a naplnění v životě.“

Victoria šokovaně svraštila čelo. „O čem to, pro všechno na světě, mluvíte? Ujišťuji vás, že to poslední, po čem prahnu, je nějaký pokoutní vztah.“ Sevřela rty. „To se hodí tak pro ženy vašeho věku. Každopádně jsem svého manžela velmi hluboce milovala; nijak netoužím, aby ho v mém srdci někdo nahradil.“

Leona věděla, že se dost červená, ale pokračovala, odhodlána dokončit to, co začala.

„Nemluvíme o sexuální vášni, lady Mildenová. Ani nemám na mysli ten druh lásky, který člověk cítí ke své rodině. Hovořím o těch věcech, které děláme, abychom něco v sobě uspokojili. Lidé, kteří mají silné paranormální schopnosti, obvykle zjišťují, že jejich vášeň je bez výjimky spojena s jejich talentem.“

„Skutečně netuším, o čem to mluvíte.“

„Pan Ware má svou profesi vyšetřovatele. Umožňuje mu to využívat své hypnotizérské nadání pozitivním způsobem.“

Victoria tiše zafuněla. „A bez nutnosti vystupovat na jevišti.“

„No ano, to taky. Jde o to, že našel ventil pro psychotronickou stránku své povahy – a to mu přináší zadostiučinění.“

„Říkají mu Duch, víte,“ řekla Victoria tiše.

„Kdo mu tak říká?“ zeptala se Leona polekaně.

„Lidé na ulicích, jeho informátoři a ti, kdo vyhledávají jeho služby, ale nemohou si dovolit mu zaplatit. Abych byla upřímná, myslím, že mu hrozilo, že se stane skutečným duchem, dokud si nevymyslel profesi soukromého vyšetřovacího agenta.“

„Přece nechcete říci, že jste se obávala, aby si něco neudělal?“

„Ne, na to má příliš silnou vůli,“ pravila Victoria rázně. „Takhle by své rodině nikdy neublížil. Ale než našel svou vášeň, jak tomu říkáte vy, začínal se čím dál víc stahovat do sebe. Rodiče si z jeho zádumčivých nálad už začínali dělat starosti. Zdálo se, že takříkajíc proplová životem, místo aby ho prožíval.“

„Rozumím.“

„Jeho talent mu v mnohém ohledu ledacos velice zkomplikoval,“ vysvětlovala Victoria. „Jiní lidé, kteří vědí o jeho schopnostech, jsou

v jeho blízkosti často nesví. Jedním z důsledků je to, že nikdy neměl mnoho přátel.“

„Chápu.“

Victoria ji soustředěně pozorovala. „Právě jeho talent mu bránil najít si manželku. Ženy přirozeně nejsou ochotny provdat se za muže, u kterého se obávají, že je dokáže zcela ovládnout jen silou svého hlasu.“

„Hmm, ano, chápu ten problém,“ odtušila Leona rázně. To poslední, o čem se jí chtělo debatovat, byl Thaddeusův problém s hledáním manželky. Spěšně se vracela k původnímu problému. „Říkal mi, že ten velkolepý skleník za domem je výsledkem botanického nadání jeho rodičů. To je jejich vášeň.“

Victoria zaváhala a pak přikývla. „Ano, nejspíš je to pravda. Zvláštní, nikdy jsem nepohlížela na Thaddeusovu profesi a ten skleník tímhle způsobem.“

„Znáte členy své rodiny dost dobře. Pokuste se představit si některého z nich bez jeho osobních vášní.“

„To vskutku nemohu. Kdyby Thaddeus neměl svou vyšetřovatelskou praxi a kdyby Charles a Lily neměli svůj skleník, inu, prostě si nedokážu představit, jací by byli.“

„Třeba by trpěli návaly melancholie?“ nadhodila jemně Leona.

Victoria vzdychla. „Asi máte pravdu. A když si pomyslím, že jsem vždycky považovala takové věci za pouhé koníčky nebo kratochvíle!“

„Smím se zeptat, jakou formu má váš talent?“

Victoriina tvář nabyla upjatého výrazu. „Bohužel, mé schopnosti jsou nepoužitelné.“

„Jak to myslíte?“

Victoria vstala a šla si lehnout na postel. Urovnala si polštář pod hlavu a zavřela oči. „Vždycky jsem měla talent, kterému z nedostatku lepšího výrazu říkám *odhazování*. Víte, opak dohazování.“

„O takovém talentu jsem nikdy neslyšela.“

„Naneštěstí mi to připadá docela normální.“ Victoria si položila paži přes oči. „Ukažte mi jakýkoli zasnoubený nebo manželský pár, a já vám okamžitě dokážu říct, jestli se k sobě hodí nebo ne.“

„To je ale výjimečné!“

„A jak už jsem řekla, zcela nepoužitelné.“

„To nechápu. Pročpak to?“

Victoria zvedla paži z očí a pohlédla na ni. „Nemá valný smysl informovat manželský pár o tom, že se dopustil obrovské chyby. Rozvod u většiny lidí nepřípadá v úvahu, zvláště pokud mají děti.“

„Ale co páry, které o manželství teprve uvažují? Řekla bych, že budou chtít vědět, jestli se k sobě dobře hodí.“

„Třesky plesky. Zjistila jsem, že jen velmi málo lidí uchvácených prvním proudem vzájemné přitažlivosti chce slyšet, že se k sobě nehodí.“

Leona se zamračila. „To by mě zajímalo proč.“

Victoria si znovu zakryla oči paží. „Protože jsou obvykle oslepeni nebo oslněni, či jak se to dá nazvat, bezprostřednějšími starostmi – jako je vášeň, krása, finanční nebo společenský statut nebo prostě jen touha uniknout osamělosti.“

Osamělost. To byla hnací síla, která před dvěma roky motivovala její zájem o Williama Trovera, pomyslela si Leona. Byla v té době tuze osamělá. Aspoň dokud nepřišel Fog. Byla by ochotna naslouchat dohazovačce, kdyby se ji pokoušela varovat, že její sňatek s Williamem by byl chybou?

„Rozumím,“ řekla tiše. „Takové faktory mohou mít velkou váhu.“

„I společné smělé dobrodružství může v některých lidech probudit ohromnou vášeň,“ dodala Victoria suše.

Leona nakrčila nos. „Já věděla, že nedokážete odolat, abyste mi neuštědřila přednášku o mém vztahu s panem Warem.“

„Nebojte se. Už jsem vám řekla, že nemám v úmyslu plýtvat časem.“

Dívka se usmála. „To jsem vám vděčná. Teď tedy zpět k vašemu odhazovačskému talentu.“

„Co je s ním?“

„Napadá mě, že hlavní potíž je v tom, že uplatňujete svůj talent na těch, kteří už jsou tak či onak spárováni.“

Victoria se zašklebila. „Jak jinak může člověk takový talent aplikovat?“

„No, strýček Edward vždycky říká, že lidé si neváží rady, dokud za ni nezaplatí.“

Victoria znehybněla. „Dobrý bože. Navrhujete, abych se dala na dohazovačské řemeslo?“

„Není třeba na to hledět jako na řemeslo,“ opáčila Leona rychle. „Mohla byste být poradkyní při uzavírání sňatků. Muselo by se to ovšem provozovat velmi diskrétně.“

„Přinejmenším.“

„Domnívám se, že kdybyste v jistých kruzích vypustila informaci, že s radostí poskytnete konzultaci jedincům hledajícím vhodné manželské partnery, byla byste zaplavena klienty dychtícími po vaší pomoci.“

„To je ale něco neslýchaného,“ řekla Victoria. „Mimochodem, dnes ráno jsem mluvila s Thaddeusem. Doprovodí vás koncem týdne na první Jarní ples Společnosti arkány.“

„Cože?“

„Tuhle akci pořádají nový Mistr, Gabriel Jones, a jeho nevěsta. Očividně mají pocit, že by se členové Společnosti měli víc společensky stýkat. Nejsem si jistá, jestli je to docela dobrý nápad, ale Gabriel teď vede Společnost a je jasné, že má v úmyslu provést některé změny.“

„Lady Mildenová, skutečně si myslím, že by vůbec nebylo moudré, abych tam šla.“

„Gabriel dospěl k závěru, že Společnost je příliš zkostratělá a svázaná tradicemi. Domnívá se, že v průběhu let bylo tajnůstkářství už dost. Chce, aby mezi sebou členové více komunikovali. Někaké nesmysly o přípravě na přechod organizace do moderní éry. Všichni funkcionáři Společnosti, a to znamená všichni členové Jonesovy rodiny, se tam budou muset ukázat.“

„Já nejsem členka Jonesovy rodiny.“

„Vy ne, ale Thaddeus ano.“

„Cože?“ Bylo jí, jako by padala králičí dírou, jako v té dětské pohádce. „Thaddeus je Jones? To není možné. Jeho příjmení je Ware.“

„Jeho matka pochází z rodiny Jonesů. Rozvětvená rodina.“

„Dobrotivé nebe.“ Byla tak omráčená, že ji nic jiného říct nenapadlo. „Dobrotivé nebe. Jones.“

„Vzkázala jsem své švadleně,“ pokračovala Victoria. „Přijde sem dnes ve dvě odpoledne a předloží nám nějaké návrhy na vaši toaletu.“

Leona se pracně snažila dát dohromady myšlenky. „Lady Mildenová, nechci působit neomaleně, ale účast na plese Společnosti arkány, obzvlášť se členem Jonesovy rodiny, nepřipadá v úvahu.“

Victoria znovu odtáhla paži od svých očí. „Vskutku, slečno Hewittová, pokud hodláte udržovat nemravný vztah s mým

synovcem, pak to nejmenší, co můžete udělat, je naučit se lépe ovládat. Ten výraz hrůzy není vůbec slušivý.“

„Lady Mildenová...“

„Budete mě muset omluvit. Už se mi chce spát.“

Už na něj čekala, když krátce před druhou vstoupil do knihovny. V okamžiku, kdy ji Thaddeus uviděl, pochopil, že se nad ním stahují bouřková mračna.

Leona odložila starou, v kůži vázanou knihu, kterou s sebou zřejmě nosila všude, a zaškaredila se na něj z pohovky. „To je dost, že už jste doma, pane.“

Pobaveně vztáhl ruku a pohladil Foga, který se mu hrnul vstříc, aby ho uvítal. „Tak vlídná slova ženského uvítání určitě zahřejí každého muže, když se vrací do náruče rodiny, vid', Fogu?“

Pes se široce usmál a olízl mu ruku.

Leonin zamračený výraz ještě víc potemněl. „Není vhodná doba na humor, pane.“

„Jak je libo, zkusíme jiný přístup.“

Přešel přes místnost k pohovce, zvedl Leonu do výše a důkladně políbil. Pustil ji dřív, než stihla pomyslet na to, že by se bránila. Spadla zpátky na pohovku, na okamžik omráčená. Chopil se příležitosti, aby unikl do bezpečí za psací stůl.

„Tak tedy,“ posadil se, „čemu vděčím za toto okouzující uvítání?“

„Mluvila jsem dnes ráno s tvou tetou, zatímco jsi byl pryč. Říkala, že mě doprovodíš na první Jarní ples Společnosti.“

Opřel se zády do křesla. „Zdá se, že si vybavuji, že mi něco na ten způsob taky říkala.“ Zvedl obočí. „Je to problém?“

„Ovšemže je to problém. Nemohu se s tebou zúčastnit takové oficiální akce.“

Její nečekaná verva v něm zabrnkala na jakousi hlubokou strunu. Až do nynějška považoval Jarní ples za pouhý další tah smrtící hry, kterou hrál se zlodějem krystalu. Znenadání to ale všechno začalo být osobní. Leona je jeho milenka, krucinál. Ženy mají mít radost, když si obléknou nádhernou toaletu a tančí se svými milenci.

Nádherné toalety. Samozřejmě. To měl pochopit hned. Leona si nemůže dovolit plesovou toaletu.

„Teta se ti určitě postará o přiměřenou toaletu, pokud ti dělá starosti tohle,“ řekl.

„Čirou náhodou má švadlena přijít každou chvíli.“ Mávla nad tím rukou. „Toaleta mi dělá nejmenší starosti.“

„Co ti tedy, k čertu, dělá starosti?“

„Lady Mildenová mi jasně sdělila, že Jarní ples bude významná společenská událost v rámci Společnosti.“

„Velmi důležitá. Můžeš tomu říkat povinné vystoupení.“

„V kterémžto případě,“ uzavírala zasmušile, „musíme předpokládat, že tam budou přítomni mnozí investoři ze strýčkova investičního projektu.“

„Aha, tak tohle je ten problém.“ Uvelebil se v křesle pohodlněji a trochu se uklidnil. Nepolekalo ji to, že ji bude doprovázet; jde o její strach z toho, že v ní poznají Pipewellovu neteř. S tím se dokáže vypořádat.

„Jen klid, nemáš se čeho bát,“ řekl.

„Zbláznil ses? Před dvěma lety jsem pracovala s krystaly pro všechny ty investory. Jestli mě poznají, někdo určitě zavolá policii. Mysli na vlastní pověst, když už ne na mou. Lady Mildenová říká, že jsi Jones.“

„Z matčiny strany.“

„Tvá rodina se určitě vyděsí, jestli se tvé jméno objeví v tisku v souvislosti s mým.“

Zasmál se. „To by bylo zapotřebí něčeho o hodně horšího, aby se má rodina vydělila.“

„Thaddeusi, já to myslím docela vážně.“

„Říkalas, že když jsi byla u strýčka, vždycky sis dávala pozor, abys nosila hustý závoj a schůzky s klienty se odehrávaly v zatemněných místnostech.“

„Strýček Edward vždycky říkal, že lidé mají raději trošku mystična.“

„Patrně má pravdu, ale já si myslím, že tvůj vdovský kostým byl jeho způsob, jímž se tě pokoušel ochránit pro případ, že by nastaly problémy.“

Zamžikala, tahle možnost ji na chvílku vyvedla z rovnováhy. „Takhle jsem o tom nikdy neuvažovala.“

„Bezpochyby proto, že se tvůj strýček nezmínil o tom, že by mohl existovat velmi praktický důvod, proč bys potřebovala zůstat v anonymitě.“

Vzdychla. „Nejspíš mohl mít nějaké obavy v tomto směru.“

„Žádný z těch investorů neviděl tvou tvář, je to tak?“

„Je to tak.“

Rozpřáhl ruce. „V tom případě neexistuje důvod k obavě, že by tě někdo na ples poznal. Abych byl upřímný, pochybuji, že by nastal nějaký problém, i kdyby tě tvoji klienti během těch sezení viděli.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ zeptala se zmateně.

Usmál se. „Lidé vidí, co očekávají, že uvidí. Nepoznali by tě už z toho prostého důvodu, že by nikdy nikoho nenapadlo, že by Pipewellova neteř měla tu drzost a objevila se na Jarním plesu zavěšená do jedné z jeho nejprominentnějších obětí.“

„Cože?“

„Vybavíš si lorda Trenowetha? Toho pána, který jako první pojal podezření vůči Pipewellovi a spustil poplach, který rozdmýchal skandál?“

„Dobrotivé nebe. Tvůj strýc?“

„Z matčiny strany.“

„Můj ty smutku.“ Zdrčeně se sesula do rohu pohovky. „Můj strýček odlehčil Trenowethovi o několik tisíc liber.“

„Když se to vezme z té lepší stránky, což, jak jsem byl ujištěn, je vždycky nejlepší způsob uvažování, on tu ztrátu unesl. Můj strýc je bohatý. Pipewell daleko víc ublížil jeho hrdosti než bankovnímu účtu.“

Zakryla si tvář dlaněmi. „Nevím, co říct.“

„Řekni, že mi dovolíš, abych tě doprovodil na Jarní ples.“

Zvolna zvedla hlavu, přimhouřila oči. „Proč tak umíněně trváš na tom, abych se toho plesu zúčastnila?“

Předklonil se a založil si paže na desce stolu. „Připouštím, že když se o tom teta dnes ráno zmínila, nezařadil jsem si to zrovna na čelné místo v seznamu priorit. Ale pak jsem si to rozmyslel.“

„Proč?“

„Protože nám to možná pomůže získat zpátky kámen jitřenky.“

Okamžik se tvářila, jako by ji zasáhl blesk.

„*Thaddeusi*.“ Vyskočila a přelétla místnost. Položila dlaně na desku stolu a předklonila se, oči rozzářené vzrušením. „Účast na Jarním plesu je součástí tvého plánu, jak najít krystal? Jak?“

Znovu spočinul v křesle a užíval si něžné záplavy její vysoce stimulované aury. Vzrušovala ho tak, že by to ani nedokázal popsat.

„Právě jsem mluvil s Calebem, mužem, který dokáže sprádat vzorce z pramínek chaosu. Někteří tvrdí, že to přehání. Ať je to, jak chce, v tom spočívá jeho nadání.“

„Ano, ano, pokračuj.“

„Hodně toho v posledních dnech zjistil. Jak víš, kámen mnohokrát během uplynulých dvou set let změnil majitele, ale pořád je v tom, podle Caleba, nějaký systém.“

„Jaký systém?“

„Za prvé, všichni ti, kdo měli kámen ve svém držení, byli také nějak spojeni se Společností arkány.“

„Samozřejmě. Nikdo, kdo neví o jeho historii, by nejspíš neznal legendu.“

„Správně. Navíc – ti, kteří šli po kameni v minulosti, byli samí posedlí sběratelé.“

„Nebo členové mé rodiny,“ řekla velmi zřetelně.

Sklonil hlavu. „Nebo členové tvé rodiny. Jde o to, že to byli samí jedinci, operující do značné míry na vlastní pěst. Tentokrát má Caleb pocit, že je situace docela jiná.“

Tváří jí blesko porozumění. „Protože tolik lidí zemřelo?“

„Částečně ano. Ale také proto, že až do nynějška se Delbridge nikdy neuchýlil k vraždě, aby získal starožitnosti, po kterých touží.“

„Pokud je ti známo.“

„Pokud je nám známo,“ souhlasil. „My víme, že Delbridge je nyní ochoten pro krystal zabít, i když nic nenasvědčuje tomu, že má přístup k jeho moci.“

„Takže vyvstává otázka, proč tolik chce zrovna tuhle relikvii, je to tak?“

„Ano. Caleb je přesvědčen, že je tu v sázce něco důležitějšího. Věří, že záležitost s kamenem jitřenky je možná spojena s dalším pokusem ukrást nejtemnější tajemství Společnosti, formuli vynalezenou Sylvesterem Jonesem.“

„Chápu.“

„Až do nedávna byl ten elixír jen legendou, ale před několika měsíci byla otevřena Sylvesterova hrobka a uvnitř byl ten vzorec nalezen.“

„Dobrotivé nebe,“ zašeptala, očividně tím zcela ohromena. „O tom jsem neměla tušení.“

Cítil, jak se mu ježí vlasy v týle. Sevřel v rukou opěrky křesla, zvedl se a šel se dívat z okna na skleník.

„Skoro okamžitě poté, co byla formule objevena, došlo k pokusu ukrást ji,“ pokračoval. „Gabriel Jones a dáma, která je nyní jeho nevěstou, ten pokus překazili. Tehdy se předpokládalo, že tím celá záležitost končí. A končila, alespoň pokud se týkalo zmíněného incidentu. Šílenec, který to spiknutí zosnoval, je mrtev.“

„Jsou si tím všichni zcela jisti?“ zeptala se Leona podezíravě.

„Není o tom pochyb. Gabe i Venetia byli svědky jeho smrti, ale Caleb je přesvědčen, že se teď takříkajíc otevřela Pandořina skříňka. První spiknutí bylo téměř úspěšné, a on se proto obává, že se tím mohl inspirovat někdo další.“

„V tomhle uvažování je nejspíš určitá logika,“ řekla. „Ale jak mohl kámen jitřenky souviset se Sylvesterovým vzorcem?“

Otočil hlavu. Pozorovala ho jako uhranutá.

„To nevíme,“ přiznal. „Jediné, čím si je Caleb absolutně jist, je, že příslušníci tohoto nového spiknutí pocházejí z nejvyšších řad Společnosti arkány, že jde o muže, jako je Delbridge. Už nestačí zastavit ho. Musíme zjistit totožnost ostatních.“

Oči se jí rozzářily porozuměním. „A ti nejvýše postavení členové Společnosti se všichni zúčastní Jarního plesu.“

„Touhle teorií se Caleb i já momentálně oba řídíme, ano.“

Zamračila se. „Ale jak je poznáme? Kdyby měl jeden z nich krystal u sebe, dokázala bych ho vystopovat, pokud bych se dostala dost blízko. Ale zdá se nepravděpodobné, že by zloděj přinesl kámen jitřenky na oficiální ples.“

„Souhlasím. Vejde se do kapsy svrchníku, ale je moc velký, než aby se dal schovat ve fraku. Pokazil by linii.“ Slabě se pousmála. „Mluvíš jako Jones.“

„Cože?“

Pohlédla na uzel jeho vázanky a stříbrné manžetové knoflíčky zdobené onyxem. „Strýček Edward se jednou zmínil, že muži z Jonesovy rodiny jsou známi určitou zálibou v eleganci.“

Pokrčil rameny. „To máme v krvi. Naši krejčí nás milují. Ale abychom se vrátili k probíranému tématu. Cílem bude identifikovat některé z ostatních v místnosti, kteří jsou kromě Delbridge zapleteni do toho nového spiknutí.“

„Jak to uděláš?“

„Někdy během večera Gabriel Jones povstane a učiní oficiální prohlášení v tom smyslu, že kámen jitřenky byl právě navrácen

Společnosti arkány. Kámen je v rámci organizace ohromnou legendou. Většina přítomných vyslechne tu zprávu s nadšením.“

Rty jí zvlínil úsměv. „Ale Delbridge a ostatní účastníci té krádeže bezpochyby zpanikaří.“

„Panika vytváří vlastní jedinečný druh energie. Zanechává silné spóry. Bude tam přítomno několik důvěryhodných členů Společnosti, kteří jsou schopni takový druh strachu vycítit.“

„Jaký druh talentu vyžaduje taková dovednost?“

„Vlastně několik druhů. Panika je jednou z emocí, které se vysledují nejsnáze, protože je tuze silná a elementární. Dokážu ji zachytit. Ty bys to patrně uměla taky, kdyby ses náhodou ocitla nablízku někomu, kdo je ve stavu paniky. Velmi těžko se to skrývá.“

„Co uděláte, jestli se vám podaří identifikovat ty ostatní spiklence?“ zeptala se.

„Některý lovec talentů je bude sledovat a zjistí, kam půjdou a co budou dělat po plesu. Věř mi, ti, kdo jsou zapleteni do téhle aféry, nebudou vůbec vědět, že mají někoho v patách. Při troše štěstí nás jeden z těch ničemů zavede ke kameni. Pokud se to nezdaří, získáme alespoň o mnoho víc informací, než máme teď.“

„Jinými slovy, ples bude pastí na spiklence.“

„Ano,“ řekl. „A ty nám ji pomůžeš zaklapnout. Už chápeš, proč je důležité, aby ses zúčastnila plesu se mnou?“

Její tetelivé vzrušení vytvářelo v ovzduší tolik energie, až Fog dychtivě zakňučel a strčil jí nos do dlaně.

Leona mu načechrala kožich a usmála se svým záhadným úsměvem.

„To bych si nenechala ujít za nic na světě,“ prohlásila.

Rozruch v ranním salonku doléhal chodbou až do knihovny. Madame LaFontaine, švadlena, byla obdařena skřípavým, velmi zvučným hlasem a trýznivě špatným francouzským přízvukem ženy, která patrně emigrovala ze čtvrti, jež měla mnohem blíž k přístavním dokům než k Paříži.

„...*Non, non, non*, slečno Hewittová. Žampionové hedvábí ne. *Absolument pas*. Zakazuju to. Tohle je nesmírně nevýrazný odstín šedé, vůbec se nehodí k vašim vlasům a očím. Chcete splynout s ostěním?“

Thaddeus odložil pero a pohlédl na Foga, který u něj vyhledal útočiště. Pes stál u okna a toužebně civěl do zahrady.

Thaddeus vstal. „Nezazlívám ti, že chceš vypadnout z domu. Pojď se mnou.“

Fog hbitě capal za ním, uši sklopené před dunivým hlasem. „Klobouk se závojem? Zbláznila jste se, slečno Hewittová? Na ples se závoj nenosí, ani k žádné z mých toalet. Do vlasů dovolím jen květiny zdobené drahokamy. A když je řeč o *les cheveux*, Maud, poznamenej si. Pošlu pana Duquesna, aby upravit slečně Hewittové vlasy v den plesu. Jedině jemu se dá věřit, že vytvoří účes dostatečně elegantní k jedné z mých toalet.“

Thaddeus se v duchu usmál. Navzdory jeho ujišťování se zdálo, že se Leona ze všech sil snaží jít na Jarní ples v přestrojení. Měl pocit, že její bitva je předem prohraná.

Otevřel kuchyňské dveře a vypustil Foga do zahrady. Cestou zpátky do knihovny se zastavil u dveří ranního salonku a poněkud pobaveně pozoroval zběsilou scénu. Ještě nikdy neviděl Leonu tak zdrcenou, ani při útěku z místa vraždy.

Madame LaFontaine, drobná žena s ostrými rysy obličeje, oděná v elegantně našasených tmavomodrých šatech, dominovala scenerií. Její malá postava byla ve zřetelném rozporu s mocným hlasem. Stála uprostřed vzorků látek, rozprostřených na koberci a rozhozených po

stole, a rozdávala pokyny dvěma ustaraným asistentkám. V jedné ruce třímala složený vějíř a mávala jím, jako by dirigovala orchestr.

„*Alors*, ustupte od toho kouřového saténu, slečno Hewittová.“ Madame LaFontaine dosti ostře klepla vějířem Leonu přes prsty.

„*Au*.“ Leona rychle pustila vzorek šedého saténu.

„Madame LaFontaine má plnou pravdu,“ prohlásila Victoria z druhého konce stolu. „Musíte se držet jasných odstínů.“

„Zcela správně, lady Mildenová.“ Švadlena ji obdařila pochvalným pohledem a pak se otočila na patě a namířila vějíř na jednu z asistentek. „Přines mi to jantarové hedvábí. Mám za to, že se bude dokonale hodit k neobvyklé barvě očí slečny Hewittové.“

Štůček látky byl přinesen a rozprostřen na stůl. Victoria, která vypadala tak čiperně, jak ji Thaddeus už léta nepamatoval, přistoupila blíž, aby se s madame LaFontaine poradila. Společně dumaly nad jantarově zlatým hedvábím, jako by to byla mapa pokladu.

„*Oui, parfait*,“ prohlásila madame LaFontaine. „Udělám to s tím nejelegantnějším, nejjemnějším honzíkem a samozřejmě s dlouhou vlečkou.“ Nadšeným gestem políbila špičky svých prstů.

Leona v tom okamžiku pohlédla ke dveřím a spatřila Thaddeuse. Pozoroval její zoufalý výraz s pocitem zadostiučinění, zamával na ni a pokračoval dál chodbou. Toužil vypadnout z domu stejně jako Fog.

Na ulici zastavil drožku, nastoupil, uvelebil se a přemýšlel o té nové zajímavé záhadě, která ho už hodinu zaměstnávala. Vyšla na světlo denní, když Leoně vysvětlil, že je Caleb Jones přesvědčen, že mají co do činění s nebezpečným spiknutím, jehož cílem je ukrást tajnou formuli zakladatele.

Leona mu položila mnoho otázek, ale jednu velmi důležitou nevyslovila – tu, která by napadla každého od přírody zvědavého člověka.

Nezeptala se na povahu a vlastnosti vzorce tak nebezpečného a mocného, že dokáže přimět lidi k vraždám. Mohl z toho usoudit jedině: nezeptala se, protože odpověď už zná.

Pravdu o tom, k čemu je vzorec určen, znalo jen velmi málo členů Společnosti. Otázka, jak se to dozvěděla Leona, byla skutečně velice vtíravá.

„Rozhodla jsem se, že se stanu poradkyní při uzavírání sňatků,“ oznámila Victoria. Thaddeus vzhlédl od svého lososa a brambor. „Co jsi říkala?“

Victoria, sedící v polovině dlouhého stolu, na něj upřela vyzývavý pohled. „Slyšels dobře.“

„Slyšel jsem,“ souhlasil zdvořile. „Ale nepochopil.“

„Dospěla jsem k závěru, že členové Společnosti arkány potřebují mé mimořádné nadání, aby mohli vytvářet vhodné manželské svazky. Pro ty, kteří mají silné schopnosti, je něco takového velmi těžké, jak víš. Vezmi si například sám sebe.“

Thaddeus pohlédl na Leonu, pátraje po nějakém vysvětlení. „Myslím, že mi v tomhle rozhovoru něco uniká.“

Leona se usmála. „Je to geniální nápad. Tvoje teta má talent pro dohazování.“

„Chápu,“ řekl.

„Také mám velmi dobrou pozici k tomu, abych lidem pomáhala najít dobré svazky,“ pokračovala Victoria. „Koneckonců jsem členkou Společnosti arkány po celý svůj život. A co víc, provdala jsem se do Jonesovy rodiny. To znamená, že mám výtečné styky na všech úrovních Společnosti. Budu se moci poptávat po jedincích, abych určila, kdo by se měl komu představit.“

„To je zajímavý nápad,“ poznamenal Thaddeus obezřetně. „Jak hodláš své poradenské služby inzerovat?“

„Ústním podáním. Žádný strach, rozkřikne se to velmi rychle.“

„To rozhodně ano,“ řekl Thaddeus, pobaven představou, co asi řekne jeho matka, až se dozví o Victoriiných plánech.

„Založím si registr těch, kdo hledají partnery,“ pokračovala Victoria a celá tvář jí zářila vzrušením. „Budu provádět pohovory a povedu si poznámky. Slečna Hewittová je přesvědčena, že budu brzy zaplavena klientelou.“

Takhle nadšenou tetu neviděl snad nikdy, rozhodně ne od strýcova pohřbu. Díky za tu proměnu náležely Leoně. Usmál se na ni.

„Slečna Hewittová má určitě pravdu,“ řekl. Obrátil se zpět k Victorii. „Ačkoliv musím přiznat, že jsem si nikdy nepředstavoval, že by ses pustila do podnikání, teto Vicky.“

„Slečna Hewittová mi vysvětlila, že lidé si neváží rady, dokud za ni nezaplatí.“

Rozesmál se. „Slečna Hewittová to musí vědět.“

Leona se prudce probudila a okamžik zůstala ležet nehybně, silou vůle zaháněla poslední útržky nepříjemného snu. Pak se zvolna posadila a snažila se určit, co ji vytrhlo z neklidného spánku.

Z šera se opět ozvalo tiché zavrčení. Uvědomila si, že to nebylo poprvé, co ji Fog varoval.

„Copak je?“ Odhrnula pokrývky a vstala. „Co se děje?“ Fog stál u okna, předními tlapami na parapetu, silueta jeho hlavy se rýsovala v měsíčním světle. Přistoupila k němu. Když se ho dotkla, ucítila pod jeho srstí tuhé, napjaté svaly.

Společně se zadívali dolů do zahrady. Okamžik neviděla nic neobvyklého. Pak si všimla mihotavého světla. Někdo se pohyboval křovím. Držel v jedné ruce slabě svítící lucernu. Její prsty na Fogově těle znehybněly.

„Vetřelec,“ řekla. „Musím spustit poplach.“

Ale právě když se chystala otočit a vyrazit ke dveřím, vynořila se z kuchyně další postava a kráčela svižně vstříc postavě s lucernou.

„To je Thaddeus,“ řekla Fogovi. „Co se to, pro všechno na světě, děje?“

Dvojice dole spolu krátce rozmlouvala. Muž s lucernou odešel stejnou cestou, kterou přišel, a zmizel do noci. Thaddeus se vrátil do domu.

Spěchala ke dveřím ložnice a opatrně je pootevřela. Fog dychtivě klusal za ní a snažil se prostrčit nos úzkým otvorem. Dolehla k ní ozvěna kroků, stěží slyšitelných, z přízemí. Thaddeus vstoupil do haly.

Pootevřela dveře o něco víc. Fog doslova vyskočil do chodby a hnal se ke schodům. Strhla z věšáku župan a následovala ho.

Když dorazila ke schodišti, uviděla, jak Fog už dole nadšeně skotačí kolem Thaddeuse. Oba byli osvětleni tlumeným svitem nástěnné lampy dole pod schody. Thaddeus měl na sobě černou plátěnou košili, černé kalhoty, holínky a dlouhý černý plášť, který měl tehdy v noci, když na něj narazila v Delbridgeově muzeu.

Projelo jí zděšení. Svírajíc klopky svého županu k sobě, chytila se pravou rukou zábradlí a spěchala dolů. Thaddeus na ni čekal v šeru u úpatí schodiště.

„To mě mohlo napadnout, že nemohu odejít, aniž bych zburcoval psa a tebe taky,“ řekl.

„Kam jdeš v tuhle hodinu?“ Zastavila se na posledním schodě. „Kdo byl ten muž v zahradě? Ten s lucernou.“

„Viděla jsi Pina?“ Usmál se a přejel jí hřbetem prstů po tváři. „Určitě nemáš o nic tvrdší spánek než já.“

„Thaddeusi, prosím, co se to tu děje?“

Spustil ruku. „Nemám teď čas na vysvětlování. Slibuju, že ráno ti všechno povím.“

Vycítila jeho odhodlání i naléhavost a pochopila, že nic, co by mohla říci, ho nezastaví.

„Mohla bych jít s tebou,“ řekla rychle.

To ho na okamžik zarazilo. Pak se sarkasticky usmál. „Ano, to bys mohla. Ale nepůjdeš.“

„V tom případě si vezmi Foga.“

„Jeho úkolem je hlídat tebe. O mě se neboj, má milá. Nic se mi nestane. Mám už s takovými věcmi nějaké zkušenosti.“

„Má to něco společného s tvou profesí vyšetřovatele?“

„Ano.“

Sklonil se a políbil ji trochu neurvale, jako by mu patřila a on měl v úmyslu nedat jí na to nikdy zapomenout. Okamžik nato zmizel do noci a zavřel za sebou dveře.

Ve skutečnosti se jmenoval Foxcroft, ale všichni mu říkali Rudý už tak dlouho, až pochyboval, že si to pravé jméno pamatuje ještě někdo mimo jeho matky. Byl šlachovitý, rudovlasý a mazaný, protože už od narození přežíval v nejdrsnějších ulicích města.

Instinkty měl pěkně vypilované. Od počátku svého spojení s mužem, který ho očekával v uličce, věděl, že jeho zaměstnavatel je nebezpečný.

Nebylo těžké dospět k tomuto závěru. Každý pán, který se nebojí domlouvat si schůzky v temných uličkách této části města, je buď nesmírně nebezpečný, nebo úplný hlupák. Po prvním setkání před nějakými dvěma lety dospěl Rudý rychle k úsudku, že jeho zaměstnavatel rozhodně žádný hlupák není. Takže zbývala už jen druhá možnost.

Rudý se zastavil ve slabém kruhu světla pod pouliční lampou a zadíval se do uličky. Měl dojem, že tam někoho zahlédl, ale nebyl si jist.

„Jste tam, pane?“ zeptal se opatrně.

„Ano, Rudý, jsem tady. Dostal jsem tvůj vzkaz. Máš něco nového?“

Ten hlas mu vždycky připomínal vzdálené burácení blížící se bouře, tlumené a zlověstné. Rudý nikdy neviděl pánovu tvář a nedokázal by ho popsat. Neznal jeho jméno. Ale v nočních ulicích se tomu muži říkalo Duch.

Rudého někdy mrazilo při pomýšlení, že možná skutečně pracuje pro mrtvého, ale nedalo se popřít, že alespoň v tomto případě mrtvý platil o hodně lépe než živí, a Rudý živil doma šest krků.

„Bodejť, pane,“ řekl. Odvážil se z bezpečí světla lampy a blíž k černému ústí uličky. „V taverně se povídá, že dneska v noci umřela další holka a další se od včerejška pohřešuje.“

Duch chvílku mlčel. Trvalo to právě tak dlouho, aby se Rudý začal v duchu ptát, jestli ten přízrak nesplynul se stíny.

„Jak se jmenují ty dívky a kde bydlí?“ zeptal se Duch.

„Ta mrtvá je Bella Newportová. Její tělo je prej ještě tam, kde ho Půlnoční přízrak nechal, ve sklepě pod jejím pokojem v Dalton Street. Ten muž, co ji našel, se bál zavolat policii, aby si nemysleli, že ji zabil on. Má podříznutej krk, jako ty ostatní.“

„A ta druhá dívka? Ta, co se pohřešuje.“

„Annie Spenceová. Dělá na ulici před hospodou U Sokola. Majitel hospody říká, že byla celej večer venku pod lampou. Ale vůbec si nepřivedla žádnýho zákazníka nahoru. Říkal si, že jí nejdou kšefty jako jemu. Zavřel brzo a šel se ven podívat, jestli by neměla chuť si trochu užít. Ale byla pryč. Moc se o ni bojí. Prej se jí to nepodobá, jít se zákazníkem někam pryč.“

„Všiml si někdo, že by některá z těch dívek předtím večer mluvila s nějakým mužem?“

„O Belle Newportový nevím. Ale hospodský povídal, že se Annie chvástala nějakým pánem, co ji tu a tam už několik dní pozoruje. Připadal jí tuze elegantní, ale říkala, že se jí zdá trochu stydlivej, pokud jde o přístup k holkám.“

„Děkuju ti, Rudý.“

Z lehké mlhy se na okamžik vynořil kočár, pak zase zmizel. Rudý soustředil svou pozornost na uličku plnou noci. Měl dojem, že postřehl slaboučký pohyb ve stínu, ale jistý si nebyl. Rachocení kol a klapot koňských kopyt zamaskovaly veškeré zvuky kroků, pokud nějaké kroky byly.

Než povoz opět zmizel v mlze, Rudý pochopil, že je sám. Zvolna pokročil kupředu. Jistě, na dláždění byla obvyklá obálka. Uvnitř budou peníze, patrně dost, aby koupil manželce nový čepec. Bessie bude nadšená. Neschvalovala jeho novou profesi Duchova pomocníka, ale z příjmů měla radost.

Zastrčil si tlustou obálku za kabát a spěchal pryč, směrem k domovu. Jakmile se napije horkého čaje a zasedne k hřejivému ohni, dokáže sám sebe přesvědčit, že opravdu nepracuje pro mrtvého.

Před setmělou, sešlou budovou nestál žádný konstábl, na ulici se neshromáždil žádný dav. Zdálo se, že vraždu Belly Newportové ještě policii nikdo neohlásil, ačkoliv podsvětím už kolovaly dohady, a tak to nepotrvá dlouho. Thaddeus věděl, že nemá moc času.

Bedlivě naslouchal, všechny smysly otevřené dokořán, ujistil se, že je v ulici sám. Neviděl ani neslyšel nic, co by nasvědčovalo, že je nablízku ještě někdo. Žádné proudy energie se ani nepohnuly, aspoň žádné, které by dokázal vysledovat.

Uklidněn vyšel ze stínu kamenného dveřního portálu, chytil se železného zábradlí a spustil se dolů, do prostoru staré budovy, zapuštěného pod úroveň ulice. Bylo tu dost světla z pouliční lampy nahoře, aby bylo vidět odpadky a tlející listí, jež se v tom malém prostoru nashromáždily.

Uslyšel šelest, dupot drobných nožek. Okamžik nato vyběhly do schodů dvě krysy, očividně dopálené, že je vyrušil od menáže, a zmizely pod dolním okrajem zábradlí.

Úzká okna, jež měla vpouštět světlo a vzduch do kuchyně pod schody během dne, byla v tuto hodinu černá a neproniknutelná. Zkusil jednou rukou v rukavici kliku dveří. Snadno povolila.

Puch smrti ho udeřil do chřípí okamžitě, když otevřel dveře. Zvedl jednu paži, aby si zakryl nos a ústa rukávem kabátu.

Chvilku zůstal stát na prahu, dopřál si trochu času, aby lépe přivykl děsuplné atmosféře. Po několika vteřinách si uvědomil, že okny neproniká do místnosti nic ze světla pouliční lampy.

Zavřel dveře, škrtl sirkou a hned uviděl, proč sklem neprochází žádné osvětlení zvenčí. Okna byla zakryta barevným plátnem, které kdysi pokrývalo kuchyňskou podlahu. A co víc, z látky byly vyříznuty malé čtverečky a přitlučeny přes skleněné tabulky, zasazené nahoře ve dveřích.

Vrah se na svůj čin připravoval. Vyhlédl si oběť.

Tělo leželo na kuchyňském stole, svázané a s roubíkem. Plavé vlasy a vybledlé šaty byly nasáklé krví, která prýštila z příšerné rány na hrdle.

Thaddeus se přiměl přistoupit blíž k tomu, co zbylo z Belly Newportové. Tohle bylo poprvé, kdy měl možnost prohlédnout si jednu z obětí Půlnočního přízraku.

Byl připraven na fakt, že žena byla zavražděna nožem. Povíдалo se, že druhé dvě oběti zemřely stejným způsobem. Nože byly koneckonců obvyklou zbraní většiny příslušníků zločineckého podsvětí. Na rozdíl od střelných zbraní byly tiché, účinné a snadno se daly opatřit.

Neočekával však kelímek s růží na stole vedle těla.

„Myslíš, že Annie Spenceová je mrtvá a že ji zabil tentýž muž, který zavraždil tu chuděru, co jsme našli v Delbridgeově sídle?“ Leona nemohla skoro uvěřit tomu, co právě vyslechla. Ale na druhé straně, jak si uvědomovala, byla dosud v šoku ze zjištění, že Thaddeus vyšetřuje vraždy spáchané Půlnočním přízrakem.

Victoria zírala na Thaddeuse s otevřenými ústy. „Chceš říct, že Půlnoční přízrak byl pozván na Delbridgeův večírek? Že tam byl jako host?“

„Nevím, jestli dostal pozvánku.“ Thaddeus si třel zátylek. „Ale jsem si zcela jist, že tam tu noc byl. Také jsem si jistý, že je to ten lovec, kterého už několik týdnů pronásleduji.“

Bylo krátce po páté hodině ranní. Shromáždili se v knihovně. Leona a Victoria byly v županech. Jedna z kuchárek, která vstala, aby zahájila přípravu snídaně, jim poslala na podnose čaj a toasty. Leona si nemohla nevšimnout, že personál zřejmě vůbec nevyvádí z míry to, co by se v jiných domácnostech vnímalo jako rozhodně podivné chování.

Thaddeus byl jediný, kdo neseděl. Stál u okna, dosud oblečený v černé košili, kalhotách a holínkách. Ve vzduchu kolem něj se neviditelně tetelila energie neklidu. Fog ji vycítil okamžitě, jakmile před krátkou chvílí prošel dveřmi. Pes nyní postával poblíž Thaddeuse a přecházel po místnosti spolu s ním.

„Pamatuješ na ten kelímek s růží vedle těla v galerii, Leono?“ zeptal se Thaddeus. „Odkopla jsi ho špičkou boty.“

Svraстила čelo. „Pamatuju si, že jsem kopla do nějakého předmětu, když jsem se snažila osvobodit z tvého sevření...“

Náhle se zarazila s vědomím, že na ni Victoria hledí s fascinovaným výrazem. Kvapně si odkašlala. „Chtěla jsem říct, pamatuju si, že jsem zasáhla špičkou nějaký malý předmět. Ty jsi ho zvedl, ale já vůbec neviděla, co to je.“

„Kelímek s růží.“ Vrátil se ke stolu a zvedl malý bílý porcelánový kelímek, zdobený maličkými růžovými růžičkami. „Ten, který jsem našel dnes v noci vedle Belly Newportové, vypadal hodně podobně.“

Všichni uvažovali nad kelímkem s růží. Victoria se obrátila zpět k Thaddeusovi.

„Co je na kelímku s růží neobvyklého?“ zeptala se. „Říkal jsi, že ta chuděra byla prostitutka. Každý ví, že ženy tohoto druhu používají kosmetiku.“

Thaddeus se zamračil. „Ženy tohoto druhu? Chceš mi říct, že ji používají jenom prostitutky?“

Victoria pohlédla na Leonu.

Leona si odkašlala. „Herečky ji používají také.“

„A samozřejmě Francouzky,“ dodala Victoria uvážlivě. „Anglická dáma však používá jen ty nejdělikátnější zkrášlovací pomůcky. Člověk si může mýt obličej v jemné lázni z té nejčistší dešťové vody, provoněné několika plátky okurky nebo citronu, ale to je vše.“

„No, člověk může občas nanést na pleť nějakou kvalitní pleťovou masku, zhotovenou ze smetany a vaječných bílků,“ nadhodila Leona.

„Ale nikdy ne něco tak vulgárního, jako je růž,“ uzavřela to rázně Victoria.

Thaddeus si opřel ruce v bok. „Tomu nevěřím. Vy dvě tady budete sedět a vykládat mi, že ten růžový ruměnc, který člověk vidá na rtech a líčkách všech dam v plesovém sále, způsobují každodenní lázně v dešťové vodě s okurkou?“

„Časopisy pro dámy poskytují některé rady, jak toho mladického jasu dosáhnout,“ připouštěla Victoria. „Jen nepatrná stopa umělosti, chápej.“

„Jaké rady?“ vyptával se Thaddeus.

Leona se naklonila, aby mu dolila čaj do šálku. „Radí se tam, že se má člověk kousat do rtů a štípat dost energicky do lící, než vstoupí do sálu.“

Thaddeus se zatvářil chmurně a podrážděně. „To jsou samé žvásty, a ty to dobře víš. Výrobci kosmetiky a zkrášlovacích pomůcek se v Anglii vede docela dobře. Nesnažte se mi namluvit, že vydělávají jmění prodejem svých výrobků výlučně herečkám, prostitutkám a občas i francouzským turistkám.“

Leona upila čaje a mlčky přenechala slovo Victorii.

„Jak je libo, Thaddeusi,“ řekla Victoria upjatě. „Připouštím, že doopravdy existuje velmi mnoho kelímků s růží, které stojí na

toaletních stolicích Anglie. Ale nesmíš o tom ani špitnout nikde mimo tuto místnost. Rozumíš?“

Leona skryla úsměv. „Pověst anglických žen je ve vašich rukou, pane.“

Thaddeus si hrábl prsty do vlasů. „Nemůžu uvěřit všem těmhle nesmyslům ohledně toho, jestli ženská používá kosmetiku nebo ne.“

Victoria na něj vrhla káravý pohled. „Co slušné ženy smějí nebo nesmějí dělat v soukromí své ložnice, o to tady nejde. Já se snažím vysvětlit, že používání kosmetiky se považuje za dosti vulgární.“

Leona nad tím konstatováním chvíli uvažovala a pak pohlédla na Victorii. „Jestli chtěl vrah zdůraznit, že oběť byla prostitutka, mohl po sobě na místě činu ten kelímek s růží nechat on.“

Victoria kývla. „Ano, to by byl symbolický způsob, jak jí vytknout, že byla pouliční holkou.“

Vrásky v koutcích Thaddeusových očí se trochu prohloubily. „V případě Belly Newportové po sobě nenechal jen ten kelímek. Hodně líčidla jí nanasl na obličej.“

Victoria na něj zděšeně zírala. „Vrah jí nanasl růž na tváře? Víš jistě, že to neudělala sama oběť, než zemřela?“

„Viděl jsem, kde byl Přízrak nucen setřít trochu krve, než nanasl růž,“ řekl Thaddeus tiše.

„Dobrý bože,“ otrásla se Victoria.

Leona svažila čelo. „A co ta žena v Delbridgeově muzeu?“

„V jejím případě nemohu říci,“ připustil Thaddeus. „Bylo tam hodně špatné osvětlení, pokud si vzpomínáš, a já neměl možnost prohlédnout tělo.“ Prohlížel si kelímek, který držel v ruce. „Ale vzhledem k tomu, že tahle růž byla na místě činu, myslím, že už si můžeme být poměrně jisti, že ten, kdo tu ženu zavraždil, byl Půlnoční přízrak.“

„Host v domě lorda Delbridge.“ Victoria potřásla v úžasu hlavou. „Ale proč by něco takového dělal? V takovém počinání není žádná logika.“

„Ve vraždění prostitutek taky není žádná logika,“ namítl Thaddeus. „Tuším, že ho to baví. Možná jsou ty kelímky s růží na místě činu jeho způsob, jak po sobě zanechat podpis.“

„Ten člověk musí být šílený,“ zašeptala Leona.

„Šílený možná,“ souhlasil Thaddeus, „ale ne slabomyslný. Je chytrý a daří se mu zůstat ve stínu.“

„Jestli má Caleb Jones pravdu a Přízrak je lovec, pak není divu, že se dokázal vyhnout vypátrání,“ konstatovala Victoria.

Thaddeus dál pozoroval kelímek. „Lovec, který si jedné noci, jak se zdá, vybral odlišnou oběť. Otázka je, proč by měl své zvyklosti?“

Leona zvedla obočí. „Mluvíš o té mrtvé ženě v Delbridgeově galerii?“

„Ano.“ Thaddeus se opřel o okraj stolu. „Ať byla čímkoli, ta žena, kterou jsme našli, nebyla obyčejná pouliční šlapka. Byla to elegantní a nepochybně drahá příslušnice své profese. A co je ještě zajímavější – můj přítel od Scotland Yardu mi říkal, že její vražda dosud nebyla oznámena policii.“

„Delbridge ten zločin tají,“ řekla Leona.

„Vražda vyjde najevo,“ citovala tiše Victoria.

„V tomto případě, zdá se, nevyjde,“ namítla Leona.

„Rozhodně zatím ne,“ opravil ji Thaddeus. Pohlédl na Victorii.

„Potřebujeme další informace, a potřebujeme je rychle. Hodil by se mi pomocník, teto Vicky.“

Victoria vyvalila oči. „Chceš, abych ti pomohla s vyšetřováním?“

„Pokud budeš ochotná,“ opáčil Thaddeus. „Jsem si zcela jist, že to nebude nebezpečné.“

Zpravidla přísnou Victoriinu tvář rozjasnilo neznámé oživení. „S radostí ti pomůžu přivést toho děsného zabijáka před tvář spravedlnosti. Ale co mám dělat?“

„Očividně se hodně vyznáš v kosmetice. Chci, aby ses vydala dnes dopoledne na nákupy a zjistila, zda by se nedal najít podnik, kde se tenhle kelímek s růží prodal. Je zřejmě dost drahý. Tím by se měl zkrátit seznam obchodů, které by takové zboží mohly mít na skladě.“

„Ano, to ano,“ řekla Victoria, stále s poněkud omámeným výrazem. „Po pravdě řečeno, napadá mě jen hrstka míst, kde se prodává tak drahá kosmetika.“

„A co já?“ obrátila se k Thaddeusovi Leona. „Já tady rozhodně nebudu sedět a čekat na zkoušku šatů, zatímco ty a tvoje teta budete vyšetřovat.“

Usmál se. „Ty a já dnes vykonáme pár návštěv u jistých osob. Ta první, myslím, se setkala s vrahem a bude mi moci poskytnout jeho podrobný popis.“

„Vážně? To bude báječné. Kdo to je?“

„Někdo, koho dost dobře znáš.“

Zůstala nevěřičně zírat. „Já znám osobu, která se setkala s
Půlnočním přízrakem?“

„Bohužel ano,“ řekl Thaddeus.

„Tak podívejte, paní Ravenglassová, už jsem vám říkal, že s tím psem do mého krámu nemůžete.“ Doktor Goodhew vyskočil za svým psacím stolem a nervózně pozoroval Foga. „Není to hygienické.“

„To patrně není,“ řekla Leona. Za černým závojem na svém klobouku se usmívala. „Ale zjistila jsem, že díky bídné jakosti klientů, které mi poslední dobou posíláte, potřebuji nějakou fyzickou ochranu.“

Fog, nejsa si vědom, že byl uražen, se uvelebil na podlaze, tlapy natažené, a pozoroval Goodhewa upřeným pohledem.

Thaddeus vstoupil hned za Leonou a Fogem. Teď stál opodál, zahalen do svého neviditelného pláště z ticha a stínů, a pozoroval doktora s výrazem, který se podle Leonina názoru pozoruhodně podobal Fogovu výrazu. Oba vypadali, jako by jim nic neudělalo větší radost než skočit Goodhewovi po krku.

Goodhew si konečně Thaddeuse všiml.

„Omlouvám se, pane,“ řekl rychle. „Neviděl jsem, že tam stojíte. Nejspíš jste se přišel pozeptat kvůli speciálnímu výprodeji Goodhewova Životního elixíru pro muže. Hned jsem u vás.“

„*Žádný spěch*,“ řekl Thaddeus. Vložil do svého hlasu jen stopu energie, jen tolik, aby naplnil místnost pocitem bezprostředně hrozící zkázy. „*Jsem tu s dárou*.“

Goodhew zesinal. Vzchopil se s viditelným úsilím a otočil se zpátky k Leoně. „Co má být s jakostí těch klientů?“

„Máme dohodu, doktore Goodhewe,“ řekla stroze. „Vaše část té dohody zahrnuje i ujištění, že lidé, které ke mně posíláte, jsou legitimní klienti, kteří potřebují mé služby ve formě práce s krystalem. Na oplátku dostáváte ode mě dost tučnou provizi. Ale ten pán, kterého jste mi poslal předevčířem, pan Morton, zřejmě věřil, že pracuji v poněkud jiném oboru.“

Goodhew se zarazil. Nejistě sjel pohledem z Foga na Thaddeuse. „Nemám zdání, o čem to mluvíte.“

Udělal dva kroky k jeho stolu. „Kdepak nabyl Morton dojmu, že bych mohla být přístupná jistě *terapii*, určené k úlevě městnání v mužském nervovém systému?“

V okamžiku, kdy se pohnula, se Fog vymrštil a tiše zavrčel. Goodhew sebou viditelně trhl a uskočil. Prudce narazil na zeď.

„Nemám zdání, o čem to mluvíte,“ řekl důrazně. „Pokud dospěl Morton k určitým závěrům, není to moje vina.“

„Naopak,“ prohlásila Leona. „Konkrétně uvedl, že jste diagnostikoval jeho sny jako produkty městnání jistých mužských tekutin, které pak vytvářejí tlak na jeho nervy a způsobují neklidné sny.“

„Určitě mi prostě špatně rozuměl.“

„Prý jste mu slíbil hodinu soukromé terapie v *intimním* prostředí.“

„No a? Neprovádíte snad právě takhle svou práci s krystaly, madam? Mezi čtyřma očima a v intimním prostředí?“

„Víte velmi dobře, že jste naschvál vzbudil v Mortonovi nesprávnou představu o tom, co může od konzultace čekat. A co víc, účtoval jste mu příplatek za mé *speciální služby*.“

„Tak podívejte, obchody poslední dobou moc nejdou, to přece víte, paní Ravenglassová.“

„Co to má společného s tím, že mě prodáváte jako prostitutku?“

Goodhew rozpráhl ruce. „Snažil jsem se být tvůrčí.“

„*Tvůrčí*? Hrál jste roli bordelmamá.“

„Morton neměl štěstí s mým Životním elixírem pro muže, a abych byl upřímný, nebyl nijak nadšený ani pro vyzkoušení vaší krystalové terapie. Vůbec prý těm psychotronickým nesmyslům nevěří. Ztratil bych ho jako klienta úplně, kdybych nepřišel s nějakou novátorskou koncepcí. Nedal jsem mu žádný konkrétní důvod k očekávání, navrhl jsem mu jen trochu práce s krystalem na jeho sny.“

„Pan Morton zcela jistě očekával něco víc.“

„To není má vina.“

„Proč jste mu v tom případě účtoval příplatek?“

Goodhew se napřímil a vypjal hrud'. „Udělal jsem to kvůli nám oběma. Myslel jsem, že je na čase zvednout ceny. Měl jsem zcela v úmyslu dát vám polovinu toho příplatku, který jsem vybral.“

„Žvásty. Vůbec jste neměl v úmyslu, abych se dozvěděla, že účtujete vyšší honoráře. Kolika dalším klientům jste diagnostikoval mužské městnání?“

„Uklidněte se, paní Ravenglassová.“ Goodhew zatřepetal rukama. „Teprve nedávno jsem natrefil na nápad posílat takové klienty za vámi a ujišťuji vás, že odkazuji jen ty pány, kteří nemají v první řadě úspěch s mým elixírem.“

Udělal další krok, blíž ke stolu. „Kolika dalším, Goodhewe?“

Odkášlal si, uvolnil si kravatu a nejistě pohlédl na Thaddeuse. „Skoro nikomu.“

„Kolika?“

Goodhew jako by se scvrkával do sebe. „Dvěma. Morton byl první. Ten druhý pán se objednal na dnešek.“

Thaddeus se pohnul a přistoupil ke stolu klamně ležérním krokem. „Ukažte nám svou knihu objednávek, Goodhewe.“

Goodhew se zamračil. „Proč?“

„Protože chci zjistit, kolik dalších klientů s erotickými sny způsobenými mužským městnáním mohu očekávat ve své poradně,“ opáčila Leona chladně.

„Už jsem vám říkal, že je jen jedna další objednávka této povahy.“ Goodhew se opatrně sunul pozadu ke svému stolu, sáhl dolů a otevřel v kůži vázaný svazek. „Přesvědčte se sami. Já vám to říkal, tenhle týden šly obchody moc špatně.“

Thaddeus knihu objednávek otočil k sobě hbitým pohybem zápěstí. Spolu s Leonou se zadíval na stránku, představující tento týden. Byly objednány tři dámy, ale jen dva muži, Morton a ještě jeden.

Thaddeus zabodl do Goodhewa chladný pohled. „Tohle jsou jediní dva muži, které jste za uplynulý týden k paní Ravenglassová odkázal?“

„Ano, ano, jen ti dva,“ mumlal Goodhew.

Thaddeus ukázal na čtverec označený STŘEDA. „Kdy se objednal ten Smith?“

„Předevčírem.“

„Ráno, nebo odpoledne?“ zeptal se Thaddeus.

Goodhew zaváhal. „Dopoledne, myslím. Koukejte, jaký to má význam?“

Thaddeus otázku ignoroval. „Popište klienta.“

Goodhew zvedl obě hubená ramena a výrazně jimi pokrčil. „Něco pod třicet. Světlé vlasy. Velmi elegantní. Takový ten pán, který připadá ženám docela hezký, mám za to.“ Zaškaredil se na Leonu. „Nebylo na něm nic, proti čemu by se dalo něco namítat, věřte mi.“

„Povězte mi, jak byl oblečený,“ řekl Thaddeus.

„Draze,“ odsekl Goodhew.

„Kabát měl světlý nebo tmavý?“

„To si nevybavuju.“

„Měl nějaké šperky? Prsteny? Jehlici v kravatě?“

Goodhew nasadil tupý výraz. „Koukejte, nemůžete čekat, že si budu pamatovat tolik detailů na klientovi, který byl v téhle místnosti jen pár minut.“

„Ano, *Goodhewe*,“ řekl Thaddeus a každé slovo, které nyní pronášel, bylo poháněno proudem uhrančivé síly. „*Vzpomenete si na všechny podrobnosti o klientovi, který si říkal pan Smith.*“

Leona se zachvěla, jako by se otřela o ducha. Thaddeus nezacílil svou schopnost na ni, nicméně však vycítila energii vířící v ovzduší. Stejně tak Fog. Tiše zakňučel a vůbec nespouštěl oči z Goodhewa.

Goodhew se za svým stolem proměnil v lidskou sochu. Zíral do prázdna. Všechny stopy emocí z jeho výrazu vymizely.

„Vzpomínám si,“ řekl bezvýrazně.

Thaddeus ho neúnavně provedl podrobným popisem pana Smithe. Než skončil, Leona už věděla, že nadále nemůže být pochyb. Od bledě zlatých vlasů až po vycházkovou hůl odpovídal popisu muže, kterého paní Cleevesová krátce zahlédla ve Vine Street. Goodhew, protože viděl Smithe z větší blízkosti, mohl poskytnout více detailů.

„...velký prsten s onyxem zasazeným do stříbra na pravé ruce,“ brebentil.

„...vycházková hůl se stříbrnou rukojetí tvaru jestřábí hlavy...“

„...velmi světlé šedomodré oči...“

Když výslech skončil, pohlédl Thaddeus na Leonu. Jeho oči dosud žhnuly, horce a bezedně. Leona měla pocit, že kdyby se do toho ohně dívala příliš dlouho, možná by se neubránila a vstoupila do plamenů.

„Šel do tvé poradny v Marigold Lane a hlídal tam, dokud jsi neodešla,“ řekl Thaddeus. „Pak tě sledoval domů a čekal na příležitost prohledat dům.“

Otřásla se. „Ten člověk s potěšením zabíjí. Fog byl nepochybně to jediné, co mu zabránilo vstoupit, když jsme s paní Cleevesovou byly uvnitř. Nebýt jeho...“

Zarazila se, protože se nedokázala přimět větu dokončit.

Oba pohlédli na Foga, který je na oplátku pozoroval se zdvořile tázavým výrazem.

Leona mu načechrala srst a pak se obrátila zpátky k Thaddeusovi. „Myslíš, že pan Smith je opravdu Půlnoční přízrak?“

„Já o tom vůbec nepochybuji.“ Thaddeus zamířil ke dveřím. „Pojď. Musíme vyrazit na další schůzku. Je životně důležité, abychom se dozvěděli jméno té mrtvé, kterou jsme našli v Delbridgeově muzeu.“

Leona pohlédla na nehybného muže za stolem. „A co doktor Goodhew?“

„Co je s ním?“ Thaddeus otevřel přední dveře krámu. „Pokud jde o mě, může si tady stát, dokud peklo nezamrzne.“

„Nemůžeš ho tu takhle nechat, Thaddeusi. Jak dlouho to kouzlo vydrží?“

Žár v jeho očích, který už začal chladnout, znovu zaplanul.

„To není žádné kouzlo, krucinál,“ řekl.

Drsná reakce ji zaskočila.

„Promiň,“ omlouvala se a spěchala spolu s Fogem ke dveřím. „Nechtěla jsem tě urazit.“

Pohlédl na ni, jako by viděl přímo skrz hustý tyl jejího závoje.

„Nejsem čaroděj,“ řekl Thaddeus klidně.

„Ovšemže ne,“ souhlasila. „Nic takového jako čarodějnictví neexistuje. Použila jsem termín *kouzlo* v metaforickém smyslu.“

„Bylo by mi milejší, kdybys ho nepoužívala v žádném smyslu,“ zavrčel. „Když mluvíš o mně. Jsem hypnotizér, velmi schopný hypnotizér, to jistě, ale mé nadání je psychotronické povahy, nic nadpřirozeného.“

„Ano, já vím, ale...“

Namířil bradou na ztuhlou postavu. „Na hypnóze není nic magického. Využil jsem svého nadání k dočasné neutralizaci jeho smyslů. Spousta praktiků to dokáže, v různé míře. V tomto stavu je sice subjekt přístupný sugesci, ale nejsou v tom žádné čáry. Je to čistě otázka manipulace určitého proudění.“

Náhle pochopila.

„Buď klidný, nejsi jediný, kdo byl podroben výčítkám, že si zahrává s okultismem,“ řekla tiše. „Když jsem podnikala v Little Tacktonu, nejednou jsem od příslušníků duchovenstva vyslechla přednášku o hříšnosti svého počínání a taky důrazná doporučení, abych své profesi zanechala. V dřívějších generacích byly ženy z mé rodiny často nuceny praktikovat své dovednosti potají nebo riskovat, že budou zatčeny a upáleny na hranici. Nejedna si musela zachraňovat život útekem před nějakým příliš nadšeným fanatikem,

který si myslel, že byl Bohem předurčen k tomu, aby zbavil svět čarodějnic a čarodějek. Ještě i dnes, dokonce i uvnitř Společnosti, se najdou tací, pro které jsou ženy pracující s krystaly jen o málo víc než pouťové komediantky.“

Stál tam ještě několik vteřin, napjatý a nehybný, a pak jako by ho napětí začalo opouštět. Plameny v jeho očích zvolna uhasínaly.

„Ano,“ přikývl. „Ty to chápeš. Vždycky jsi to chápala, hned od začátku. Pojď, vyrazíme.“

Odkáslala si. „Skutečně tady nemůžeš nechat doktora Goodhewa v tomhle stavu, Thaddeusi. Co kdyby nepřišel k sobě? Co kdyby sem někdo vstoupil a usoudil, že je obětí mrtvice nebo záchvatu paralýzy?“ Napadlo ji něco děsivého. „Dobrotivě nebe, co kdyby si lidi mysleli, že je mrtvý. Jenomže on je ještě živý. O takových věcech se povídají strašidelné historky – jak byl někdo nešťastnou náhodou pohřben zaživa, protože si všichni mysleli, že je mrtvý.“

Znovu ji polekal letmým, vlčím úšklebkem. „Říkal ti už někdo, že máš vynikající představitost?“

Škubla sebou. „To je nejspíš výsledek toho, že tak dlouho vstupuju do snů jiných lidí. Thaddeusi, nemám doktora Goodhewa nijak zvlášť v lásce, ale skutečně myslím, že bychom ho neměli nechávat v transu. Je bezmocný.“

„Uklidněte se, milostivá. Jestliže nedám konkrétní pokyny stran ukončení transu, účinky hypnózy vyprchají během několika hodin. Na hypnóze, dokonce i psychotronicky zesílené, je zásadní to, že popud nakonec vždycky vyprchá. V takových případech, jako je tenhle, to bývá docela protivné.“

„Pust' ho,“ nařídila, ztrácejíc trpělivost. „V tomhle stavu je příliš zranitelný. Co kdyby mu do krámu přišel zloděj?“

Thaddeusovi zacukaly koutky. „Jak je libo. Neumím si představit zloděje, který běhá po Londýně a potřebuje celoroční zásobu Goodhewova Životního elixíru pro muže. Nicméně, pokud tě to uklidní, propustím ho.“

„Děkuji.“

Thaddeusův hlas se tiše valil místností, kterou naplňoval nekonečnou mocí velikého moře. „*Goodhewe, probudíte se, až hodiny odbijí čtvrt. Rozumíte?*“

„Ano,“ řekl Goodhew.

Thaddeus vzal Leonu pod paží a vyvedl ji ven na schody. Ohlédl se. „Bude si pamatovat, co nám vykládal, když byl v transu?“

„Ne, ledaže bych se vrátil a nařídil mu, aby si to zapamatoval.“
Thaddeus se znovu usmál, tentokrát s pobaveným zadostiučiněním.
„Ale buď klidná, dozajista si vybaví, že jsi byla velmi dotčena tím,
jaký typ klientů na tebe začal odkazovat. A myslím, že na Foga taky
hned tak nezapomene.“

Vzdychla. „Vypadá to, že vzato kolem a kolem budu potřebovat
nového agenta, až tahle aféra skončí. Nějakou dobu budu mít velký
nedostatek klientů.“

Toho dne ve tři odpoledne dorazili na schůzku na Bluegate Square. Fog už je nedoprovázel, nechali ho, ať se zabaví sám ve Wareově zahradě.

Byli uvedeni do velké knihovny, zařízené podle nejnovější módy. Tmavě rudé sametové závěsy podél vysokých oken byly svázaný zlatými šňůrami. Podlahu pokrýval rudý, modrý a zlatý koberec, zdobený složitým květinovým vzorem. Tapety byly jemně proužkované tón v tónu.

Adam Harrow spočíval s ležérní elegancí na rohu obrovského leštěného psacího stolu.

Za stolem seděl pan Pierce. Nebyl vysoký, ale působil hranatě a solidně – v docích by nevypadal nijak nemístně. Černé vlasy měl protkány prvními stříbrnými pramínky. Upřel na Leona a Thaddeuse zářivě modré oči.

Na koberci před krbem byl natažený mohutný lovecký pes. Leona vysvětlila Thaddeusovi předem, že tohle zvíře je primárním důvodem, proč je Fog nemůže doprovázet. Caesar nesnášel přítomnost jiných psů ve svém teritoriu.

Vstal s výrazem stárnoucího královského veličenstva a strnule se vydal uvítat nově příchozí.

„Nazdar, Caesare.“ Leona ho podržela uctivě za ušima jednou rukou v rukavičce.

Caesar se obrátil k Thaddeusovi, který pozdrav zopakoval. Velký pes se uspokojen vrátil na své místo ke krbu a znovu se tam uvelebil.

Pan Pierce za psacím stolem už stál.

„Slečno Hewittová,“ řekl hlasem, na jehož barvě se podepsaly doutníky a brandy. „Je mi potěšením jako vždy.“

Leona se vřele usmála. „Mnohokrát děkuji, že jste nás dnes přijal, pane Pierci.“

„Samozřejmě. Prosím, posaďte se.“ Lehce se uklonil směrem k Thaddeusovi. „Ware.“

„Pierci.“ Thaddeus opětoval jeho rázné, mužné kývnutí a totéž pak učinil směrem k Adamu Harrowovi. „Pane Harrowe.“

Adamova ústa se zkřivila znuděným, neveselým úsměvem. „Pročpak vás poslední dobou nacházím všude, kam šlápnu, Ware?“

„Náhoda je zvláštní mocnost,“ opáčil Thaddeus.

Adam se zatvářil bolestně. „Nevěřím na náhodu o nic víc než členové vaší Společnosti arkány.“

Thaddeus se lehce pousmál. „V tom případě mohu jen doufat, že nebudete považovat za nezbytné provést drastičtější kroky, abyste se mě zbavil.“

Pierce zvedl pobaveně obočí. „Mám tušení, že nechat vás zmizet by vyžadovalo značné úsilí, pane.“

Ale pravděpodobně ne docela neznámý druh úsilí, pomyslel si Thaddeus. „Vynasnažím se nepůsobit vám takovou námahu,“ řekl.

Pierce se uchechl. „Myslím, že si navzájem velmi dobře rozumíme, vskutku, pane. Prosím, posaďte se.“

Dveře knihovny se nehlučně otevřely. Objevil se mladý lokaj s čajovým podnosem. Postavil ho na nízký stolek a pohlédl na Pierce.

„Děkuji, Roberte,“ řekl Pierce. „To bude vše.“

Thaddeus pozoroval delikátní linii Robertovy brady a křivku jeho lýtky, obepnutého přiléhavou livřejí. Lokaj byl další žena v mužském odění, stejně jako majordom, který je doprovázel do knihovny. Celou Pierceovu domácnost zřejmě tvořily ženy, žijící jako muži.

Pierce pohlédl na Leonu. „Prokážete nám tu čest?“

„Samozřejmě.“ Leona se naklonila a zvedla čajovou konvici.

Adam sklouzl z rohu psacího stolu a začal roznášet šálky s čajem, jak je Leona nalávala. Když podával šálek Pierceovi, všiml si Thaddeus jemné důvěrnosti, jíž bylo to drobné, prozaické gesto naplněno. Když tu dvojici uviděl spolu poprvé, byl si skoro jist, že jsou milenci. Dnes si byl svým závěrem jist už úplně.

„Tak tedy,“ řekl Pierce. „Mám seznam hostů z Delbridgeova večírku, jak jste žádali. Odpusťte mi mou zvědavost, ale než vám dám ta jména, musím se zeptat, nač je potřebujete.“

Leona postavila konvici. „Doufáme, že na tom seznamu bude jméno ženy, jejíž tělo jsme našli tehdy v noci.“

„Ano, Adam mi o ní povídal.“ Pierce sraštil čelo. „Když ani neznáte její jméno, proč se pouštíte do vyšetřování její smrti?“

Thaddeus se uvelebil v křesle. „Mám důvod domnívat se, že ten, kdo ji zabil, je toutéž osobou, která v poslední době zavraždila nejméně dvě prostitutky.“

Adam na něj ohromeně zíral. „Mluvíte o tom zločinci, kterého v tisku nazývají Půlnoční přízrak?“

„Ano,“ opáčil Thaddeus. „Společnost arkány mě najala, abych našel vraha.“

Pierce se zatvářil zaujatě. „A pročpak se Společnost o tyhle vraždy stará?“

„Máme důvod domnívat se, že je vrah obdařen určitými nebezpečnými schopnostmi, které ztěžují policii práci při jeho dopadení.“

„Aha.“ Na Pierce to žádný obzvláštní dojem neudělalo. „A Společnost se cítí nucena toho zabijáka dosáhnout, je to tak? Jak převelece ušlechtilé.“

„Není to tak docela altruistické počínání,“ odušil Thaddeus suše. „Společnost má samozřejmě obavy, aby jeho nadání neumožnilo zabijákovi operovat donekonečna, aniž by mu v tom policie bránila. Ale také se bojí, že pokud ho policie dosáhne, mohou být v tisku veřejnosti odhaleny paranormální aspekty jeho povahy. Noviny a šestákové krváky vytvoří ohromnou senzaci, která by mohla mít na názor veřejnosti trvalé účinky.“

„Aha, ano, už to chápu,“ kývl Pierce spokojeně. „Bojíte se následků takového odhalení.“

„Vzato kolem a kolem, veřejnost se staví k celé záležitosti paranormálních jevů buď skepticky, nebo s hlubokou zvědavostí,“ řekl Thaddeus. „Přinejhorším považuje ty, kdo tvrdí, že jsou obdařeni silným nadáním, za podvodníky. Přinejlepší jsou v nich spatřováni poskytovatelé kontroverzních léčebných kúr nebo pouzí baviči.“

Adam se znovu uvelebil jedním bokem na rohu stolu. „Ale kdyby vyšlo najevo, že Půlnoční přízrak má nějaké velmi nebezpečné paranormální nadání, postoj veřejnosti by byl okamžitě nesmírně nepřátelský. Lidé by se klidně mohli obrátit proti všem těm, kteří o sobě prohlašují, že mají psychotronické schopnosti, včetně těch, kteří jsou čirou náhodou obdařeni schopnostmi skutečnými.“

„Společnost arkány by přirozeně byla raději, kdyby k tomu nedošlo,“ dodal Thaddeus mírně.

Pierce a Adam si vyměnili důvěrný, chápavý pohled.

„Je plná pravda, že veřejnost dokáže velmi zkomplikovat život těm, kteří se nepříznivě postaví tomu, co se považuje za ctihodnou normu,“ řekl Pierce tiše.

„Pomůžete nám?“ zeptala se Leona.

„Dám vám ten seznam.“ Pierce otevřel zásuvku v psacím stole a vytáhl list papíru.

Thaddeus vstal z křesla a papír od něj vzal. Přelétl jména pohledem. „Nebudu se vás ptát, jak jste k tomu seznamu přišel.“

Pierce pokrčil rameny. „Klidně vám to povím. Není v tom žádné bůhvíjaké umění. Občas, když Delbridge pořádá společnost, zaměstnává tajemníka, který je čistou náhodou přítelem mého vlastního tajemníka.“

Leona se usmála. „Svět je malý.“

Adam se zazubil. „To rozhodně je, když má člověk co do činění se světem soukromých tajemníků zaměstnávaných elitou. Jejich okruh je ještě menší a uzavřenější než okruh jejich zaměstnavatelů.“

Thaddeus studoval seznam. „Většina jmen patří Delbridgeovým mužským hostům. Klidně mezi nimi může být i Půlnoční přízrak. Ale momentálně se chci soustředit na ženy. Vidím, že je jich tady tucet.“

„Samá drahá nočníkatka,“ řekl Pierce.

„Jedna z nich už nebude mezi živými,“ konstatoval Thaddeus. „Ačkoliv vražda nebyla hlášena, očekával bych, že některá z ostatních dam na tomhle seznamu si mohla všimnout jejího zmizení. Svět exkluzivních kurtizán je také dost malý.“

Pierce se zaklonil ve svém křesle. „Nevím, zda je to nějak důležité, ale je tu jedna žena, která tam tehdy v noci klidně mohla být, ale na tom seznamu není.“

Thaddeus vzhlédl. „Kdo?“

„Delbridgeova milenka. Viděl jsem ty dva spolu v divadle. Nebyli jsme si představeni, ale je mimořádně krásná. Nikdo toho o ní moc neví. Ale ledacos se povídá.“

„Co se povídá?“ zeptala se Leona.

„Prý kdysi byla herečkou. Navíc jsem zaslechl klípky, že není Delbridgeovi nijak zvlášť věrná.“

Leona pohlédla na Thaddeuse. „Ta mrtvá v galerii měla očividně té noci domluvené dostaveníčko.“

„Slyšel jsem, že Delbridgeova milenka měla četné krátké milostné aféry, i když byla pod jeho ochranou. Všechny ty aféry byly s pány, kteří sbírali starožitnosti.“

Thaddeus na něj pohlédl. „A Delbridge má sklon krást ty relikvie, které se nedají nabýt jiným způsobem. Jestlipak měl ve zvyku využívat svou milenku k tomu, aby získal přístup ke sbírkám některých svých rivalů?“

„Nebylo by to poprvé, co muž využil krásnou ženu k dosažení svých cílů,“ odtušil Pierce.

„Delbridge se možná nenamáhal posílat své milence formální pozvání, protože měl v plánu doprovodit ji osobně,“ nadhodila Leona.

„Anebo možná její jméno bylo ze seznamu pozvaných vypuštěno, protože Delbridge předem věděl, že se rána nedožije,“ řekl Thaddeus tiše. „Pro případ vyšetřování nestál o žádné formální záznamy její přítomnosti onoho večera v jeho sídle.“

Krátce nato vyšli z domu. Na ulici je očekával nájemní kočár. Thaddeus pomohl Leoně do kabiny. Sukně její tmavě fialové toalety mu zašelestily podél paže. Zachytil lákavý pohled na jednu jemně formovanou nohu v punčošce. Rychle zmizela v záplavě kanýrů spodničky. Smysly mu sežehla vzpomínka na intermezzo ve skleníku. Všechno se v něm sevřelo.

Následoval Leonu do kočáru, zavřel dveře a usedl naproti ní. Sledoval, jak si upravuje složité záhyby a volány sukní.

„Chápu, proč může dámě občas přijít pohodlné a praktické nosit mužský oděv,“ řekl. „Ale mám-li mluvit za muže, musím ti říct, že se ze srdce přimlouvám za pohled na ženu v dámské toaletě.“

Leona se klidně usmála. „Mám-li mluvit za ženu, mohu tě ujistit, že se z celého srdce přimlouvám za to, abychom měly na vybranou.“

Kočár kodrcavě vyrazil. Thaddeus se ohlédl na Pierceův pěkný řadový dům. „Mám dojem, že ženy v Pierceově životě se všechny rozhodly vzdát se možnosti nosit šaty a spodničky a vyměnily je za život v mužském oděvu.“

„Ty sis všiml, že všichni sloužící jsou ženské?“ polekala se Leona.

„Ano.“

„Jak jsi to poznal?“

Pokrčil rameny. „Jakmile začneš pochybovat o tom, co je nasnadě, začneš se dívat pod povrch.“

Leona sledovala jeho pohled k hlavnímu vchodu domu. „Fascinující je, že jen velmi málo lidí se dívá pod povrch. Pan Pierce a Adam a jejich blízcí přátelé v klubu Janus vystupují jako muži pravidelně, a nikdo si toho zřejmě nevšimne.“

„Mne ani tak nezaujala skutečnost, že jsou to všechno ženy přestrojené za muže,“ řekl Thaddeus.

„Co tě tedy zaujalo?“

Usmál se, natáhl jednu nohu a otřel se jí jakoby náhodou o její fialové sukně.

„Představa toho, jak by reagovali všichni ti pánové, kteří se momentálně věnují své brandy a doutníkům v klubech na St. James Street, kdyby se dozvěděli, že jeden z nejbohatších, nejzáhadnějších pánů zločinu v Londýně je ženská.“

Delbridgem projelo horečné vzrušení, když vstoupil do tiché komnaty. Na tenhle okamžik čekal celé měsíce. Prastará kamenná místnost byla bez oken. Mezi čtyřmi stěnami se hromadila síla těžká a zlověstná stejně jako mlha venku.

Aura hrozivě zlé energie nebyla výplodem jeho představivosti. Jeho smysly byly otevřené dokořán a registrovaly silné paranormální proudy, které vířily komnatou. Vyzařovaly z pěti mužů, sedících u velkého stolu ve tvaru podkovy. Každý z nich byl obdařen vysokým stupněm nadání.

Neznal dosud totožnost žádného z mužů. Pět členů Třetího kruhu temného spiknutí, které znal jen jako Řád smaragdové desky, mělo na sobě roucha podobná kutnám, vyšívaná kryptickými alchymistickými vzory. Kápě rouch byly stažené tak, aby vrhaly na tvář jednoho každého z mužů hluboký stín. Pod kápěmi měli muži škrabošky. Čtyři škrabošky byly stříbrné. Pátá, maska vůdce, byla zlatá.

„Dobré odpoledne, lorde Delbridgi,“ řekl vůdce. Oči se mu v otvorech masky zatřpytily. „Členové Třetího kruhu Řádu smaragdové desky se těší, až přijmou vaši oběť.“

Delbridgeovi bušila krev v žilách. Oba věděli, že krystal není oběť; je to jeho vstupní poplatek. Splnil úkol, který mu tito muži uložili. Dokázal, že je hoden sedět mezi nimi.

„Přinesl jsem vám kámen jitřenky, jak jste žádali,“ řekl Delbridge.

Vycítil náhlou hamižnost a – jiné slovo se na to nehodilo – chtíč, které v místnosti zaplanuly. Od začátku téhle záležitosti věděl, že těch pět mužů po krystalu velice touží. Při troše štěstí nakonec zjistí, proč je pro ně ten kámen tolik důležitý.

„Můžete předložit svůj dar Třetímu kruhu,“ řekl zpěvavě vůdce.

S malým rozmáchlým gestem vyňal Delbridge z kapsy kabátu sametový váček. Mezi členy se ozvalo slyšitelné vzrušené mumlání.

Vychutnává si tuhle chvíli, vstoupil do prostoru ohraničeného stolem a položil váček před vůdce. „S veškerou úctou,“ řekl.

Zlatá maska se opět zaleskla, když vůdce váček zvedl. Delbridge a ostatní ho pozorovali, jak rozvazuje šňůrku a vyndává kámen. Položil krystal na stůl. Ležel tam v šeru, matný a nenápadný.

Nastalo krátké, nejisté ticho.

„Na pohled nic moc,“ poznamenal jeden z mužů.

Delbridgeových nervů se dotkl slabý výboj úzkosti. Je to ten pravý krystal. Musí být. Riskoval vše, především své postavení ve Společnosti, aby jim ho získal. Kdyby někdy vyšlo najevo, že spojil své síly se šíleným vědcem a chladnokrevným zabijákem, aby získal přístup do tajného klubu, byl by zničen. Vzhledem ke svému bohatství a stykům by se možná vyhnul vězení, ale skandál by ho pronásledoval až do konce života.

Vůdce zvedl kámen a podržel ho v dlani. Pod okrajem masky se mu tenké rty zvlhly uspokojením. „Cítím jeho sílu.“

„Mnohé krystaly mají sílu,“ zabručel jeden z členů Řádu. „Jak poznáme, že je to kámen, který potřebujeme?“

Vůdce vstal. „Tak, že ho vyzkoušíme – samozřejmě.“

Když kráčel po kamenné podlaze, cinkala lehce ocel o ocel, jako by měl pod těžkým rouchem staromódní brnění. Delbridge zamrazilo a chloupky v týle se mu zježily. V duchu se ptal, zda má vůdce meč. Tahle možnost ho přiměla těžce polknout. Intuice ho varovala, že u téhle skupiny by mu selhání jen tak snadno neprošlo.

Nemohou ho rovnou zavraždit, pokud krystal nedokáže to, co od něj očekávají, ujišťoval se v duchu. Je přece lord Delbridge. Styky jeho rodiny jsou bez poskvrnky. Má přístup do nejlepších společenských kruhů.

Ano, a nedávno poslal Půlnoční přízrak na dva další pány, kteří měli výtečné styky. Prošla mu vražda. Kdo může tvrdit, že tihle muži nemohou provést něco podobného?

Uklidni se. Dals jim, co požadovali, skutečný kámen jitřenky. Brzy budeš jedním z nich.

Vůdce se zastavil před nízkými klenutými dveřmi v prastaré kamenné zdi, sáhl kamsi do záhybů svého dlouhého roucha a vytáhl klíč. Tím se vysvětluje ten cinkavý zvuk, pomyslel si Delbridge. Vůdce má pod šatem ocelový řetěz se svazkem klíčů, ne meč. Tohle zjištění mu přineslo zřetelnou úlevu.

„Ano,“ zasyčel jeden z mužů a vyskočil. „Jestli odemkne trezor, budeme hned vědět, jestli nám lord Delbridge přinesl ten správný kámen.“

Ostatní ho rychle následovali. Okamžik měl Delbridge dojem, že zůstal zapomenut, ale vůdce se znovu ohlédl a probodl ho chladným pohledem.

„Pojďte s námi, pane. Budete svědkem výsledků svého úsilí spolu s námi ostatními.“

Nedávej najevo strach, varoval Delbridge sám sebe.

„Jak si přejete,“ řekl a podařilo se mu zachovat, jak doufal, chladně zdvořilý výraz.

Husím pochodem prošli úzkými dveřmi do další, menší komnaty. Vůdce rozsvítil lampu. Delbridge se rozhlédl kolem sebe se směsicí zvědavosti a hrůzy. I tato místnost zřejmě pocházela z prastarých časů. Ani zde nebyla okna. Delbridge se ohlédl na těžké, okované dveře s masivním zámekem a dospěl k závěru, že místnostka patrně kdysi sloužila jako zajištěné skladiště.

Na tlustém koberci uprostřed místnosti trůnila velká ocelová nedobytná pokladna. Vypadala staře. Konec sedmnáctého století, usoudil Delbridge, éra Sylvestera Jonese, zakladatele Společnosti arkány. Podařilo se snad Třetímu kruhu získat nějaký artefakt, spojený se Sylvestrem? Rozjítřilo to v něm vzrušení, které zčásti zahnało úzkost. Tajemství zakladatele byla uvnitř Společnosti tématem mýtů a legend.

Světlo lampy se mihotavě odrazilo od zlaté fólie, pokrývající obloukový vršek pokladnice. Do zlata byla vyryta slova a symboly. Delbridge poznával, že některé symboly jsou alchymické a v některých slovech rozeznal směsici latiny a řečtiny, ale nedokázal dešifrovat jejich význam. Tajný kód, napadlo ho. Staří alchymisté byli notoricky známí tajnůstkáři.

Na pokladnici nebyl zámek a víko nebylo odděleno žádnou viditelnou linií. Uprostřed byla hluboká prohlubeň, vyplněná jakousi tmavou, sklovitou substancí.

Vůdce pohlédl na Delbridge. „Z výrazu ve vaší tváři usuzuji, že máte jakousi představu o hodnotě této prastaré pokladnice.“

„Náležela Sylvesteru Jonesovi?“ zeptal se Delbridge, jat zbožným obdivem proti své vůli. „Před časem se něco povídalo o vloupání do Domu arkány.“

„Toto nebylo ukradeno z Domu arkány,“ opáčil vůdce.

Delbridgeův pocit intenzivní nedočkavosti vyprchal. „Aha.“

Vůdce ho obdařil záhadným úsměvem. „Nenáleželo to zakladateli,“ řekl tiše. „Byl to však majetek někoho, kdo byl

obeznámen s jeho největšími tajemstvími. Máme za to, že ta tajemství jsou uzamčena uvnitř.“

Delbridge sraštil čelo. „Někdo ze Sylvesterových konkurentů?“

„Jeho největší konkurent. Sibyla Panenská Čarodějka.“

Jako by do něj udeřil blesk – Delbridge zíral na pokladnici. „Já myslel, že Sibyla byla jen jednou z legend Společnosti arkány. Říkáte, že skutečně existovala?“

„Ach ano.“ Vůdce ukázal na prastarou knihu, kterou držel v ruce. „Existovala. Tohle je jeden z jejích zápisníků. Pátral jsem po něm léta, než jsem ho konečně našel v knihovně jednoho stárnoucího člena Společnosti arkány. Po jeho smrti se mi jej podařilo získat.“

Smrt dřívějšího majitele patrně nebyla přirozená, pomyslel si Delbridge.

„Celý zápisník je psán tajným kódem Čarodějky, samozřejmě,“ pokračoval vůdce. „Věnoval jsem posledních deset let života tomu, abych ho dešifroval. Podařilo se mi to a jeho obsah mě dovedl až k místu, kde byla uložena pokladnice.“

„Co je uvnitř?“ zeptal se Delbridge, stěží se odvažuje doufat. „Není tam náhodou kopie zakladatelovy formule?“

„Ano,“ řekla netrpělivě jedna z dalších postav v kutnách. „Podle zápisníku Sibyla skutečně ukradla formuli a skryla ji do této pokladnice.“

„To nechápu,“ řekl Delbridge, pátraje pohledem v maskovaných tvářích kolem sebe. „Vy jste se nepodívali?“

„Naneštěstí to až do nynějška nebylo možné.“ Vůdcova ruka sevřela pevněji deník. „Pokladnice je zapečetěna tuze neobvyklým zámkovým vynálezem. Podle varování, napsaného na zlaté fólii, bude mít jakýkoli pokus otevřít truhlu násilím za následek zničení tajemství skrytých uvnitř.“

Delbridge sraštil čelo. „Jak se dostanete dovnitř?“

Vůdce zvedl sametový váček. „Ze Sibylina varování je jasné, že klíčem je kámen jitřenky.“

Delbridgem projelo další radostné vzrušení. Konečně chápal, jak nesmírný dar Třetímu kruhu poskytl. Není divu, že mu slíbili místo u stolu v sousední místnosti, pokud jim ten kámen přinese. Dal těmto mužům klíč k něčemu, čeho si cení nade vše ostatní, k něčemu, co sami nedokázali získat. Cítil, že jeho vlastní aura se pohnula a pulzuje silněji. Síla živí sílu.

Vůdce předal zápisník jedné z dalších zahalených postav. Pak zvedl kámen jitřenky. Okamžik všichni upřeně zírali na matný, bezbarvý krystal.

Vůdce vložil velmi precizně kámen do černé skleněné prohlubně na vršku pokladnice. Ozvalo se slyšitelné cvaknutí. Zapadl tam dokonale, jako by byl vyroben tak, aby tam zapadl.

Delbridge zatajil dech. Cítil, že ostatní včetně vůdce učinili totéž.

Nestalo se nic.

Nastalo krátké, napjaté ticho. Na Delbridgeově čele se zaperlil pot.

„Nefunguje to,“ zamumlal někdo.

Všichni se zadívali na Delbridge. Na krátkou chvíli ho ochromil syrový strach. Silou vůle se mu však podařilo vzchopit.

„Tohle je kámen, který jste požadovali,“ řekl co neklidněji. „Cítím jeho sílu, i když vy to asi nedokážete. Není má vina, že neotvírá pokladnici.“

Vůdce uchopil kámen jitřenky do jedné ruky. Intenzivně se na něj na okamžik soustředil. „Myslím, že máte pravdu. Cítím rezonující sílu toho kamene. Teď, když je v kontaktu s pokladnicí, je silnější. Ale energie je kalná a nezaostřená. Zdá se, že poslední slova Sibylina varování jsou přece jen pravdivá. Doufal jsem, že jejich cílem je pouze odradit každého od pokusu otevřít truhlu.“

„Co stojí v tom varování?“ zeptal se Delbridge.

„Tuto pokladnici může otevřít jen ta, která dokáže ovládat kámen jitřenky,“ citoval vůdce.

„To je tedy řešení,“ zašeptal vzrušeně jeden z ostatních. „Energie krystalu musí být jaksepatří usměrněna a nasměrována, aby pokladnici odemkla.“

Vůdce se napřímil a pozoroval Delbridge baziliščíím pohledem. „Přinesl jste nám kámen jitřenky, ale ten je nám k nepotřebě, dokud nedokážeme nalézt někoho, kdo má dar s krystalem pracovat.“

Poprvé po několika minutách se Delbridge uvolnil. Obdařil vůdce chladným úsměvem. „O tom jste se měl zmínit dřív, když jste mi uložil úkol přinést krystal. S radostí vám přivedu ženu, která umí s kamenem jitřenky pracovat. Uspokojí vás to?“

„Přiveďte nám ženu, která umí odemknout tuto pokladnici, a šesté místo u stolu Třetího kruhu je vaše,“ slíbil vůdce.

„Jmenovala se Molly Stubtonová,“ řekl Thaddeus. „Nikdo ji neviděl od té noci, kdy se konal večírek u Delbridge. Dostal jsem dnes popis od jedné z jejích konkurentek. Určitě to byla ta mrtvá, kterou jsme s Leonou našli v galerii.“

Bylo pozdní odpoledne. Znovu se shromáždili v knihovně, aby se podělili o informace, které nasbírali. Thaddeus se nemohl dočkat, až přijde noc. Na večer už měl plány.

„Uvědomuji si, že slečna Stubtonová se nepohybovala ve společnosti,“ řekla Victoria. „Nicméně mě ohromuje, že její vraždy si nepovšiml tisk.“

„To proto, že se nenašla mrtvola, podle mého spolupracovníka u Scotland Yardu,“ opáčil Thaddeus. „Ale mezi jejími známými ve světě drahých prostitutek kolují všelijaké dohady.“

Leona na něj pohlédla. „Co se s ní podle jejích přítelkyň a konkurentek stalo?“

„V současnosti panuje teorie, že ji Delbridge tehdy v noci zavraždil v záchvatu žárlivosti, ze vzteku, a těla se zbavil.“ Thaddeus si stoupl k oknu. „Tato možnost je dost podložená.“

„Podložená čím?“ zeptala se Leona.

„V jejím společenském okruhu je obecně známo, že Molly Stubtonová měla i jiné milence. Ale vzhledem ke způsobu její smrti a přítomnosti kelímku s růží mi připadá pravděpodobnější, že ji zabil Půlnoční přízrak.“

Victoria sraštila čelo. „Souhlasím. Setkala jsem se s Delbridgem mnohokrát. Připadá mi jako dost velký puntičkář. Neumím si představit, že by se chtěl dopustit tak nečisté vraždy. Zabiják byl bezpochyby zacákán krví obětí.“

Thaddeus se opřel o bok psacího stolu a založil si paže na prsou. „Souhlasím s tebou. A čirou náhodou je tu další svědectví, které podporuje naši teorii. Ačkoliv se všechny známé slečny Stubtonové shodly na tom, že měla i jiné bohaté milence, některé jsou přesvědčeny, že to dělala, aby vyhověla Delbridgeovi.“

Leonina ruka na Fogově hlavě ztuhla. „Proč by nějaký pán chtěl, aby jeho milenka navázala styky s jiným mužem?“

Victoria opovržlivě zafuněla. „Až budete žít tak dlouho jako já, slečno Hewittová, pochopíte, že pokud jde o takovéhle věci, rejstřík existujících úchylek prostě nemá mezí.“

Leona zamžikala a pak zrůžověla. „Dobrotivé nebe. Chcete říct, že by Delbridge mohl mít dokonce potěšení z představy, že jeho milenka a nějaký jiný muž...“ Zarazila se a neurčitě máchla jednou rukou, namísto aby větu dokončila.

„Že by jeho lordstvo mohlo mít potěchu z toho, kdyby ji pozorovalo v posteli s jinými muži?“ uzavřela za ni klidně Victoria. „Ano, přesně to jsem měla na mysli.“

Leona polkla. „Prazvláštní.“

„Zvláštní, vsutku“, řekl Thaddeus chmurně. „Nicméně v tomto případě myslím, že můžeme Delbridge zprostit obvinění z voyeurismu. Je posedlý sběratelskou vášní. Ti druzí pánové, s nimiž slečna Stubtonová měla poměr, byli rovněž sběratelé.“ Pro zdůraznění svých slov se odmlčel. „Její poslední dva milenci byli Bloomfield a Ivington.“

Leona vytřeštila oči vzrušením. „Ti dva muži, kteří byli zavražděni jedovatým plynem.“

„Přesně tak,“ potvrdil Thaddeus. „Delbridge využíval svou milenku, aby získal přístup ke sbírkám těch dvou mužů. Teprve po Bloomfieldově smrti začaly kolovat řeči o krádeži kamene jitřenky. Určitě byl poslední, kdo ho vlastnil, než ho Delbridge ukradl. Caleb se tím trochu zabýval. Zdá se, že Bloomfield s největší pravděpodobností nabyl ten kámen před nějakými jedenácti lety.“

Leona znehybněla. „Bloomfield byl tedy tím, kdo zavraždil mou matku.“

Thaddeus sledoval, jak se o ni Fog ztěžka opřel. „Zdá se,“ řekl jemně.

„Po tolika letech,“ zašeptala. „Nikdy jsem nedokázala najít jejího vraha. A teď je mrtvý díky jinému vrahovi.“

K Thaddeusovu úžasu se Victoria naklonila blíže k Leoně a pohladila ji po ruce.

„Spravedlnosti bylo učiněno zadost, i když bizarně, má milá,“ řekla tiše.

„Ano,“ přikývla Leona. Velmi rychle zamžikala očima. „Ano, nejspíš je to pravda.“

Thaddeus uvolnil paže, sáhl do kapsy a vyndal kapesník. Beze slova jí ho podal.

„Děkuji,“ řekla. Otfela si oči čtvercem sněhobílého plátna.

„Bloomfield byl do puntíku stejně posedlý jako Delbridge,“ pokračoval Thaddeus. „Také se vědělo, že je nadmíru samotářský a tajnůstkář. Uchovával v největším utajení, že má kámen u sebe. Ale mám tušení, že nejméně jeden další sběratel o tom věděl.“

Victoria se zamračila. „Mluvíš o Ivingtonovi?“

„Ano. Jestli si vzpomínáš, Ivington byl otráven jako první. Tuším, že zahynul poté, co prozradil, že kámen má u sebe Bloomfield. Delbridge chtěl po sobě zakrýt stopy.“

Leona zmuchlala kapesník v jedné ruce. „Myslíš, že Molly Stubtonová byla tím, kdo dal oběma mužům jed?“

„Ne,“ opáčil Thaddeus. „V průběhu svého vyšetřování, ještě než jsem na tebe narazil, jsem mluvil se sloužícími z obou domácností. Všichni si byli zcela jisti, že v noci, kdy zemřeli, u jejich zaměstnavatelů nikdo jiný nebyl. Oba muži tvrdě spali, sami ve svých postelích, když se probudili a zešíleli.“

Victoria hned chápavě kývla. „Vraždy provedl někdo, kdo se dokázal nepozorovaně vplížit do ložnic obětí a zase je opustit. Talent lovce.“

„Tentýž talent lovce, který zabíjí prostitutky,“ řekl Thaddeus.

„Ale včera v noci došlo k další vraždě a povídá se, že se pohřešuje další prostitutka,“ namítla Leona. „Proč by lovec znovu zabíjel prostitutky, jestliže ho teď zaměstnává lord Delbridge?“

Thaddeus na ni pohlédl. „Každý, kdo vraždí ženy tak zběsilým, nepřičetným způsobem, je očividně šílený. Delbridge si najal zabijáka, to ano, ale zaměstnal šíleného zločince, který nedokáže odolat tomu, aby se občas vrátil ke své oblíbené kořisti.“

Leona se otfásla. „Chápu, jak to myslíš.“

Victoria udělala grimasu. „Já na Delbridgeově místě bych si z takového nevyrovnaného zaměstnance dělala starosti. Tenhle lovec je sice svým způsobem užitečný, ale soudě podle těch kelímků s růží si nemůže pomoci, aby na místě svých zločinů nezanechával stopy.“

„Když je řeč o kelímcích s růží,“ ozval se Thaddeus, „měla jsi štěstí při hledání obchodů, kde je prodávají?“

Victoria se zatvářila spokojeně. „To rozhodně ano. Jsou francouzské, jak jsem tušila. Ty dva kelímky byly prodány v jednom

malém, velmi exkluzivním podniku na Wilton Lane. Mimochodem, byly dost drahé.“

Leona se k ní obrátila, celá vzrušená. „Získala jste popis osoby, která je koupila?“

„Byl to muž,“ prohlásila Victoria. „Bohužel však musím říct, že asi ne ten, kterého hledáte. Obchodník mi řekl, že měl šedé licousy a podelší šedé vlasy.“

„Petrně převlek,“ řekla Leona rychle.

Victoria zvedla obočí. „Ano, nejspíš by tomu tak mohlo být.“

„Poskytl ti ten obchodník ještě nějaké podrobnosti?“ zeptal se Thaddeus.

„Ten muž měl velmi pěknou vycházkovou hůl,“ řekla Victoria.

„Obchodník obdivoval stříbrnou rukojeť. Měla tvar jestřábí hlavy.“

Thaddeusa zaplavilo uspokojení a nedočkavost. „Půlnoční přízrak nakupoval pro svou příští oběť.“

Řadový dům, který měla v pronájmu Molly Stubtonová, zvučel němými, dutými pocity, které charakterizovaly neobývaný příbytek. Thaddeus si byl dobře vědom, že existují tací, kteří jsou obdařeni specifickým nadáním pro vystopování psychotronického rezidua, zbylého po někdejších obyvatelích nějaké místnosti. Lidé s touto schopností by dokázali rozlišit typ a sílu rozmanitých emocí, usazených ve stěnách. Ale i osoby s jiným druhem vnímavosti dokázaly vycítit jedinečnou rezonanci prázdnoty.

Zůstal chvilku tiše stát v zadní chodbě a naslouchal všemi smysly. V ovzduší nebylo ani stopy po čerstvé energii. Molly bezpochyby zaměstnávala přinejmenším hospodyně, a možná služku nebo kuchařku. Ale ti, kdo tu kdysi pracovali, očividně dospěli k závěru, že jejich zaměstnavatelka se už nevrátí. Sbalili si věci a odešli.

Možná se doslechli nějaké zvěsti o tom, jak Molly Stubtonová zemřela, napadlo ho. Sloužící mluví, stejně jako jejich zaměstnavatelé. Ačkoliv bylo Delbridgeovo sídlo na míle vzdáleno, personál obou domácností určitě o milostném poměru mezi lordem Delbridgem a Molly Stubtonovou dobře věděl. Klepy cestují stejně rychle ve všech společenských vrstvách, a jak mu Victoria připomněla, vražda vyjde najevo.

Spokojen, že má dům jen pro sebe, zahájil metodické pátrání. Krátce předtím svedl krátký boj s Leonou – ráznou diskusí, která se týkala jeho dnešních úmyslů zde v tomto domě. „Budeš velice riskovat,“ řekla.

„Ne tolik jako ty, když jsi tehdy v noci vstoupila do Delbridgeova sídla,“ namítl.

„Kéž bys mi to přestal otloukat o hlavu pokaždé, když se hádáme.“

„Nemohu si pomoci. Když jsem tě tam našel, velmi mě to znervóznilo.“

„Ten incident jen ukazuje, že jsem v takových věcech velmi dobrá. Půjdu s tebou.“

„Ne, nepůjdeš,“ řekl. „Dva lidé znamenají dvojnásobné riziko.“

„Co budeš hledat v domě Molly Stubtonové?“

„To budu vědět, až to uvidím.“

Ta poslední poznámka jen zvýšila její úzkost, ale byla to pravda. Nevěděl, co tu chce najít anebo jestli tu vůbec ve skutečnosti bude něco k nalezení. V průběhu své kariéry vyšetřovatele se však poučil, že obvykle pozná stopu, když ji uvidí. Naneštěstí ne vždy automaticky pochopil, jaký smysl řečené vodítko má, ale to už bylo něco jiného. Když se člověk pustí do obracení kamenů, aby vyřešil nějaký zločin, musí těch kamenů obrátit hodně, než pod některým na něco narazí.

Všechny závěsy byly zatažené. Škrtl zápalkou a rychle prohledal kuchyni a pokojíček hospodyně. V žádné z obou místností nenašel nic, co by i jen vzdáleně připomínalo nějaké vodítko. Totéž platilo o malém salonku.

Vyšel do haly a po schodech vyběhl do horního patra. Byly tu dvě ložnice. Jedna byla zřejmě používána jako šatna. Dva velké šatníky byly napěchovány množstvím drahých toalet, střevíců, klobouků a spodniček. Šperkovnice, jež zaujímala čestné místo na vysokém prádelníku, byla prázdná. V duchu se ptal, zda si obsahem posloužil personál cestou z domu, anebo zda Delbridge někoho poslal vyzvednout klenoty, jimiž obdařil svou milenku.

Zkontroloval, zda ve skříních nejsou skryté zásuvky, a odtáhl koberec, aby zjistil, není-li v podlaze sejf. S pocitem, že udělal, co se dalo, vydal se spojovacími dveřmi do ložnice.

Deset minut nato našel pod matrací nedokončený dopis. Znovu škrtl zápalkou a dal se do čtení.

Nejmilejší J.

Mám senzační novinu...

Neozval se ani hlásek, ale v zasmušilé atmosféře domu se něco změnilo. Dveřmi ložnice zavanul šelest rozhýbaného vzduchu.

Zhasil světlo a otevřel své smysly dokořán, sondoval po výmluvném pulzování energie, které mu sdělí, že už není v domě sám.

Přes smysly ho udeřil horký záblesk kalných, chaotických paranormálních proudů. To, jak nezvučně se vetřelci podařilo dostat do domu, bylo dostatečným důkazem, že je to lovec.

Přišel Půlnoční přízrak.

...moc kamene jitřenky je jako dvojsečný meč. Musí se používat s největší uvážlivostí a jen v nejextrémnějších případech. Pracovnice s krystaly, která ovládne psychotronické proudy kamene, riskuje, že ji překonají. Jen ty nejsilnější se mohou pokoušet tuto energii zmanipulovat.

Největší riziko je přitom to, že pracovnice s krystaly, která je dost silná na to, aby kámen ovládla, bude také dost silná na to, aby jej přeměnila z léčivého nástroje ve zbraň.

V rukou osoby, která má takovou moc, lze kámen použít k tomu, aby změnil oběť v chodící noční můru...

Šok strachu, stejně znepokojivý jako elektrický výboj, projel Leoninými smysly. Zjištění, že je Thaddeus ve smrtelném nebezpečí, jí uvěznilo dech v plicích. Maminčin deník jí vypadl z ruky a dopadl na podlahu vedle postele.

Fog vstal z koberečku a přešel přes místnost k lůžku. Tiše zakňučel.

„To nic,“ řekla.

Bezprostřední pocit leknutí poněkud povolil. Přinejmenším mohla zase dýchat. Nicméně se jí ruka třásla, když ji vztáhla k Fogovi. Místo aby ho konejšivě pohladila, jak měla původně v úmyslu, popadla ho oběma rukama a zabořila tvář do jeho srsti.

Zlověstný pocit setrval, neviditelný plyn v malé místnosti.

„To jsou jen nervy,“ řekla Fogovi ve snaze uklidnit se. „Poslední dobou je všechno poněkud stresující.“

Fog jí olízl ruku a přistrčil svou hlavu k její, nabízející jí tak němou útěchu.

„Koho chci obelstít?“ Odhodila přikrývky a spustila nohy na podlahu. „Umírám hrůzou. Je v nebezpečí a já nemohu nic dělat. Vůbec jsem ho dnes v noci neměla do toho domu pouštět samotného.“

Jako by ho dokázala zastavit.

Znovu se skrze ni v kaskádách hrnula hrůza.

Thaddeus jí prve dal adresu Molly Stubtonové.

„Broadribb Lane číslo 21. Klidná, ctihodná čtvrť. Neboj se o mě, nic se mi nestane.“

Bez rozmyšlení už byla na nohou, spěchala přes místnost k šatníku. Škubnutím otevřela zásuvku a vyndala košili a kalhoty, které měla na sobě té noci, kdy vstoupila do Delbridgeova sídla.

Půlnoční přízrak nebyl, jak Thaddeus uhádl už předem, docela při smyslech. Šílenství bylo v jeho zmatečné, nestálé auře, která teď plála mocně a žhavě, protože Přízrak byl na lovu.

Bylo nadmíru těžké zhypnotizovat ty, kteří byli doopravdy šílení, protože takoví jedinci vytvářeli zběsile těkavé, nepředvídatelné proudy energie. Už sama povaha jejich neuspořádané mysli jim ztěžovala setrvat v jakémkoli transu, i když byl způsoben psychotronicky.

Dnes v noci vyvstala otázka, jak moc je vlastně Půlnoční přízrak šílený.

Thaddeus strčil dopis, který našel, do kapsy a obešel lůžko tak, aby bylo mezi ním a otevřenými dveřmi. Ne že by matrace a prošívaná přikrývka představovaly valnou ochranu před mužem, který evidentně vidí potmě a který je rychlý a smrtonosný jako šelma.

Vytáhl z kapsy pistoli a namířil ji na šedý obdélník, který vyznačoval otevřené dveře.

Stíny v chodbě se pohnuly, ale v otvoru se nikdo neobjevil. Takže jeden rychlý, dobře mířený výstřel to neukončí.

Muž venku v chodbě se zasmál. Byl to trochu příliš hlasitý zvuk, trochu příliš vzrušený, skoro zahihňání. Vzduch jako by zaprašťel, jako by jej rozněcovala jakási podivná forma elektřiny.

„Určitě jste ozbrojen, Ware,“ řekl Přízrak. „Ale jste členem Společnosti arkány, takže musíte vědět, že pistole je málo platná proti muži s mým nadáním.“ Ozvalo se další pošetilé zahihňání. „Jsem lovec, víte. Povězte mi, jaký talent jste vy? Víím, že lovec nejste. Jednou jsem se s jiným lovcem setkal. Okamžitě jsme navzájem poznali svou pravou přirozenost. Už je mrtvý, mimochodem. Já byl silnější.“

Přízrak se chce chvástat; víc než to, *potřebuje*, aby jeho kořist pochopila jeho sílu a bála se ho. Je pro něj důležité, aby zamýšlená oběť prožívala co největší hrůzu. Kdo může lépe pochopit a

respektovat to, jak je vpravdě nebezpečný, než člen Společnosti arkány?

Žvanivost Přízraku je velmi dobrá věc, říkal si v duchu Thaddeus. Po pravdě řečeno, možná je to jeho jediná naděje. Při troše štěstí ta bizarní konverzace poukáže na povahu nutkové posedlosti, která tu bestii nutí zabíjet. Dobrý hypnotizér by s takovou informací měl dokázat pracovat.

„Vy jste ten, komu v novinách říkají Půlnoční přízrak, vidíte,“ řekl Thaddeus. Nepřestával pozorovat dveře.

„Zábavný titul, že? Tím mě obdařil dopisovatel *Létajícího zvěda*. Musíte uznat, že to má určitý zvuk. Měl byste vidět, jak se ty dívky tváří, když konečně pochopí, kdo jsem. Všechny o mně četly v šestákových krvácích. Jsou tuze krásné ve svém strachu.“

Hlas Přízraku se při poslední větě mírně pozměnil, stal se takřka hladivým. Na okamžik se zmatečné proudy energie, které z něj vyzařovaly, ustálily. Myšlenka na hrůzu zavražděných žen byla spojena s nutkáním, které ho pohánělo. Živil se strachem.

„Jestliže jsou krásné, proč jim po smrti nanášíte růž?“ zeptal se Thaddeus.

„Protože jsou to laciné kurvy, a takové ženské si malují obličej. To každý ví. Kosmetiku používají jen prostitutky.“

Vlny zběsilé energie vyšlehly výš, ale znovu se nakrátko ustálily. Růž byla spojena s nutkáním, a kdykoliv se Přízrak přiblížil k myšlenkám na své vraždy, dokázal se soustředit. Byla to zvláštní ironie, že energie Přízraku se blížila ke stabilitě jen tehdy, když zabředl nehlouběji do tůně svého šílenství.

Pouhých několik sekund takového šíleného jasu by však mohlo stačit. Thaddeus nepřestával mířit pistolí na dveře. Kdyby rozhovor selhal, bude mít jen jeden výstřel, a ten musí trefit. Kdyby toho prevíta pouze zranil, nepostačí to, aby ho zastavil – ne v tom šíleném stavu myslí.

„Nepověděl jste mi, jaké povahy je váš talent,“ řekl Přízrak a jeho hlas znenadání nabyl konverzačního tónu, jako by seděli vedle sebe v klubu.

„Vy jste mi nepověděl, jaké je vaše skutečné jméno,“ opáčil Thaddeus vlídně. Odmlčel se. „Nebo vám vaši známí říkají prostě Přízrak?“

„Výborně, Ware. Obdivuji, že si dokážete v téhle chvíli uchovat smysl pro humor. Jmenuji se Lancing. Ale neočekávám, že by vám to jméno bylo povědomé. Neznáme se.“

„To mě překvapuje. Pohybujete se v Delbridgeově okruhu, a ten je členem všech správných klubů. Určitě jsme na sebe při nějaké příležitosti narazili.“

„Já se nepohybuji ve vašich kruzích.“ Vztek způsobil, že Lancingova aura zběsile zaplápolala. „Ani v Delbridgeových.“

„Tuhle vás pozval na večírek.“

„Pchá. Snáší mě na okraji své exkluzivní společnosti,“ řekl Lancing a trpkost v jeho hlase byla sžíravá jako kyselina. „Vadí mu to, ale je to cena, kterou platí za mé služby.“ Odmlčel se. „Vy jste ji tehdy v noci našel, že?“

„Molly Stubtonovou? Ano. Poznal jsem na té vraždě váš podpis. Kelímek s růží.“

Energie zaplápolala. „Proč, k čertu, pořád melete o té růži?“

„Zajímá mě to. Co se stalo s tělem? Jsem zvědavý. Taková vražda by měla způsobit ohromnou senzaci v tisku, stejně jako vaše ostatní vraždy.“

„Když přestalo přšet, pohrbil jsem tělo do neoznačeného hrobu v lese. Nikdo ji nikdy nenajde. Nikdo ji ani nebude hledat.“

„Ale tam v galerii jste zanechal u těla kelímek s růží.“

„Byla to jen laciná děvka jako ty ostatní.“

„Ne tak laciná, soudě podle toho, co jsem slyšel. Byla to Delbridgeova milenka.“

„Je mi jedno, kolik šperků a šatů jí dal. Byla to kurva, o nic lepší než všechny ostatní kurvy. Tak jsem ji zabil, jak se na kurvu sluší.“

„Delbridge nic nenamítal?“

Lancing se zahihňal. „Ten mi *nařídil*, abych se jí zbavil. Splnila svůj účel.“

„To mi připadá trochu divné, že chtěl, abyste ji zabil v jeho domě v noci, kdy bylo sídlo plné hostů.“

„Nařídil mi, abych ji po večíрку odvezl zpátky sem a vyřídil to tady. Ale já poznal, že vůči mně začíná být podezřivá, takže jsem neměl jinou možnost než zabít ji tam v té galerii.“

„To muselo Delbridge dopálit.“

Lancing se zasmál. „Zuřil, ale věděl, že vůči mně nesmí ztratit nervy. Bylo to příjemné, dívat se, jak funí vzteky. Aspoň pochopil, že přece jenom není mým pánem.“

„Nebojíte se, že jednoho krásného dne usoudí, že ani vy už nejste užitečný?“

„Na rozdíl od Molly mě nelze nahradit. Delbridge to ví.“

„Jinými slovy, jste pouhý nástroj, který používá.“

„To není pravda,“ zařval Lancing. „Jsem daleko silnější než Delbridge. Jsem vyšší forma člověka.“

„A přesto děláte, co vám Delbridge nařídí. Podle mého jste jen nástroj.“

„Jsem svým pánem, ty hajzle.“ Lancingův hlas řezavě stoupal. „Vyhovuje mi nechat Delbridge v domněnání, že plním jeho rozkazy, ale nakonec dostanu všechno já, všechno, rozumíte? Včetně toho místa u stolu Třetího kruhu, po kterém tolik touží.“

„Co je to Třetí kruh?“

„Netuší, že vím, o co mu jde,“ pokračoval Lancing, jako by otázku neslyšel. Energie teď pulzovala divoce, temněla a ustalovala se.

„Myslí si, že když moje matka byla opilá kurva, jsem míně než nic.“

„Vaše matka byla prostitutka?“ Thaddeus zachoval klidný, přemýšlivý tón, jako by měl o dané téma pouze akademický zájem. „To by rozhodně vysvětlovalo Delbridgeovu neochotu vpustit vás do svého bližšího okruhu.“

„Moje matka byla ctihodná žena, kterou vyhnal na ulici muž přesně stejný jako Delbridge, muž mocný a vysoce postavený,“ zavřeštěl Lancing. „Ten parchant ji přivedl do jiného stavu a pak ji opustil. Nezbyvalo jí než stát se kurvou, aby přežila.“

„A vy jste ji nenáviděl za to, čím se stala, za to, co vás to stálo.“

„Jsem syn *gentlemana*, krucinál.“

„Ale nikdy se nebudete moci hlásit ke svému původu, protože váš otec se s matkou nikdy neoženil. Místo toho se z ní stala opilá kurva a vláčela vás s sebou stokami. Pokaždé, když zabijete prostitutku, trestáte svou matku za to, co vám udělala.“

„Nevíte, o čem mluvíte. Zabíjím, protože to zvyšuje mou sílu a protože to dokazuje, že jsem muž na vyšším stupni vývoje, od přírody nadřazený vám a Delbridgeovi a všem ostatním takzvaným gentlemanům v Anglii.“

„Jste divoké zvíře, které si hraje na člověka.“

„Nechte toho,“ zavřískl Lancing.

Energie ve tmě horce pulzovala.

„Opravdu nadřazený muž, lovec, který věří, že by měl mít práva a výsady gentlemana, by si vybíral kořist, která je mu rovna,“ řekl

Thaddeus tiše. „Nezabíjel by bezmocné prostitutky, jakou byla jeho matka.“

„Držte, krucinál, hubu.“

„Kde je v takovém lovu výzva? Nevyžaduje to žádné zvláštní schopnosti, proříznout hrdlo neozbrojené ženě. Takovéhle zabíjení jen dokazuje, že jste daleko nižší forma života než vaše oběti.“

„Přestaňte říkat takové věci.“

„Delbridge ví, co jste ve skutečnosti zač. Až s vámi skoncuje, pošle vás zpátky do stoky. To je očividně vaše přirozené životní prostředí.“

Lancing zavyl. Neexistovalo jiné slovo pro ten podivný, nelidský zvuk, který se mu vydral z hrdla. Současně zaplápolala jeho aura.

Ačkoliv byl na to Thaddeus připraven a pistolí mířil na dveře, nebyl dost rychlý. Přízrak proskočil otvorem rychlostí leoparda, vrhajícího se na svou kořist.

Thaddeus krátce zahlédl temnou siluetu postavy na pozadí matně šedého světla v chodbě a stiskl spoušť.

Ale už když vystřel zaburácel a roztříštil ticho, věděl, že Lancinga minul. Okamžik nato byla silueta pryč. Vrah byl v místnosti s ním, ve tmě neviditelný, stopoval ho.

Lancing se znovu zahihňal. Zvuk vycházel ze stínu vedle skříně. „Tohle by bylo moc snadné. Co kdybychom to rozhýbali? Tak to bude celé trochu sportovnější.“

Lancing byl ve tmě neviditelný, ale jeho aura byla nyní silná a ustálená. Jeho krvežíznivost se utrhla z řetězu. Zcela ovládla všechny ostatní trasy energie. Krvеžíznivost byla násilná a divoká, ale také velmi silná a stálá.

Thaddeus promluvil a každé jeho slovo bylo obtěžkáno hypnotickou silou.

„Nemůžete se pohnout, Lancingu. Jste králík, který se krčí před vlkem, kolouch ztuhlý hrůzou. Vaše paže a nohy už neposlouchají váš mozek.“

V blízkosti šatníku se nic nehýbalo. Thaddeus mluvil dál a přitom rozškrtl sirku.

„Dnes v noci nemůžete zabít. Jste bezmocný.“

Světlo zaplálo a odhalilo Lancinga, který stál jako solný sloup ve stínu šatníku. Thaddeus zvedl hlaveň pistole a zacítil na Lancingovo srdce. Než ale stihl vypálit, Lancingovy rysy se zkřivily strachem. Současně se jeho aura zašpičatila a zapulzovala zběsile zmatečným způsobem, narušila trans.

Osvobozen znenadání od hypnotických povelů, vymrštil se Lancing ke dveřím rychlostí lovce. Nebyl už ale hnán krvežíznivostí. Překonal ho chaos paniky.

„Stát,“ nařídil Thaddeus. Panika však byla formou šílenství, nestálou a nezvladatelnou, obzvlášť u toho, kdo už byl šílený.

Lancing se vyřítil ze dveří a zmizel v chodbě; znovu se pohyboval paranormální bleskovou rychlostí lovce.

Thaddeus ho následoval, ale věděl, že ho v žádném případě nemůže chytit.

Očekával, že uslyší na schodišti zvuk Lancingových kroků. Místo toho se někde v chodbě za ním rozlétly dveře. Otočil se na patě a rozsvítil blízkou nástěnnou lampu právě včas, aby viděl, jak Lancing mizí ve dveřích.

Rozběhl se za ním, pistoli v pohotovosti. Lovec zahnaný do kouta a svíraný hrůzou bude do puntíku stejně nebezpečný, jako když je ve spárech vražedné krvežíznivosti.

Když dorazil k otevřeným dveřím, shledal, že má před sebou úzké schodiště, které vede na střechu domu. Lancing ve svém dezorientovaném stavu, anebo snad hnán jakýmsi primitivním instinktem, aby hledal vyvýšený terén, uprchl nahoru směrem na střechu, ne dolů na ulici.

Na schodech nahoře duněly kroky. Thaddeus vstoupil na setmělé schodiště obezřetně, jedna ruka položená na stěně mu pomáhala najít cestu po hmatu. Udržoval smysly dokořán otevřené, stopoval Lancingovu šílenou energii.

Na vrcholku schodiště zely dokořán otevřené další dveře. Na schodiště pronikal noční vzduch. Lancing vyšel na střechu.

Thaddeus ho následoval. Proudění strachu zpanikařeného lovce jaksí polevovalo. Dominantními silami se opět stávaly vztek a krvežíznivost.

Thaddeus vystoupil na střechu a rozškrtl další zápalku. Uviděl Lancinga postávat kousek opodál, tvář staženou ve strašlivou masku. Přízrak ztuhl, připravoval se ke skoku.

„*Nemůžete se hýbat, Lancingu. Budete nehybně stát, než vám svážu ruce za zády. Pak půjdete na Scotland Yard a přiznáte se, že jste Půlnoční přízrak.*“

Několik vteřin hypnotizérovy pokyny fungovaly. Lancing stál jako solný sloup, zatímco Thaddeus svižně vykročil kupředu. Musí se dostat tak blízko, aby tentokrát mířil najisto.

Jenže Lancingův pud sebezáchovy, živý přirozeným nadáním a vlastní duševní nevyrovnaností, znovu pohltit hypnotické proudění transu.

Zařval, vyskočil na kamenný parapet a vrhl se do noci.

Snad měl v úmyslu pokusit se přeskóčit na sousední střechu. Pokud tomu tak ale bylo, dopustil se katastrofálního omylu. Přeskočil přes okraj, který směřoval do ulice.

Dlouhý, skučivý výkřik skončil okamžik nato otřesným tichem.

Ticho netrvalo dlouho. Nějaký kůň zaržál hrůzou. Začal štěkat pes. Někdo zuřivě řval. Thaddeus se podíval přes okraj parapetu. Dole osvětlovaly pouliční lampy chaotickou scénu. Jakýsi kočár právě vysadil pasažéra. Lancingovo tělo přistálo takřka přímo před povozem a vylekalo koně. Zvíře bylo velmi vyplašené, nervózně přešlapovalo v postrojích. Kočí se pracně snažil ovládnout svou herku a řval na pasažéra.

„Helejte, a co moje jízdný? A to dýško, co ste mi slíbil, dyž vás sem dovezu fofrem?“

Pasažér ho ignoroval a běžel k tělu. Na tom, jak se ta postava pohybuje, je cosi velmi povědomého, říkal si v duchu Thaddeus. V tom okamžiku muži spadla čapka. Dlouhé tmavé vlasy se rozsypaly po ramenou. „Co to sakra...?“ vyjekl kočí.

Z kočáru vyskočil velký pes a zuřivě zaštěkal. Také pes vypadal velmi povědomě.

„A nezapomeňte ty prachy navíc za toho zatracenýho psa,“ křičel kočí.

Thaddeus ucítil, jak sevřená, horká energie, vytvořená střetnutím s Lancingem, náhle mění ohnisko. Rozlil se jím přival hněvu. Jak se Leona opovažuje sledovat ho do nebezpečí, které může být i smrtelné? Kdyby dorazila o pět minut dřív, *o pouhých pět minut*, mohla už být mrtvá.

„Do horoucích pekel.“

Odvrátil se od parapetu, jako o překot přeběhl střechu a zbrkle se vrhl do tmy schodiště. Když dorazil do haly, prudce otevřel dveře a vyrazil na ulici.

Fog si ho všiml první. Zuřivý štěkot vystřídalo vzrušené uvítání.

Leona se právě napřimovala od Lancingova těla. Když ho zahlédla, vyřítla se k němu, jako by měla v patách demony.

„Já myslela, že jsi to ty,“ křičela. „Bůh mi pomoz, já myslela, že jsi to ty.“

V hlase měla stejný hněv, jaký on pociťoval. Než na ni stihl začít řvát, už ji měl v náručí, vinula se k němu každičkou uncí svých sil. Vtiskla mu tvář do ramene.

„Myslela jsem, že jsi to ty, Thaddeusi,“ šeptala znovu. „Tolik jsem se vyděsila.“

Zasténal a zaklesl paže kolem ní, zabořil tvář do jejích vlasů a vdechoval její vůni. „Co tady, sakra, děláš? Máš vůbec představu, co se mohlo stát, kdybys před pár minutami vstoupila do domovních dveří? Zavraždil by tě bez mrknutí oka. Nebo by tě použil jako rukojmí.“

„Thaddeusi.“

Jeho jméno z ní vyšlo jako napůl přidušený vzlyk. Pokusila se zvednout hlavu. Vtiskl její tvář zpátky do svého kabátu. „A co moje jízdný?“ bručel kočí.

Thaddeus si jednou rukou tiskl dál Leonu k hrudi, druhou sáhl do kapsy, vyndal několik mincí a hodil je kočímu.

„Thaddeusi,“ mumlala Leona, tvář stále vtisknutou do tlusté vlněné látky. „Nemůžu dýchat.“

„Sem myslel, že už sem viděl všechno,“ pravil kočí, strkaje peníze do kapsy. „Ale kurva voblečená v mužskejch šatech, to je teda novinka.“

Thaddeus vložil do svého hlasu plnou sílu svých hypnotických sil. „*Bud' zticha, nebo ti, sakra, zakroutím krkem.*“

Kočí ztuhl. Jeho kůň neklidně přešlápl, jako všechna zvířata tak reagoval na těžké proudy energie v ovzduší. Fog také zareagoval. Zvedl mordu k nebi a začal výt. Ozvěna nelidského skučení se rozezněla ulicemi.

To už bylo na koně moc. Stvoření sklopilo uši k hlavě, v panice zaržálo a zběsile vyrazilo v postrojích kupředu. Kočí, jak byl v transu, neudělal nic, čím by ho ovládl.

„*Můžeš se pohnout,*“ křikl Thaddeus a zbavil ho tak strnulosti. „*Zastav toho zatraceného koně.*“

Kočí se okamžitě vytrhl z transu a ihned se chopil opratí.

Už ale bylo pozdě. Zvíře vyrazilo šíleným tempem. Kočár se řítí kupředu a zmizel z dohledu, přičemž kočí stále křičel na nešťastného koně.

Někde nahoře se rozlétlo okno. Dolů na dějiště shlédla hlava korunovaná noční čepičkou.

„Spust' poplach,“ křičela žena. „Na ulici je vlk.“

O kus dál se otevřelo další okno.

„Harolde, pojd' se podívat,“ zvolala jiná žena. „Tam dole je vlk. A *mrtvola*. Ten vlk někoho zabil. Dobrý bože, zavolejte někdo konstábla.“

„Zatraceně.“ Thaddeus uchopil Leonu za paži a vlekl ji ke konci ulice. „To je ale kouzelné fiasko. Musíme okamžitě odtud, než si ještě někdo další všimne, že jsi žena. Nemůžu zhyponotizovat celé okolí.“

Fog se nadšeně hnál za nimi, dychtivě zaujat novou hrou.

„Pro spásu nebes,“ řekla Leona zadýchaně. „Děláš si starosti pro nic za nic. Nikdo tady kolem mě nemůže poznat.“

„Jak si vybavuji, něco podobného jsi říkala tu noc, kdy jsme byli nuceni kvapně opustit Delbridgeovo sídlo. Jenže jeho ochočený zabiják nejenže tě našel, ale taky vstoupil do tvého domu a ukradl ten zatracený krystal.“

„Poslyšte, pane, budete mi ten jeden drobný incident otloukat o hlavu věčně?“

„Myslím, že ano.“

Trvalo nějakou dobu, než našli jinou drožku a dojeli na adresu, kde bydlel Thaddeusův známý ze Scotland Yardu. Leona čekala ve stínu kočáru s Fogem, zatímco Thaddeus zabubnoval na dveře detektivova skromného domku. Když se objevil rozespalý muž v županu, svíčku v ruce, vedli spolu ti dva několik minut tlumený rozhovor.

Nakonec se detektiv hbitě odebral zpět do haly a zavřel dveře. Thaddeus seběhl po schodech dolů a vrátil se do kočáru. Leona okamžitě vycítila, že informováním toho muže od Scotland Yardu o Lancingově smrti se plíživé napětí v něm nijak nezmenšilo.

„Detektiv Spellar se postará o tělo a uzavře vyšetřování,“ řekl Thaddeus zvládnutým, a přesto zuřivým tónem. „To on jako první vytyšil, že Půlnoční přízrak je lovec. Při troše štěstí najde nějaký důkaz, který potvrdí Lancingovu vinu, až prohledá jeho příbytek. Takhle zvrácený zabiják si bezpochyby vedl nějaké záznamy o svých zločinech. Byl na své dílo velmi hrdý.“

Nepotřebovala krystal, aby poznala, že Thaddeusova nálada by se rozhodně nedala označit za příjemnou. Fog reagoval tak, že mu věnoval uctivě soustředěnou pozornost, jako voják očekávající rozkazy od velícího důstojníka. Leona bubnovala prsty o sedadlo. Počáteční šok a hrůza ze spatření Lancingova těla se proměnily v rozechvělou úlevu. Nyní se však ten znepokojivý pocit mísil s rostoucím rozhořčením, hraničícím s hněvem.

Když vstupovali zpět do ztemnělého sídla, už toho měla dost.

„Jdi spát,“ řekl Thaddeus. „Promluvíme si ráno.“

A bylo to. Skutečnost, že se chystala udělat přesně to, co jí přikázal, ji rozzuřila jen ještě víc.

„Jak se opovažuješ?“ řekla sevřeným hlasem.

Kráčel do knihovny a nevšímal si jí. Přehodil kabát přes opěradlo pohovky, rozsvítil lampu a šel rovnou ke stolu s brandy. Hnala se za ním, zavřela za sebou dveře a opřela se o ně zády, svírajíc rukama kliku.

„Nemáš právo mi rozkazovat, Thaddeusi,“ zašeptala tlumeně a divoce.

„Mám veškeré právo.“ Vyškubl zátku z láhve brandy a vyšplíchl obsah do sklenice. „Pokud jsi hostem v tomhle domě, budeš poslouchat.“

„Ráda bych ti připomněla, že jsi požadoval, abych se tu ubytovala. Už chápu, že když jsem se tehdy podrobila tvým rozkazům, vedlo to na tvé straně k vážnému nedorozumění ohledně povahy naší spolupráce.“

„Naší spolupráce?“ Obdařil ji zuřivě pobaveným pohledem a pak do sebe hodil polovinu brandy ze sklenice. „Takhle tomu říkáš? Zní to od tebe jako obchodní ujednání.“

„No, svým způsobem to tak je.“

Hned pochopila, že se dopustila vážné chyby. Proudý intenzivní energie, planoucí neviditelně kolem Thaddeuse, poskočily jako lesní požár na novou a nebezpečnou úroveň.

Postavil sklenku s brandy až příliš jemně a třemi dlouhými kroky překonal místnost. Zastavil se před ní, takže se nemohla hnout ode dveří, a uchopil její tvář do dlaní. Když promluvil, vycházel jeho hlas z jádra bouře. Jejím smysly se valily hypnotické kadence.

„U všech d'áblů a do horoucích pekel, ať už je to cokoliv, obchodní ujednání mezi námi není, milostivá.“

Musela vynaložit veškerou energii do poslední unce, aby mu zabránila překonat její vůli. Zaplavil ji žár. Napadlo ji, jestli nemá horečku.

„Proč se tak zlobíš?“ otázala se.

„Protože jsi dnes v noci málem přišla o život.“

„Ty taky.“

Téhle ukázce logiky nevěnoval pozornost.

„Už nikdy nebudeš takhle riskovat. Rozumíš mi, Leono?“

„Byl jsi v nebezpečí,“ odsekla. „Neměla jsem na vybranou. A přestať se pokoušet dávat mi hypnotické rozkazy. Jsem vůči tvé síle imunní, vzpomínáš si?“

Sevřel v dlaních o poznání víc její tvář. Jeho oči byly jako moře plná nebezpečných, ale k nesnesení vzrušujících proudů.

„Naneštěstí,“ řekl tiše, „já nejsem imunní vůči tobě.“

Zmocnil se jejích úst a ona zjistila, že jeho polibek má v sobě víc uhrančivé síly než jeho hlas. Ani se nechtěla pokoušet odolávat. Jako by jí vydal hypnotický povel, prchavá směsice strachu, zoufalství,

bolesti a hněvu, která se v ní svíjela, náhle vzplanula a změnila se ve zběsilou vášně.

Ovinula ho pažemi, vnutila mu své objetí. Mezi vlhkými, horkými, hladovými polibky z ní strhal mužské šatstvo. Kabát, košile, střevíce a kalhoty jí přistály na hromádce u nohou. Jak se spěšně oblékala, nevzala si žádné spodní prádlo, takže byla brzy nahá.

Sledoval obrys jejího těla rukama, dlaněmi jí majetnický, hladově klouzal po zádech, podél křivky pasu a přes oblínou boků. Našel bod tání mezi jejíma nohama a hladil ho, až byla vlhká, až skoro křičela nahlas zoufalstvím.

Zvedl ji a nesl přes místnost. Vzrušení jí rozechvívalo krev, zavírala oči, místnost se s ní točila. Když ji pokládal, čekala, že ucítí pod zády podušky pohovky nebo snad koberec. Místo toho cítila pod nahým zadečkem tvrdé, leštěné dřevo.

Polekaně otevřela oči a zjistila, že sedí na okraji širokého psacího stolu. Než stihla položit nějakou otázku, Thaddeus už měl kalhoty vpředu rozepnuté a vstupoval mezi její stehna.

Jednou rukou sevřel její zátylek a ústa přiblížil těsně k jejím. Cítila, že ji vůlí nutí uznat sílu toho, co se mezi nimi děje.

„Ať je to, sakra, cokoli, není to obchodní ujednání,“ zopakoval.

Přitiskl ústa na její. Současně do ní zvolna, neodvratně vstoupil, dal jí tím nejelementárnějším způsobem najevo, že si značkuje své území. Byl to neuvěřitelně vzrušující a úchvatný tlak.

Pohyboval se v ní dlouhými, silnými tahy. Instinktivně kolem něj ovinula nohy, i ona si vyznačovala své ženské území. Reagoval zasténáním. Pod jejími dlaněmi byla jeho plátěná košile vlhká. Pustil její šíji, uchopil ji oběma rukama za boky a pronikl ještě hlouběji. Tak hluboko, až myslela, že ji rozdrtí, tak hluboko, až měla na okamžik dojem, že jsou jedna bytost.

Padla zády na stůl a rozpráhla ruce. Ozvalo se několik tichých zuchnutí, jak několik drobností slétlo na koberec. Sevřela okraje stolu tak pevně, až si říkala, že to bude div, nezůstanou-li potom ve dřevě dolíčky. Držela se jako o život.

Okamžik nato ji udeřilo vyvrcholení. To Thaddeusovi stačilo, aby překročil hranici spolu s ní. Když se jím valila osvobozující úleva, Leona vycítila, že na několik nadčasových vteřin jejich aury splynuly.

Ten pocit byl tak nádherně důvěrný, tak neuvěřitelně silný, že to nemohla vydržet. Naposled se křečovitě stáhla a pak ochabla, slabě si uvědomujíc slzy, které jí kanuly z koutků pevně zavřených očí.

Thaddeus přišel k sobě s pocitem, jako by takřka neměl kosti. Svitlo mu, že ve skutečnosti vlastně touží sesout se a zhroutit. Ještě pořád se skláněl nad Leonou, ruce zapřené po obou stranách jejího teplého, měkkého těla. Její nohy, ještě před okamžikem pevně ovinuté kolem jeho pasu, klesly a nyní se houpaly přes okraj stolu.

Vnímal pohled na ni, nataženou pod ním, oči zavžené, ústa měkká a plná, a zmocnil se ho pocit euforického zadostiučinění, nepodobný ničemu, co kdy poznal. Jemně, zdráhavě se uvolnil z jejího těsného, naběhlého lůna. Opřen o stůl, otřel se kapesníkem a upravil si kalhoty. Pak se mu podařilo klesnout do nejbližšího křesla.

Zaklonil se, paže položené podél boků, natáhl nohy a prostě si užíval pohledu na Leonu, která se před ním rozprostírala jako přepychový banket. Rudý krystal na jejím hrdle dosud slabě zářil.

Když se okamžik nato pohnula a otevřela oči, vyděsilo ho, že vidí třpyt slz. Zmocnil se ho pocit viny. Vstal a prstem setřel stopy vlhkosti.

„Ublížil jsem ti?“ zeptal se.

„Ne.“ Obdařila ho prazvláštním úsměvem, opatrně se posadila a obrátila se k němu přitom zády, jako by ji zasáhl náhlý záchvat ostýchavosti. „Ten zážitek byl poněkud intenzivní, nic víc.“

„Poněkud? Zkus neuvěřitelně, nepopsatelně intenzivní. Zkus vyčerpávající. Budu rád, když vylezu po schodech do své ložnice.“

„Možná mám podobný problém.“

Sklouzla ze stolu a spěchala přes místnost posbírat své šatstvo. Lenivě ji pozoroval, jak si navléká mužskou košili a kalhoty, užíval si pohledu na to, jak se obléká vzápětí po vášnivém splnutí, vychutnával si důvěrnost té chvíle.

„Myslíš, že všechny naše hádky budou končit takhle?“ zeptal se a trochu se té možnosti pousmál.

Přestala si na chvíli zapínat košili a vrhla na něj zdrcující pohled. „Jeden by doufal, že nebudeme mít takovéhle hádky často.“

Vzpomněl si na důvod té hádky a úsměv ho opustil.

„Máš pravdu,“ řekl a trochu přimhouřil oči. „Nechci, aby se opakovalo to, co se událo dnes v noci.“

Varovně svraščila obočí. „Thaddeusi...“

„Mé srdce by asi takový šok nevydrželo,“ uzavřel suše.

Zatvářila se, jako by měla sto chutí diskutovat dál, ale místo toho nakrčila nos. „Moje taky ne.“

Usmál se na ni. Opětovala úsměv.

Hádka nehádka, říkal si, ta záhadná vlákna jejich neviditelných pout je spojují. Pro žádného z nás není úniku. Nepronesl ale ta slova nahlas. Bylo příliš brzy, okamžik byl příliš křehký.

Dooblékla se a pak tam stála a dívala se na něj, vážně a ustaraně. Co teď? ptal se v duchu.

„Ta bestie Lancing,“ řekla. „Opravdu dnes v noci skočil a zabil se sám?“

Tak o tohle jde. Znervózňuje ji možnost, že zabil člověka. Tuhle reakci měl čekat. Zvolna vydechl, znovu prožíval střetnutí na střeše.

„Ano,“ řekl. A co, sakra, je to pravda, když se to tak vezme. Výraz se jí rozjasnil úlevou. „Aha.“

Vstal a přistoupil ke stolu, kde nechal zpola nedopitou brandy. Lokl si, počkal, až se jím rozleje teplo, a pak sklenici postavil.

„Ale já ho k tomu naschvál dohnal,“ dodal. „To nechápu.“

„Nemohl jsem ho udržet v transu víc než pár vteřin.“ Přes místnost se střetl pohledem s jejíma očima. „Byl... vykolejený. Jeho energie byla hodně chaotická. Pořád se mi vymykal z kontroly a zase se pod ni vracel. Ale chápal, co se děje, a zpanikařil z toho. Vyběhl po schodech na střechu.“

„A ty jsi šel za ním?“

„Ano.“ Nespouštěl z ní oči. „Myslím, že chtěl přeskočit na sousední střechu, ale ve svém zmatku a strachu si vybral nesprávnou stranu budovy. Skokem se dostal nad ulici.“

„Aha.“

„To já ho přivedl do stavu nesmírné dezorientace. Já ho zabil, Leono, stejně jako kdybych ho strčil přes okraj. Když jsem ho sledoval nahoru po těch schodech, měl jsem v úmyslu ho zničit, protože jsem si byl jist, že ve vězení by nemohl být bezpečně zajištěn. Byl zvrácený, ale jeho nadání bylo velmi silné. Velmi nebezpečné. Měl jsem v úmyslu ho zastřelit, ale...“

Znovu vážně přikývla a přistoupila k němu. Uvědomil si, že zadržuje dech.

Zastavila se před ním a dotkla se jeho spánku. „Byl to vzteklý pes. Udělal jsi, co se muselo udělat.“

„Ale teď se na mě díváš jinýma očima, protože jsem zosnoval smrt člověka.“

Zvolna zavrtěla hlavou, špičkami prstů se něžně dotýkala jeho líce. „Ne jinýma očima, jen ustaranýma očima.“

To ho zarazilo. „Co ti dělá starosti?“

„Ty jsi na rozdíl od Lancinga civilizovaný člověk se svědomím a smyslem pro slušnost. Civilizovaní lidé nezabíjejí beztrestně, ani pro sebevíc správnou věc. Ten čin si vždycky vybere svou daň. Jinak bys ani ty sám nebyl lepší než zvíře. Přijdou sny, Thaddeusi. Patrně ne dnes v noci. Snad ani zítra ne. Ale dřív nebo později přijdou sny.“

Nepohnul se, bál se, že by spustila ruku, kdyby udělal nějaký pohyb.

„Ano,“ řekl. „Nejspíš přijdou sny.“

„Slib mi, že přijdeš za mnou, až zaútočí. Nemohu jim docela zabránit, ale mohu zamezit tomu, aby tě... překonaly.“

Neodpuzovalo ji to, co udělal. Nabízí mu pomoc vypořádat se s nevyhnutelnými důsledky jeho počínání. Zvolna vydechoval a uvědomoval si obrovský pocit úlevy.

Zachytil její prsty jednou rukou, zvedl je k ústům a políbil. „Přijdu za tebou, kdybych potřeboval pomoci se sny.“

Spokojeně kývla a poodstoupila. „Aspoň už známe několik odpovědí a Půlnoční přízrak je mrtvý.“

„Což mi připomíná...,“ odvrátil se, zvedl svůj kabát a vyndal z kapsy list papíru, „...tenhle dopis jsem našel pod matrací Molly Stubtonové. Nikdy ho nedokončila. Kdovíproč považovala za nezbytné ho skrývat.“

Četl nahlas.

Nejmilejší J.,

mám senzační novinku. Mé plány se odvíjejí přesně tak, jak jsem doufala. Včera večer jsem sdělila D., že očekávám mnohem vyšší platbu, než mi v současnosti dává, za riziko, které podstupuji. Nejdřív se hádal – ošklivě mi nadával a namítal, že nebýt jeho, nedostala bych se mezi lepší společnost. Bylo to celé velmi únavné. Ale když jsem mu připomněla, že nebýt mě, nikdy by nezjistil jméno sběratele, který měl ten kus kamene, po kterém tak převelice toužil, nakonec ho osvětlil zdravý rozum.

Zeptala jsem se ho, proč je ten krystal tak důležitý. Připadalo mi, že by asi bylo užitečné to vědět. On mi ale jen řekl, že je to vstupní poplatek, který se požaduje k přijetí do velmi exkluzivního klubu.

Ačkoliv očekávám, že s příjmem od D. se mi povede dobře, vím zrovna já ze všech nejlíp, že se mu nedá věřit. Tudíž jsem se rozhodla najít si jiného milence. Osamělá žena ve světě si nemůže dovolit žít bez ochrany bohatého pána. Mám spadenou na jistého pana S., muže velmi bohatého a velmi málo inteligentního. Milá kombinace.

Dopis náhle končil. Když vzhlédl, zjistil, že Leona ho pozoruje s velmi soustředěným výrazem.

„Vypadá to, že tvůj přítel Caleb Jones měl pravdu, když měl podezření na širší spiknutí,“ řekla zamyšleně. „Delbridge neukradl můj krystal jen proto, aby si ho přidal do vlastní sbírky. Chtěl ho, protože to byla cena, požadovaná za přijetí do nějakého tajného klubu.“

Thaddeus zvolna dopis znovu složil. „A členství v tom klubu považuje za tak důležité, že je ochoten spáchat vraždu.“

„Zmiňuje se o tom, že si hledá nového milence. To byl asi ten pán, který se s ní tehdy v noci měl setkat v galerii.“

„Možná,“ řekl Thaddeus. „Jedna věc je jistá. Musím se co nejdřív vrátit do Delbridgeova sídla.“

Oči jí zazářily dychtivostí. „Myslíš, že tam ten krystal zase najdeme?“

„Pochybuju. Pokud by Delbridge měl náhodou krystal ještě u sebe, postará se o to, aby ho tentokrát ukryl na nějakém méně nápadném místě.“

„Proč se tedy vracet do sídla?“

„Protože chci hledat něco, co by mohlo být ještě důležitější než ten zatracený krystal.“

Zdálo se, že ji polekalo pomyšlení, že by mohlo existovat něco důležitějšího než kámen jitřenky.

„Cože?“ zamračila se trochu.

„Informace o tajném klubu, do kterého se snaží vstoupit. Možná, budu-li mít štěstí, objevím jména některých dalších členů.“

„Aha, chápu. No, nejspíš by to byla pro tebe a Caleba Jonese užitečná informace.“

Přistoupil ke stolu, otevřel zásuvku a vyndal rozpis Delbridgeových obvyklých aktivit, které si s Calebem připravili hned na počátku celé akce.

„Jestliže se Delbridge bude držet své obvyklé rutiny, bude zítra dost dlouho do noci v klubu. V domě s ním žijí trvale jen dva sloužící: hospodyně a její manžel, majordom. Ostatní přicházejí jen přes den, ale na noc nikdy nezůstávají.“

„To je ale zvláštní. Většina sloužících bydlí v domě svého zaměstnavatele.“

„Delbridge musí chránit tajemství, spoustu tajemství,“ připomněl jí. „A sloužící mluví, stejně jako všichni ostatní. Každopádně mají ti dva, co v sídle bydlí, zítra večer své pravidelné volno. Za takových večerů vždycky chodí k dceři a zůstávají tam přes noc.“

„Co jestli Delbridge změní své návyky, až se dozví, že jeho mazlíček Přízrak je mrtvý?“

„Nezdá se mi to pravděpodobné. Když už, pak zpráva o Lancingově smrti ho jen utvrdí v tom, aby se držel svého pravidelného časového rozvrhu. Bude nesmírně nervózní, aby ho někdo nespojoval s Lancingovými zločiny.“

„Je mi to jasné,“ řekla Leona. „Spousta Delbridgeových známých už musí vědět, že se s Lancingem znal a dokonce ho zval k sobě domů.“

„Delbridge bude cítit nutkání zabránit tomu, aby byl s Přízrakem spojován, a ujistit lidi, že je šokován stejně jako zbytek společnosti, když se dozvěděl, že Lancing je spojován se sérií strašlivých zločinů. Chce-li to dokázat, bude nejlepší nedělat nic mimořádného. A pokud se bojí dlouhé ruky zákona, pak lze návštěvou klubu dosáhnout ještě dalšího zisku.“

„Jakéhopak?“

„Je jen málo míst na světě, která jsou tak daleko mimo dosah policejního detektiva jako prostory pánského klubu.“

Leona se napřímila. Ve tváři se jí usídlil ten až příliš dobře známý výraz odhodlání. Sevřely se mu útroby. Věděl, co přijde.

„Půjdu zítra v noci s tebou,“ řekla. „Ne.“

„Budeš mě potřebovat.“

„Ne.“

„Ano, budeš, a přesně z týchž důvodů, jako jsi mě potřeboval minule. Prosím, buď rozumný, Thaddeusi. Existuje chabá možnost, že krystal je někde uvnitř sídla. Pokud tomu tak je, jsem jediná, kdo

ho dokáže vystopovat. A kdybys náhodou padl do další z těch hrůzných pastí s jedem, co by sis beze mě počal? Ať se ti to líbí nebo ne, v téhle záležitosti jsme partneři. Je to tak od počátku. Potřebujeme jeden druhého.“

Má pravdu, říkal si. Rozhodně ji potřebuje – tak, jak se mu nikdy nesnilo, že by někdy nějakou ženu potřeboval.

„Budu o tom uvažovat,“ připustil tiše.

Usmála se – ne vítězoslavně, uvědomil si, ale spíš s úlevou. Skutečně se dnes v noci bála o jeho bezpečí.

„Dobrou noc, Thaddeusi,“ řekla tiše. „A děkuju ti, že jsi rozumný.“

Rozum s tím má pramálo společného, říkal si. Pokud jde o tuhle ženu, je svírán nutkáním stejně svazujícím jako hypnotický trans.

Přešel místnost a otevřel jí dveře.

„Ještě něco, než půjdeš,“ řekl, když chtěla projít kolem něj. „Jak jsi věděla, že mi dnes v noci hrozí nebezpečí?“

Zaváhala, zatvářila se nejprve polekaně a pak mírně ustaraně. Nakonec potřásla hlavou. „Nemám zdání. Prostě jsem to najednou věděla.“

„To proto, že pouta, která nás spojují, sílí,“ řekl tiše.

Oči jí zastřela úzkost. Než stihla něco namítnout, lehce ji políbil na ústa.

„Dobrou noc, Leono.“

Nazítří ráno dorazil detektiv Spellar právě ve chvíli, kdy Leona, Thaddeus a Victoria usedali k snídani. Byl ihned uveden.

Victorii pozdravil uctivě, ale familiárně. „Lady Mildenová,“ řekl.

Povýšeně mu pokynula. „Dobré jitro, detektive. Dneska jste si přivstal.“

Leona jen zamžikala nad tím klidným, zdvořilým přjetím. Bylo nemálo výjimečné, aby v takovéto domácnosti zvali policejního detektiva k snídani.

Thaddeus představil Spellara Leoně.

Usmála se. „Detektive.“

Spellar se zdvořile uklonil. „Těší mě, slečno Hewittová.“

„Poslužte si,“ řekl Thaddeus. Mávl rukou k bohatě obloženému příborníku. „A povězte nám, co je nového.“

„Děkuji, pane, rád.“ Spellar s nadšením pozoroval záplavu stříbrných servírovacích mis. „Jsem skoro celou noc vzhůru a klidně přiznám, že napůl umírám hlady.“

Leona ho pozorovala s hlubokou zvědavostí. Ještě nikdy se nesetkala s detektivem. Strýček Edward se do styků s policisty nijak nehrnul.

Včera v noci zahlédla Spellara jen v šeru, když otevíral dveře a rozmlouval s Thaddeusem. Dnes ráno viděla, že je střední výšky, má statnou, zaoblenou postavu, která naznačovala, že má tuze rád jídlo. Řídnoucí vlasy mu šedivěly. Široké, veselé tváři dominoval mohutný knír, který odpoutával pozornost od inteligence, ostré jako břitva, která mu zářila v modrozelených očích. Kabát a kalhoty měl dokonale ušité na míru, takže lichotily jeho rozložitě postavě.

Thaddeus si jejího pátravého pohledu všiml. Zatvářil se pobaveně. „Mám za to, že jsem se možná zmínil, že detektiv Spellar je členem Společnosti arkány. Má talent, který je v jeho profesi obzvlášť užitečný. Umí číst z místa činu, jako by to byla kniha.“

„Když dovolíte,“ řekl Spellar od příborníku, „některé knihy jsou ke čtení těžší než jiné.“

„Bylo těžké interpretovat Lancingův byt?“ zeptal se Thaddeus.

„Ne.“ Spellar si zručně vršil na talíř vajíčka a klobásky. „Buďte klidný, ten muž, který ukončil včera v noci svůj život skokem z té střechy, byl Půlnoční přízrak.“

„Co jste našel?“ zeptala se Leona.

„Suvenýry z jeho vražd, věřte tomu nebo ne. A také písemný záznam.“ Spellar usedl a chopil se vidličky. „Ten převít...“ Zarazil se a zuřivostí zrudl. „Omlouvám se, dámy.“

Victoria netrpělivě mávla rukou. „To nevádí, detektive. Prosím, pokračujte. Už se všichni nemůžeme dočkat, až uslyšíme, jaký byl výsledek vašeho vyšetřování.“

Spellar si odkašlal. „Jak jsem říkal, Přízrak si nechával upomínky na každou z žen, které zabil, a podrobný popis toho, jak své oběti stopoval.“ Ústa se mu zkřivila odporem. „Měl tam knoflík ze šatů jedné z žen. Šátek od jiné chuděry, stuhu od třetí a medailonek od čtvrté. Všechno to měl úhledně uložené v truhličce a označené jmény.“

Leona odložila vidličku, neschopna dojíst vajíčka. „Říkal jste, že oběti byly dohromady čtyři, detektive?“

„Sara Jane Hansenová, Margaret O'Reillyová, Bella Newportová a Molly Stubtonová.“

„A co ty tři, které zmizely?“ zeptala se Leona naléhavě.

„Ještě jsme nenašli těla,“ opáčil Spellar. „Mohu vám v téhle chvíli říci jen tolik, že pokud jde o ty tři, žádné suvenýry tam nebyly. Je zcela možné, že ta zmizení s tímto případem vůbec nesouvisela. Nezapadají do vzorce počínání Přízraku.“

Thaddeus o tom chvíli uvažoval a pak potřásl hlavou. „Majitel taverny říkal, že ta třetí žena, Annie Spenceová, popisovala muže, který ji stopoval, jako elegána se světle plavými vlasy.“

„To zní jako Lancing,“ souhlasil Spellar. „Možná se zbavil jejího těla – a těl těch dalších dvou – nějakým jiným způsobem.“

„Stejně jako těla Molly Stubtonové,“ řekla Leona.

Thaddeus přimhouřil oči. „Lancing mi jasně řekl, že zabití Molly Stubtonové byl úkol, který dostal od svého zaměstnavatele. Bavilo ho to a snažil se udělat to tak, aby to zapadlo do jeho systému. Protože se ale držel Delbridgeových rozkazů, nemohl sledovat svou obvyklou rutinu. Pohřbil ji v lese, protože to měl nařízeno.“

Victoria sraštila čelo. „Možná mu Delbridge také nařídil, aby se podobným způsobem zbavil těch tří dívek, které zmizely.“

„Proč by to dělal?“ zeptala se Leona. „Je jasné, že Molly Stubtonová se stala pro Delbridge problémem. Chtěl ji mít z cesty. Ale proč by si dělal starosti s nějakou chudou prostitutkou, jako byla Annie Spenceová? Byla z těch žen, které Přízrak stopoval a zabíjel pro vlastní potěšení.“

Spellar pokrčil širokými rameny. „Jak už jsem říkal, ta tři zmizení nemusí s tímto případem souviset. Možná se nikdy nedozvíme, co se stalo s Annií a těmi dalšími dvěma. Rozhodně to nebudou první chuděry, co zmizí beze stopy z londýnských ulic. Ale aspoň jsme se zbavili Přízraku. V průběhu mé kariéry jsem se naučil oslavovat i malá vítězství, která mě potkají.“

„A co lord Delbridge?“ zeptala se Victoria. „Nalezl jste nějaký důkaz, který s ním Přízrak spojuje?“

Spellar těžce vzdychl. „Zatím ne. Znali se, to je zřejmé. Jenže Delbridgeovi se dařilo držet si společensky Lancinga od těla. Pokud jsem dokázal zjistit, ten večírek onehdá byl první příležitost, kdy byl Lancing pozván do Delbridgeova sídla.“

„Byl tam, aby pomohl Delbridgeovi zbavit se Molly Stubtonové,“ řekl Thaddeus. „Lancing patrně vyžadoval pozvání na večírek jako honorář za vraždu. Záviděl Delbridgeovi místo ve společnosti. Měl pocit, že má veškeré právo na podobné postavení.“

„Když už je řeč o lordu Delbridgeovi,“ řekl Spellar a dotkl se rtů ubrouskem, „cestou sem jsem míjel jeho sídlo. Věděl jsem, že jeho lordstvo nikdy nebude souhlasit s tím, abych je vyslechl, ale napadlo mě, že by neuškodilo nějakou dobu ten dům pozorovat, jen aby se vědělo, zda tam neprobíhá nějaká zajímavá aktivita. Byl jsem zvědavý, co bude dělat, až se dozví, že je Přízrak mrtev.“

Leona pohlédla na Thaddeuse. Jeho výraz zůstával lhostejný, ale ona se dovtípila. Nechce, aby se i jen náznakem zmínila o jejich plánech na prohledání Delbridgeova sídla. Chápala to. Detektiv Spellar byl člověk, který v tichosti požádal Společnost arkány, aby vyšetřila případ Půlnočního přízraku, ale nemohl si dovolit být spatřen při provádění nezákonné prohlídky v domě urozeného pána. Takové počínání by bylo profesionální sebevraždou. Pro všechny zúčastněné bude lépe, setrvá-li v blažené nevědomosti.

„Všiml jste si na Delbridgeově adrese něčeho zajímavého?“ zeptal se Thaddeus, jako by to v něm probudilo jen mírnou zvědavost.

„Nebylo čeho si všimnout.“ Spellarův knír se zacukal. Sáh po plátku toastu. „Dům byl prázdný a zamčený. Nikde žádní sloužící. Po Delbridgeovi ani stopy.“

Thaddeus znehybněl. „Delbridge opustil Londýn?“

Leona se prudce napřímila. Ten zloduch zmizel i s jejím krystalem. Teď už ho možná nikdy nenajde.

Thaddeus očividně vycítil její rozhořčení a leknutí a vyslal k ní nenápadný, umlčující pohled. Neochotně spolkla otázky, které chtěla zacílit na detektiva Spellara jako šípy, a snažila se dávat najevo jen zdvořilý zájem.

„Delbridge musel dostat avízo, že jeho najatý zabiják se zabil za okolností, které mu určitě připadaly velmi podezřelé,“ řekl Spellar a mazal si přitom toast máslem. „Přízrak, sebevražda na ulici před domem, dříve obývaným Delbridgeovou záhadně zmizelou milenkou. Dosti znepokojivé.“

Victoria sraštila čelo. „Ale jak se dozvěděl o Lancingově smrti tak brzy poté, co k ní došlo?“

„Těžko říct.“ Spellar se zakousl do toastu. „Možná měli s Lancingem schůzku a Lancing se neukázal. Nebo se možná doslechl o jeho smrti v klubu, uháněl domů, sbalil se a uprchl.“

„Ale proč by odjížděl?“ zeptala se Leona. „Podle všeho byl opatrný, aby si uchoval společenský odstup od Lancinga. Proč by panikařil a utíkal, když se dozvěděl, že je Lancing mrtev? Bylo by rozumnější, kdyby zůstal ve městě a předstíral, že ho zpráva o totožnosti Půlnočního přízraku ohromila stejně jako všechny ostatní.“

Spellarovo huňaté obočí párkrát poskočilo nahoru a dolů. „Tohle je spíš spekulace, chápejte, ale napadá mě, že ty absurdní okolnosti Lancingovy smrti možná Delbridgeovi poskytly důvod k obavám, že by mohl být na řadě jako další, kdo zemře podobným způsobem.“

Thaddeusův výraz se nezměnil ani o vlásek, ale Leona se málem zakuckala čajem.

On to ví, napadlo ji. Svou psychotronickou intuicí detektiv Spellar uhádl, že Lancingova smrt nebyla ani nehoda, ani prostá sebevražda. Ví, co se ve skutečnosti včera v noci na té střeše událo; ví to a pohřbí to tajemství do hrobu mlčení.

Leonu napadlo, že v průběhu dlouhé kariéry zachová policista patrně velmi mnoho tajemství. Policista, který je také členem

Společnosti arkány, jich bezpochyby zachová ještě mnohem víc, než je běžné.

Delbridgeův dům se tyčil v mlhavém měsíčním svitu, strašidelné sídlo jako vystřižené z gotického románu. Tehdy večer, když se tu konal večírek, zářila dolní podlaží světlý, ale dnes večer byla všechna okna tmavá.

Leona stanula s Thaddeusem hned za branou, v zadní části rozlehlé zahrady. Rozechvívalo ji napětí a vzrušení a pocit děsu. Ze všech sil se však snažila skrýt své emoce před Thaddeusem. Věděla, že by mu stačilo velmi málo, aby si to rozmyslel a odmítl jí dovolit, aby ho doprovázela do domu.

„Detektiv Spellar měl pravdu,“ řekla. „Dům se zdá být opuštěný.“

„Skutečnost, že sloužící odešli spolu se svým pánem, nasvědčuje tomu, že Delbridge zamýšlí být nějakou dobu pryč,“ uvažoval Thaddeus. „Má ve Skotsku lovecký zámek. Možná se tam uchýlil.“

„Skotsko.“ Vyděsila se. „Jak tam ten krystal kdy najdu?“

„Společnost arkány má velmi dlouhé prsty,“ řekl Thaddeus. Znělo to, jako by potlačoval smích.

Zvedla bradu. „Ráda bych ti připomněla, že ten krystal náleží mně, ne Společnosti.“

„A já bych ti rád připomněl, že jsme se dohodli, že otázku vlastnictví odložíme, teprve až ten zatracený kámen najdeme. Jsi připravená?“

„Ano.“

Thaddeus byl dnes v noci ve svém starém známém černém úboru. I ona se oblékla na půlnoční práci. Kromě kabátu a kalhot sluhy, které jí poskytl Adam při té první expedici do Delbridgeova sídla, jí Thaddeus dal jednu ze svých černých košil.

Ta košile jí přirozeně byla velká. Podařilo se jí vecpat část nadbytečné látky do kalhot, ale nepopírala, že zbytek vytváří pod těsně přiléhavým kabátem rozhodně bachratý efekt. Připadala si docela jako vycpané zvířátko na hraní a tušila, že taky tak vypadá.

„Vstoupíme dovnitř oknem v knihovně,“ prohlásil Thaddeus.

„Co jestli tam nastavil jednu z těch svých hnusných jedovatých pastí?“ zeptala se.

„To se mi zdá nepravděpodobné. Očividně odjížděl ve velkém chvatu. Bylo jen málo času líčit složité léčky. Proč se namáhat? Krystal určitě vzal s sebou.“

„Ano, já vím,“ řekla zasmušile. „Až do Skotska.“

„Kde je ta proslulá a tolik protivná zásada nespoutaně pozitivního myšlení?“

Rozhodla se, že to bude ignorovat.

Ubírali se nepěstěnou, zarostlou zahradou. Navzdory Thaddeusovu přesvědčení, že Delbridge nenakladl žádné pasti, oba si pečlivě zakrývali ústa a nosy těžkým sukrem, když se pustil šperhákem do zámku okna.

Ani ne za minutu už byli v knihovně. Závěsy byly zatažené a vytvářely uvnitř naprostou temnotu. V ovzduší se pohybovala znepokojivá energie. Thaddeus rozsvítil lucernu, kterou přinesl s sebou. Žlutá záře odhalila rozmanité podivné relikvie, roztroušené po místnosti. Leona poznala, že z těch starožitností vyzařují pramínky paranormální energie.

„Tohle pravděpodobně považuje za méně cenné artefakty,“ mínil Thaddeus. „Nestojí za to, aby je vystavoval nahoře v muzeu.“

Zachvěla se, jsouc si dobře vědoma, že nepříjemné šimrání smyslů není ničím v porovnání s tím, co čeká nahoře v galerii, kde sídlí hlavní část Delbridgeovy sbírky.

„Určitě věnoval léta života tomu, aby tyhle předměty nashromáždil,“ řekla.

„Delbridge je jednoznačně posedlý paranormálními starožitnostmi.“ Thaddeus přistoupil k psacímu stolu, otevřel zásuvku a vyndal nějaké papíry. „Nějaký náznak krystalu?“

Otočila se na patě a naplno rozevřela smysly. Znervózňující aura, vyprodukovaná předměty kolem ní, zesílila, ale po zřetelných proudech kamene jitřenky v ní nebylo ani stopy.

„Ne,“ odpověděla.

„Pokud jde o užitečné informace, taky nic moc.“ Thaddeus otevřel další zásuvku. „Nějaké účty od krejčího a rukavičkáře, které zůstaly několik měsíců nezaplacené, a hrst pozvámek.“

„Netvař se tak zklamaně. Bylo by přehnané očekávat, že si Delbridge někam napíše adresu toho klubu, v němž by se rád stal členem.“

„Máš pravdu. Ale já myslel pozitivně.“ Hodil dopisy zpátky do zásuvky. „Zkusíme to nahoře.“

Vydali se po schodech nahoru. Dům jako by zvučel jakýmsi podivným tichem. Bylo to, jako by sídlo obývali duchové, napadlo Leonu.

Krátce nato stanuli ve dveřích Delbridgeovy ložnice.

„Hmm,“ řekla Leona.

Thaddeus na ni vrhl letmý, pátravý pohled. „Copak je?“

„Není tu ani stopy, že by balil ve zběsilém chvatu. Po pravdě řečeno, všechno tu vypadá úhledně a uspořádaně, jako by odešel před pouhými několika minutami.“

Thaddeus zvedl lucernu a zkoumal místnost pohledem. „Nejspíš dal pokyny své hospodyni, aby mu zabalila. Ta by se postarala, aby zachovala ve všem pořádek.“

„Patrně.“ Zaváhala. „Ale stejně, člověk by čekal nějaký náznak úzkosti nebo spěchu. Delbridge by dost zoufale potřeboval opustit město. Podívej, jeho věci na holení jsou pořád ještě na toaletním stolku.“

Thaddeus přešel místnost a otevřel dveře šatníku. Oba se zadívali na šatstvo uvnitř.

„Vůbec neopustil Londýn,“ řekl Thaddeus.

V Leoně zajiskřila nedočkavost. „Možná je tady ještě i ten krystal.“

„Cítíš ho?“

„Ne, ne v téhle místnosti. Zkusme muzeum.“

Vrátili se ztemnělou chodbou ke starému kamennému schodišti, které spojovalo novou část domu se starší, v níž sídlilo muzeum. Leona se připravila na znepokojivou auru, produkovanou sbírkou starožitností v galerii. Nicméně šelesty nepříjemné energie pronikaly jejími smysly stejně nepříjemně, jako když je prožívala poprvé. Věděla, že i Thaddeus na ten pocit reaguje.

Na vrcholku schodů prošli přes ošlapanou kamennou podlahu a vstoupili do dlouhé galerie. Světlo lucerny vrhalo studené pekelné plameny na artefakty a vitríny s relikviemi.

Minuli dveře ke starému kamennému schodišti, po kterém uprchli té noci, kdy Delbridge pořádal večírek. Leona pohlédla na skříň, ve které byl tehdy uložen krystal. Neprosakovala z ní ani stopa energie krystalu.

„Nikde v téhle galerii není,“ řekla zkroušeně.

„Ne, ale je tu něco jiného.“ Thaddeus pozvedl lucernu výš.

Leona sledovala jeho pohled podél galerie a spatřila masivní kamenný oltář, který při své předchozí návštěvě použili jako úkryt. Dnes se nějak změnil. Trvalo jí několik vteřin, než si uvědomila, že nepůvabný tmavý obrys, natažený na oltáři, je mrtvola.

„Dobrotivé nebe,“ zašeptala a prudce se zastavila. „Snad ne další?“

Thaddeus přistoupil k oltáři a shlédl na nehybnou postavu. V ostrém světle Leona spatřila potůček zasychající krve, který začínal v místě, kde v mužově hrudi vězela starožitná dýka, pak se vsakoval do drahého kabátu a původně bílé košile, proudil po kamenné ploše a vytvářel kaluž na podlaze.

„Delbridge rozhodně není ve Skotsku,“ řekl Thaddeus. „Mám podezření, že tam není ani krystal.“

O něco později Thaddeus klesl do jednoho ze dvou ušáků před krbem. Otáčel mezi dlaněmi sklenicí brandy a nepřítomně vnímal, jak světlo ohně přeměňuje její obsah v tekuté zlato, jež mělo barvu Leoniných očí.

„Můžeme jen předpokládat, že Delbridge byl zavražděn kvůli krystalu,“ řekl. „Možnost, že byl ubodán obyčejným lupičem, to už by byla příliš velká náhoda.“

„Souhlasím,“ přikývla Leona z druhého křesla. „Můj krystal zase zmizel. *Zatraceně*. Po tolika letech.“ Plácla volnou rukou do opěradla křesla. „Když si pomyslím, že ještě před několika dny jsem ho doslova držela v rukou.“

Fog byl natažený před krbem, nos na tlapách. Neotevřel oči, ale jedno ucho mu zacukalo, jak zaregistrovalo Leonino zoufalství, zklamání a napětí. Věčný barometr nálad své paní, říkal si Thaddeus.

Pokud šlo o spojení mezi ním samotným a Leonou, nepotřeboval už další důkazy, že existuje – stačil ten pocit úplnosti, který měl v její přítomnosti. Hledal ji celý život, aniž by o tom věděl. Zaplnila všechna prázdná místa, ucelila ho. Čerpal elementární uspokojení už jen z toho, že je naživu a že je s ní v jedné místnosti.

Uvolnil se, zapadl hlouběji do křesla a dopřál si radost z vychutnávání pohledu a vnímání Leony, sedící tak blízko něj. Svlékla si kabát a měla teď na sobě jen těsně přiléhavé kalhoty a příliš velkou košili, kterou jí půjčil.

Když před krátkou dobou kráčeli zpátky do domu, vytáhl jí z kalhot vzedmutý podolek košile. Oděv teď kolem ní volně vlál a zdůrazňoval jemné kůstky hrdla a zápěstí, kde si ohrnula manžety. Jak může žena vypadat tak lákavě a smyslně, když je oblečena v mužském oděvu? Žasl v duchu. Vzpomínal na první dojem, který z ní měl té noci, kdy se objevila za rohem dlouhé galerie a vletěla mu přímo do náručí. *Dáma plná tajemství a záhad*.

Momentálně byla také ženou, která kypí rozhořčením.

„Najdeme ten krystal,“ řekl klidně.

Jako by ho ani neslyšela. Místo toho civěla do ohně, který prve rozdělával, oči zuřivě a zamračené.

„Člověka přitom napadá, jestli skutečně nebyla čarodějka,“ šeptala Leona. „Možná ten kámen proklela.“

Thaddeus neříkal nic, jen nechal slova chvilku viset ve vzduchu a čekal, až si uvědomí, co řekla.

Leona ztuhla. Pak se jí očividně silou vůle podařilo zvednout sklenku v ruce a hodit do sebe velký doušek brandy.

Škulbl sebou a čekal na nevyhnutelné.

Nyní ostře vdechla, když brandy zasáhla cíl. Oči se jí rozslzely. Zalapala po dechu a začala kašlat. Horečně sáhla do kapsy a vyšla s prázdnou.

Thaddeus vytáhl z vlastní kapsy plátěný kapesník a podal jí ho.

„Až si příště budeš brát mužské šaty, možná by sis měla zapamatovat, že slušný pán nikdy nevychází z domu bez čistého kapesníku,“ podotkl.

Ignorovala ho, osušovala si oči a přitom lapala po vzduchu. Nakonec se znovu ovládla.

„Jsem zvyklá spít na sherry,“ řekla slabě.

„To je vidět. Tak tedy, mám za to, že tuhle hru jsme hráli už dost dlouho.“

„Hru?“ Hlas měla ještě zadýchaný od ohnivé brandy. „Jakou hru?“

Znovu zatočil sklenicí v ruce. „Myslím, že je na čase, abys mi pověděla, proč jsi tak přesvědčená, že máš nárok na kámen jitřenky.“

Znehybněla, jako by ji uvedl do transu. Fog zvedl hlavu a upřel na ni soustředěný pohled.

„Staré rodinné dědictví,“ řekla Leona jakoby nic.

„Které zřejmě má tvoje rodina ve zvyku pravidelně ztrácet.“

„Především proto, že je pořád kradou lidi, spojení se Společností arkány,“ odsekla.

Pokrčil rameny a upil ještě trochu brandy.

Zhluboka vydechla, natáhla nohy směrem ke krbu a sesula se do křesla.

„Ty to víš, ne?“ řekla.

„Že jsi potomek Sibyly Panenské Čarodějky? Až do nynějška jsem jen hádal, ale myslím, že to za daných okolností bude poměrně rozumný a logický závěr.“

Udělala grimasu. „Všichni jsme nenáviděli titul, který jí Společnost dala, víš.“

„Sibyla Panenská Čarodějka?“ Pokrčil rameny. „Mně to přijde docela chytlavé. Přesně to, co by člověk od legendy očekával.“

„Nepraktikovala čarodějnictví o nic víc než ty nebo já. Byla geniální, psychotronicky nadaná alchymistka, stejně jako tvůj neblaze proslulý Sylvester Jones. Dnes by se o ní řeklo, že je vědkyně.“

„Sibyla Panenská Vědkyně nemá už takový zvuk.“

„Panna taky nebyla,“ opáčila Leona suše. „Aspoň ne po celý život. Já jsem toho důkazem. Stejně tak má matka a babička a celá dlouhá linie mých předků ženského pohlaví před nimi. Všechny pocházíme ze Sibyl.“

„No dobrá, uznávám, že termín *panenská čarodějka* je možná poněkud teatrálně přibarvený.“

Opovržlivě zafuněla. „Typická legenda Společnosti arkány.“

„V takových věcech jsme dobří,“ souhlasil.

Leona se zamračila. „To s tou čarodějkou chápu, ale proč ji pro všechno na světě zaškatulkovali mezi panny?“

„Za to může Sylvester. Zuřil, protože odmítla odevzdat to řečené panenství jemu. Podle toho, co si zapsal do deníku, mu řekla, že se zasvětila alchymii.“

„Nemiloval ji,“ řekla Leona upjatě. „Chtěl ji jen využít v rámci experimentu, aby viděl, jestli jeho vlastní psychotronické nadání může přejít na potomky.“

„Já vím. Našel si místo ní dvě jiné talentované ženy, z nichž jedné jsem potomkem. Ale Sylvester nepřestal zuřit nad tím, že ho Sibyla odmítla.“

Leona si opřela hlavu o opěradlo křesla. „Jak dlouho to víš?“

„Hlavním vodítkem byla samozřejmě tvoje dovednost při zacházení s krystaly.“

„Nejsem jediná na světě, kdo pracuje s krystaly.“

„Ne, ale podle legendy se kámen jitřenky od ostatních krystalů odlišoval. Sylvester byl toho názoru, že talent potřebný k uvolňování energie pomocí krystalu je nesmírně vzácný. Sibyla byla jediná osoba, kterou kdy našel a která s ním dokázala pracovat. Dá tedy rozum, že někdo, kdo podědil její jedinečné schopnosti, je také dokáže používat.“

Leona sevřela rty. Nepřestávala soustředěně pozorovat oheň.

„Hmm,“ řekla.

Čekal ještě okamžik. Když už bylo zřejmé, že nic víc neřekne, pohlédl na Foga.

„V legendě také stojí, že Sibyla měla jako společníka věrného vlka. Sylvester tušil, že mezi ní a tím zvířetem je psychické pouto. Připadalo mu to fascinující, protože až do té doby byl přesvědčen, že potenciál pro paranormální nadání mají jen lidé.“

„To vypadá, že máš všeho všudy jen náhodných pár shod s legendou.“

„Je tu také stručný popis Sibylly, který si Sylvester zapsal do deníku. Záhadně se ti podobá.“

Otočila hlavu a pohlédla na něj. „Záhadně?“

„*Čarodějka je nesmírně nebezpečná, s vlasy temnými jako noc a očima zvláštního jantarového odstínu,*“ citoval. „*Má sílu ovládnout člověku i sny.*““

Leona náhle vypadala zaujatě. „Myslíš, že jsem nesmírně nebezpečná?“

„Tím nejrozkošnějším způsobem.“

„Popsal Sylvester Sibylu podrobněji?“ zeptala se.

„Jak si vybavuji, jeho deník se dosti hemží termíny jako *zrádná ježibaba, saň, falešná kočka a bestie.*“

„To není zrovna lichotivý popis.“

„Záleží na tom, z jakého hlediska to bereš, tuším. Mně to připadá... poutavé.“

„Tak o to šlo? Dospěl jsi k ukvapenému závěru, že jsem potomek Sibylly, na základě dosti nelichotivého popisu a několika nevalných shod okolností?“

„Bylo tu ještě jedno, poslední vodítko, které nebylo tak chabé,“ připustil. „Co to bylo?“

Vstal, zvedl láhev brandy a nalil si z jejího obsahu ještě trochu do sklenice. „Zapomněla jsi položit tu správnou otázku, když jsem ti řekl, že je Caleb Jones přesvědčen, že existuje spiknutí, jehož cílem je ukrást nejbedlivěji strážené tajemství Společnosti arkány.“

Pozorovala ho ostražitě a nechápavě. „Jak si vybavuji, kladla jsem otázek habaděj, když jsi mi o té konspiraci vyprávěl.“

„Ano, ale nepoložila jsi tu, která byla nejvíc nasnadě. Nepožádalas mě, abych ti vysvětlil povahu tajemství, kvůli kterému lidé zabíjejí.“

Mžikla a pak znechuceně vzdychla. „Sakra.“

„Nemusela ses ptát, vid’?“ Lehce jí připil a znovu usedl. „Už jsi o té formuli všechno věděla.“

„Legenda o formuli zakladatele je součástí mého rodinného dědictví,“ připustila. „Předávala se z matky na dceru. Sibyla říkala, že Sylvesterova posedlost zdokonalováním elixíru, o němž byl přesvědčen, že rozšíří a posílí jeho paranormální síly, je čiré šílenství. Myslel si, že mu to dokonce i prodlouží život. Byla přesvědčena, že ho to ve skutečnosti zabilo.“

„Nicméně mu ten vzorec ukradla?“

Leona se zaškaredila. „Nějakou dobu byla jeho asistentkou. Udělala si opis a vzala ho s sebou, když odcházela. Neukradla ho.“

„Proč si ho brala, pokud myslela, že nebude fungovat?“

„Nějakou dobu snila o tom, že ho zdokonalí, a tak prokáže, že je Sylvesterovi nadřazená. Byli zuřiví rivalové až do konce. Ale Sibyla nakonec dospěla k přesvědčení, že elixír bude vždy příliš nebezpečný, než aby se dal použít. Přesto se nedokázala přimět, aby svou kopii vzorce zničila. Aspoň to naznačuje ve svých dopisech.“

„Fascinující.“

Leona doširoka rozpráhla ruce. „Jak je libo. Víš, kdo jsem. Nejspíš nezáleží na tom, jak jsi k tomu závěru dospěl. Sibylin deník se zápisy experimentů se ztratil hned zpočátku. Nikdo z mé rodiny neví, co se s ním stalo – ani s pokladnicí, kde ho údajně přechovávala s dalšími svými tajemstvími. Ale mám dva zápisníky, které používala víceméně jako diáře, a několik dopisů, jež napsala. V nich vyjadřuje drtivě jasné své názory na Sylvestera.“

„Co ještě o něm říkala?“ zeptal se.

„Mimo jiné ho označila za arogantního žvanila a ohromného lháře.“

„Proč ho nazývala lhářem?“

„Snažil se ji zlákat tím, že jí sliboval, že budou pracovat bok po boku, sdílet svá tajemství a rozvíjet své síly. Zamilovala se do něj a uvěřila, že ji také miluje. Když ale pochopila, že ve skutečnosti ji jen chce využít ke svému chovatelskému experimentu, rozhořčilo ji to. Tehdy pochopila, že v Sylvesterově životě bude vždy jen jedna veliká vášeň, a tou vášní je jeho pátrání po formuli. A tak odešla.“

„A vzala s sebou kámen jitřenky a kopii formule.“

„Měla právo na obojí,“ řekla Leona důrazně.

Usmál se.

„Co ti na tom všem připadá tak zábavné?“ otázala se Leona.

„Nesmírně zábavné mi připadá zjištění, že budu doprovázet pravnučku Sibyly Panenské Čarodějky na první Jarní ples

Společnosti arkány. Společnost ani má rodina si na nic nepotrpí víc než na pěknou legendu.“

„Ona je přímý potomek Sibylly?“ Gabriel Jones se široce usmál. „Počkej, až se to dozví Venetia!“ Nový Mistr Společnosti arkány seděl za psacím stolem ve své knihovně, každým coulem moderní anglický gentleman. Jeden by nikdy nepoznal, říkal si Thaddeus, že Gabriel je díky svému nadání jedním z nejnebezpečnějších mužů v Londýně.

Jako mnozí jiní z jonesovské linie byl paralovec s reflexy, smysly a instinkty bystrými jako každá velká šelma. I když byl klidný a uvolněný, daly se rozlišit výmluvné stopy plíživé paranormální energie v jeho auře, pokud byl člověk na takové věci vnímavý.

„Počkej, až se dozvím co?“ ozvala se Venetia od dveří knihovny. Usmála se, když si všimla Thaddeuse. „Thaddeus! To je milé. Nevěděla jsem, že jsi tady.“

„Přeju ti dobrý den, Venetie.“ Thaddeus vstal. „Vypadáš skvěle, jako vždy. Právě jsi přišla z portrétování?“

„Ano, je to tak.“

Kromě své nové role manželky muže, který stál v čele Společnosti, byla Venetia také módní fotografkou, po jejíchž dovednostech byla velká poptávka. Jen velmi málo jejích bohatých, elitních klientů však vědělo o tom, že její nadání daleko přesahuje schopnost pořizovat oslnivě krásné obrázky.

Se svým talentem dokázala Venetia vidět auru docela jasně. Byla samozřejmě pravda, že mnozí – i ti, kdo se celému pojetí paranormálních jevů jen smáli – byli vůči aurám poněkud vnímaví. Většinou se přičítalo občasné zašimrání nejistoty nebo fascinace nebo jiná nevysvětlitelná reakce, kterou prožívali vůči jistým jedincům, vlastní intuici.

Pravda byla taková, že ve skutečnosti vnímali nějaký slabý šepot aury řečené osoby. Ti, kteří byli obdařeni silnými paranormálními schopnostmi, vnímali přirozeně silněji stopy energie, které vyzářovaly z ostatních. Ale jen několik málo lidí mělo ten vzácný

typ druhého zraku, potřebný k tomu, aby viděli plné a jedinečné spektrum celé aury jiného jedince, tak jak to dokázala Venetia.

„Nikdy neuhádneš, koho bude Thaddeus doprovázet na Jarní ples,“ řekl Gabriel. Vyšel jí vstříc, aby ji uvítal. „Pracovníci s krystalem, která je čirou náhodou přímým potomkem Sibyly Panenské Čarodějky.“

Venetia na něj pohlédla s úžasem. „Já myslela, že ta pověst o Sibyle a kameni jitřenky je jen jedna z legend Společnosti arkány.“

„Víš, co se říká – že v každé dobré legendě je zrnko pravdy.“

Políbil ji – krátké, láskyplné, manželské uvítání, ale Thaddeus vycítil v jejich objetí proudění žáru, intimity a lásky. Mistr Společnosti arkány byl šťastně ženat.

„Také, jak se ukazuje, existují u každé dobré legendy dvě verze,“ podotkl Thaddeus a sledoval, jak Venetia usedá do křesla naproti němu. „Leona má velmi silný pocit, že jí kámen jitřenky náleží. Prý byl původně Sibylin, a já mám podezření, že je to pravda.“

„Problém,“ opáčil Gabriel, „je v tom, že stejně jako formule je prý i kámen nebezpečný.“

„V jakém směru?“ zeptala se Venetia.

„To není jasné.“ Gabriel usedl za svůj psací stůl. „Podle Sylvesterova deníku má schopnost zničit mužské síly.“

Venetii zacukaly koutky rtů. „I propána. Chceš říct, že dokáže udělat z muže impotentu? Není divu, že vy Jonesové tolik dychtíte dostat ho zpátky pod zámek.“

Thaddeus se zasmál. „Myslíme, nebo aspoň doufáme, že řečené síly ovlivňují psychotronické schopnosti, ne naopak.“

„Nicméně opatrnosti není nikdy nazbyt,“ dodal Gabriel. Zvážněl. „Sylvester byl přesvědčen, že Sibyla nějak krystal vyladila tak, aby jeho energii mohla ovládat jediné ona. Očividně tu schopnost podědily některé ženy z řad jejích potomků.“

„Leona s ním pracovat umí,“ řekl Thaddeus tiše.

Venetia sraštila čelo. „Ale pokud nedokáže pracovat s tím krystalem nikdo jiný, proč je tolik lidí ochotno kvůli němu zabíjet?“

„To nevíme,“ připustil Gabriel. „Ale Caleb má podezření, že tak či onak to všechno souvisí s dalším pokusem ukrást formuli zakladatele.“

Venetia vzdychla. „To je jedna z legend Společnosti arkány, která by měla zůstat legendou, aspoň podle mého názoru. Kdybyste ji s

Calebem neobjevili, když jste vykopali Sylvesterovu hrobku, tak bychom všechny tyhle problémy neměli.“

„Proti tomu nemohu nic namítat,“ řekl Gabriel. „Ale škoda už vznikla. A co víc, něco mi říká, že ta zatracená formule bude od nynějška problémem pro Společnost.“

„A stejně tak muži jako Lancing,“ dodal Thaddeus. „Ze zřejmých důvodů bude policii vždycky zatěžko takové zločince dopadnout.“

„Souhlasím.“ Gabriel sepjál ruce na desce stolu. „Čirou náhodou jsem poslední dobou o takových věcech velmi mnoho přemýšlel. Jsem přesvědčen, že Společnost je povinná nejen ochraňovat svá nejnebezpečnější tajemství, ale také snažit se zvládnout takové mocné rebely, jako byl Lancing.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Thaddeus.

„Myslím, že přišel čas založit úřad, věnovaný bezpečnostním záležitostem v rámci Společnosti. Bude pod kontrolou Rady a Mistra.“

„Kdo bude stát v čele toho nového úřadu?“ zeptala se Venetia.

Thaddeus se pousmál. „Patrně někdo, kdo je od přírody dobrý ve spatřování systému tam, kde jiní vidí jen chaos? Prvotřídní konspirační teoretik?“

„Jak jsi to uhádl?“ rozesmál se Gabriel. „Mám v úmyslu okamžitě promluvit s Calebem.“

Obuvník byl na kost vyhublý pomačkaný mužík s nervózním vystupováním a brejličkami ve zlatých obroučkách. Zaměstnával dva statné pomocníky.

„Omlouvám se za zmatek, pokud jde o čas mé dnešní návštěvy,“ řekl. „Ale madame LaFontaine mi poslala vzkaz, že se mám dostavit úderem jedenácté, abych vyzkoušel slečně Hewittové taneční střevíčky.“

„Čekali jsme vás nejdřív ve tři,“ opáčila Victoria, „ale jelikož jsme právě skončily s modistkou, můžeme klidně vyřídít i střevíčky. Bude aspoň odpoledne o starost méně.“

„Ano, ovšem.“ Obuvník se obrátil k Leoně a obdařil ji úzkostlivým, podlézavým úsměvem. „Dlouho to nepotrvá. Madame LaFontaine trvala na tom, aby střevíčky doplňovaly barvu vaší toalety. Přinesl jsem s sebou několik párů, abyste měla bohatší výběr.“

Leona pohlédla na velkou dřevěnou bednu, kterou dva pomocníci postavili na koberec. Další rozhodování, pomyslela si zasmušile. Za normálních okolností by si vychutnávala proces výběru tanečních střevíčků, hodících se k nádherné toaletě, kterou navrhla madame LaFontaine. Po pravdě řečeno, celé ty přípravy na Jarní ples by mohly být zcela opojné. Nikdy v životě ještě nebyla pozvána na tak velkolepou společenskou akci. Nejenže to bude slavná, třpytná událost, ale navíc bude zavěšena do muže, do kterého je až po uši zamilovaná.

Jenže situace zdaleka nebyla normální. Jediný důvod, proč se Jarního plesu zúčastní, bude ten, že by mohla Thaddeusovi pomoci identifikovat lidi, zapletené do nebezpečného spiknutí. Navíc, pokud by vyšlo najevo, že je neteří Edwarda Pipewella, ženou, která – jakkoli nevědomky – pomáhala oškubat tucet nejvýznamnějších členů Společnosti arkány, bude mít štěstí, přežije-li noc, aniž by byla zatčena. Tyto dvě skutečnosti ji do značné míry zbavovaly nadšení pro takové činnosti, jako byl výběr tanečních střevíčků.

Victoria však pozoruhodně ožila. Očividně se v noci zase dobře vyspala. Pozorovala bednu s výrazem velikého očekávání.

„Podívejme se, co jste přinesl,“ řekla obuvníkovi.

„Ale ovšem, milostivá.“ Pokynul oběma pomocníkům. „Vzorky, buďte tak laskavi.“

Jeden z mužů se pustil do otevírání bedny. Chloupky v Leonině týle se naježily. Proč obuvník potřebuje dva tak velké pomocníky? ptala se v duchu.

Pohlédla na Victorii, jejíž pozornost se soustředila na dlouhou bednu, velkou jako rakev. Pomocník už otevřel víko. Sáhl dovnitř. Leona žádné střevíce neviděla.

„Kdybyste dovolily, jen zavřu ty dveře, abychom nebyli rušeni,“ řekl obuvník tiše.

Leona se otočila na patě, projelo jí nevysvětlitelné leknutí.

„Ne,“ řekla. „Nechte...“

Ale už bylo pozdě. Jeden z mohutných asistentů ji popadl, sevřel jí paže a přitiskl jí mocnou dlaň na ústa. Slyšela Victoriino zděšené zajíknutí a pak zlověstné ticho. Vzduch byl plný silného oděru chemických výparů.

Usilovně se bránila, zarývala nehty do paží svého věznitele a divoce kopala.

„Honem,“ vyštěkl obuvník. „Máme jen pár minut.“

„Ona je učiněná čertice,“ mumlal muž, který Leonu držel. „Měl bych tu mrchu prostě uškrtit.“

„Nesmí se jí nic stát,“ vyjekl obuvník, už celý rozzuřený. „Slyšíš mě? Potřebuju ji živou.“

„Slyším vás,“ mumlal muž. „Dělej, Paddone.“

Druhý muž už byl před ní. V jedné ruce držel vlhký hadr. Ucítila odporné chemikálie, jimiž byl nasáklý.

Přitiskl jí látku k nosu. Pokusila se ho kopnout někam do blízkosti rozkroku, ale sukně jí v tom zabránily. Měla bych nosit pánské oblečení, říkala si.

Smysly jí zaplavily výpary z látky. Svět se naklonil. Do prosluněného ranního salonku proudila tma a odnášela ji do nekonečné noci.

To poslední, co uslyšela, byl Fog. Začal výt venku v zahradě. Znělo to jako ztracená duše v hloubi pekel.

„Kéž by ten safraportský pes přestal s tím nekonečným vytím,“ zamumlala Victoria. Spočívala na pohovce, vlhký obklad na čele, po boku posilující šálek čaje. „Sloužící říkají, že začal zhruba v době, kdy na nás ti únosci zaútočili. Nepřestal. Začíná mi to jít na nervy.“

Thaddeus pohlédl na Foga, který byl dosud venku v zahradě. Psa bylo vidět skrz skleněné tabulky francouzského okna. Zvedl hlavu a znovu zavyl, při čemž tuhla krev v žilách.

Thaddeus s ním soucítit. I on toužil vykřičet svůj vztek k nebesům, ale dařilo se mu tento popud potlačit. Nemohl si dovolit takový přepych, aby ventiloval své emoce tak nesmyslným způsobem. Čas byl životně důležitý, to věděl stejně jistě jako to, kdo Leonu unesl. Únosce ji potřebuje, ale patrně ne na dlouho.

Rozhodl se, že nebude Victorii ještě víc lekat tím, že by jí sděloval, že je obě bezpochyby zachránila jen nezbytnost uchovat Leonu naživu a při smyslech. Ten parchant použil chloroform, ne plyn nočních můr.

Před čtvrthodinou se vrátil domů a objevil katastrofu. Personál zjistil, že se něco stalo, jen krátce předtím, než vstoupil do domovních dveří. Všude vládla panika a chaos.

„Našli jsme lady Mildenovou na koberci,“ vysvětloval smutně majordom Gribbs. „Ten obuvník a jeho pomocníci už byli nějakou dobu pryč, a slečna Hewittová samozřejmě také.“

Únosci vecpali Leonu do dřevěné bedny a vynesli ji vchodem pro služebnictvo. Nikomu nepřípadalo nijak nepatřičné, že obuvník a jeho pomocníci odešli tak záhy po svém příchodu. Obuvník velmi omluvně vysvětloval, že došlo ke hroznému mýlce v domluveném čase a že mu lady Mildenová nařídila, aby se vrátil v příhodnější hodinu.

Bedna byla naložena do čekajícího kočáru a všichni zmizeli v mlze.

Pomocí lehké hypnózy však Thaddeus vytáhl z Gribbse podrobný popis obuvníka i jeho pomocníků. Obuvníka neznal, ale v duchu

nepochyboval o totožnosti dvou statných mužů, kteří mu pomáhali unést Leonu.

„To byli ti dva strážní, které Delbridge zaměstnával tehdy v noci, kdy se v jeho sídle konal večírek,“ řekl Victorii. „Ten parchant patrně neznal v tomto oboru nikoho jiného, a tak je kontaktoval.“

Zamračila se. „To nechápu.“

„Já taky ne, ale je to místo, kde začnu.“

„Dobrotivé nebe, ona je ve smrtelném nebezpečí, že?“

„Ano.“

Přešel knihovnu a otevřel francouzské okno. Fog přestal pomstychtivě výt k nebesům a pohlédl na něj, uši nastražené, v očích chladnou smrt.

„Pojď se mnou,“ řekl Thaddeus tiše. „Půjdemo ji najít.“

Leona se probudila s nevolností, nutkáním ke zvracení a mumlavým blouzněním nějaké šílené ženy. Zděšeně si na okamžik myslela, že tu šílenou, ustrašenou konverzaci vede ona sama.

„Démon vyšel z pekel. Nepoznáš ho na pohled, ale pochází přímo z pekel, jo. Odtud přicházíš i ty?“

Leona opatrně otevřela oči. Svět už se netočil jako ve chvíli, kdy upadala do bezvědomí, ale ještě pořád tu byla velká tma. Obuvníkova bedna. Snad je uvězněna uvnitř.

Projela jí vlna hrůzy. Rychle se posadila, příliš rychle. Žaludek se jí vzbouřil. Několik minut měla dojem, že bude zvracet. Pevně zavřela oči a snažila se dýchat zhluboka. Postupně se její útroby uklidňovaly.

„Je to démon, ale nesmíš mu to říkat. On si myslí, že je něco zvláštního, jo. Říká si vědec.“

Leona se odvážila znovu otevřít oči a zjistila, že sedí na okraji kavalce, přistaveného ke zdi malé kamenné komnaty. Pásy světla lucerny pronikaly mezi železnými mřížemi, zasazenými ve dveřích cely, ale okna tu nebyla. Tím se vysvětlovalo husté šero.

„To sloužící démona tě přinesli sem dolů do pekel.“

Leona několik vteřin bedlivě uvažovala a usoudila, že neslyší hlasy ve své hlavě. V cele je ještě někdo. Rozhlédla se a spatřila v koutě schoulenou ženu.

Druhá vězeňkyně na sobě měla vybledlé hnědé šaty. Hleděla na Leonu skrz spletenec splepených plavých vlasů. Číslo z ní zoufalství prázdných očí.

„Prej je vědec, ale ve skutečnosti je démon,“ vysvětlovala Leoně.

„Pokud mluvíš o tom muži, který se vydává za obuvníka, souhlasím s tebou,“ řekla Leona tiše.

„Ne, ne, ne, obuvník ne.“ Žena se ve svém rozčilení zběsile cukala. „Vědec.“

„Rozumím,“ opáčila Leona vlídně. „Vědec je vlastně démon.“

„Ano, to je vono.“ Ženě se už zřejmě ulevilo, že její hlavní poznatek byl správně pochopen. „Strašlivej démon. Má magický lektvary, který způsobí noční můry.“

Leona se zachvěla. „To vím.“

Zatetelilo se v ní slaboučké vzrušení vědomí, naježilo jí vlasy v týle. Thaddeus a Fog ji hledají. Věděla to stejně jistě, jako věděla, že slunce ráno vyjde. Potřebuje získat čas, aby ji našli.

„Prej je vědec, ale je to netvor, přesně jako ten druhý,“ vysvětlovala žena zděšeným šepotem.

Leona svrátila čelo. „O kom to mluvíš? Kdo je ten druhý?“

„Já myslela, že je to gentleman, víš. Byl tuze hezkej.“ Ženin hlas přešel do teskného vzdechu. „Tak krásnej a elegantní. Měl přepěkný vlasy. Jako zlato. Vypadá jako jeden z těch andělů na starejch obrazech.“

Leona sevřela okraje kavalce. „Říkala jsi, že má zlaté vlasy?“

„Usmíval se tak hezky, že bys nikdy nepoznala, jakej je to netvor.“ Ženin hlas zhrubl zoufalstvím. „Já věděla, že po mně kouká. Myslela jsem, že dobře zaplatí. Ale von mě vodved sem dolů do pekel.“

„Dobrotivé nebe,“ zašeptala Leona. „Ty jsi Annie Spenceová.“

Annie sebou divoce škubla a vtiskla se hlouběji do špinavého kouta. „Vodkud znáš můj jméno? Ty jsi taky démon?“

„Ne, nejsem démon. Annie, poslouchej mě, ten zlatovlasý netvor, co tě sem přivedl, je mrtvý.“

„Ne, ne, netvoří a démoni se nedaj zabít.“

„Jmenoval se Lancing a já ti přísahám, že je mrtvý.“ Snažila se vymyslet nějaký způsob, jak proniknout skrz Anniiny fantazie. „Netvor zemřel, když narazil na Ducha.“

„O Duchovi jsem slyšela.“ V Anniině hlase nakrátko zazněla jiskřička naděje. „V ulicích se vo něm šeptá.“

„Lancing se pokusil před Duchem utéct. Spadl a zabil se.“

„Ne, to nemůže bejt pravda.“ Annie upadla opět v zoufalství a beznaděj. „Je to Přízrak, jeden z démonů. Ani Duch nedokáže zabít démona.“

„Sama na vlastní oči jsem viděla jeho mrtvolu, Annie. A co víc, Duch nás sem brzy přijde zachránit.“

„Nás nemůže zachránit nikdo,“ vysvětlovala Annie smutně. „Ani Duch. Už je pozdě. Už sme v pekle.“

„Podívej se na mě, Annie.“

Annie se přikrčila, ale podívala se Leoně do očí. „Už je pozdě.“

„Ne, není pozdě,“ trvala Leona zuřivě na svém. „Duch přijde přímo sem dolů do pekel a vyvede nás odtud.“ Annie se zatvářila pochybovačně.

Někde mimo celu se otevřely dveře. Annie zabořila tvář do dlaní a začala tiše vzlykat.

Na druhé straně železných mříží se objevila povědomá postava. Světlo lampy se zalesklo na obuvníkově holé hlavě a zajiskřilo na rámečcích jeho brýlí.

„Vidím, že jste vzhůru, slečno Hewittová.“ Zazářil. „Výtečně. Zatímco spolu mluvíme, vaše obecnstvo už se shromažďuje. Počítají s tím, že podáte vzrušující výkon. Po pravdě řečeno, můžete to považovat za svůj životní výkon.“

Leona se z kavalce ani nepohnula. „Kdo jste?“

„Dovolte, abych se představil. Jsem doktor Basil Hulsey. Stejně jako vy, slečno Hewittová, jsem expertem na energii snů. Na rozdíl od vás se však specializuji na vytváření nočních můr.“

Shuttle vyrůstal na ulici, zažil tvrdé časy a viděl už ledacos, věci, ze kterých by se i dospělý muž rozklepal. Ale jen málokterá z nich byla tak děsivá jako temná postava, která teď stála před ním. Slyšel už o Duchovi ledacos, ale vždycky se těm pověstem smál. Dnes večer se nesmál.

„Pro mě a pro Paddona to byl jen kšeft,“ říkal naléhavě v zoufalé snaze, aby mu bylo uvěřeno. „My sme těm dámám neublížili, přísahám. Akorát sme jim dali kapánek doktorovejch lektvarů.“

„*Jednu z těch žen jste unesli,*“ řekl Duch. Shuttle se roztřásl. Na tom hlase bylo něco zvláštního. Měnil všechno v okolí, včetně samotného Ducha, ve stíny. Fantom stál nanejvýš dva kroky od něj, ale Shuttle nedokázal rozeznat jeho tvář. Taky díky tomu, že byla skoro půlnoc. Nicméně opodál stála pouliční lampa. Měl by vidět Ducha jasněji.

„To nebyl únos,“ vysvětloval horlivě. „Akorát sme ji strčili do bedny a naložili do kočáru. Únos je, když držíte nějakýho člověka, dokavad někdo nezaplatí výkupný, víte. Todle bylo něco jinýho. Kdepak. Akorát prácička, víte. Paddon a já sme dostali zapláceno za denní práci, a tím to skončilo.“

„*Kam jste odvezli tu ženu, kterou jste unesli?*“

Hlas se přes něj valil jako ohromná vlna. V jeho sevření byl bezmocný.

Pověděl Duchovi, kam on a Paddon tu ženu odvezli.

„Je to škoda, že jsme se vy a já nesetkali za jiných okolností, slečno Hewittová,“ říkal Hulseý skrz železné mříže. „V laboratoři bychom vytvořili výtečný tým.“

„Myslíte?“ Leonu nenapadalo nic jiného, čím by Hulseýho podnítila, aby nepřestával mluvit.

„Ano, vskutku,“ rozplýval se Hulseý nadšeně. „Vaše znalosti síly krystalů, jimiž lze ovlivnit snový stav, by byly nanejvýš vítané. Doufám, že až uspokojíte členy Třetího kruhu, předají mi vás. Bude tuze zajímavé zjistit, jestli byste se dokázala pomocí kamene jitřenky osvobodit z jedné z mých chemicky navozených nočních můr.“ Annie v koutě tiše zakňourala.

Leona vstala a přistoupila ke dveřím cely. Prohlížela si Hulseýho. Vypadal jako přerostlý hmyz.

„Žasnu, že výzkumník, který se pyšní tím, že je vědec, uznává schopnosti ženy, která tvrdí, že si vydělává na živobytí prací s krystaly,“ řekla. „Vůbec mi neříkejte, že opravdu věříte na paranormální jevy, doktore.“

Hulseý se uchechtl a velmi pevně sepal ruce před svou hubeňoučkou hrudí. „Ach, ale já v ně věřím, slečno Hewittová. Víte, mám také psychotronické schopnosti. Abych řekl pravdu, už mnoho let jsem členem Společnosti arkány.“

Po páteři jí přejel ledový chlad. „Jaká je povaha vašeho nadání?“

Hulseý se napařoval. „Nejsem obyčejný chemik, slečno Hewittová. Mám geniální nadání pro vědu, která je rozhodně nadpřirozená. Věnoval jsem svůj talent studiu snového stavu.“

„Proč?“

„Protože mě fascinuje. Víte, snový stav je jediná situace, v níž se smažou bariéry, které oddělují normální od paranormálního. Každý má sny, slečno Hewittová. To je důkaz, že každý má ve své povaze paranormální rysy, ať už si toho dotýčný jedinec je nebo není vědom.“

Přiměla se bezstarostně pokrčit rameny. „Náhodou s vámi souhlasím. No a co?“

„Blahopřeji vám k vaší prozíravosti. Ale očividně jste nedospěla při svém chápání povahy snů k logickému závěru.“

„A to je?“

Za čočkami brýlí se Hulseymu zatřpytily oči. „Copak nechápete? Dokáže-li někdo manipulovat se sny člověka, dokáže toho člověka ovládnout úplně.“

V měsíčním svitu se tyčily trosky prastarého opatství. Thaddeus stanul ve stínu na okraji lesa, Caleb po jednom jeho boku, Fog po druhém. Pozorovali tu hromadu kamene. „Je tam,“ řekl Thaddeus.

„Pokud ji ti parchanti nepřestěhovali někam jinam poté, co ji sem Shuttle a jeho spojenec dopravili,“ podotkl Caleb.

„Je tam,“ opakoval Thaddeus. „Podívej se na Foga. Taky to cítí.“

Pozorovali Foga, který stál napjatě a v pozoru, nos namířený na opatství.

„Těžko uvěřit, že jeho psí smysly zachytily její pach na tuhle vzdálenost a skrz všechny ten kámen,“ řekl Caleb velmi zamyšleně.

„Myslím, že s ní má nějaké spojení. Stejně jako já.“

Caleb nic nenamítal. „Můžeš ho udržet pod kontrolou, až pro ni půjdeme? Kdyby se utrl a začal výt, ti parchanti poznají, že jsme tady.“

Thaddeus jemně zatahal za vodítko, připevněné k Fogovu obojku. Pes nijak nereagoval. Veškerá jeho pozornost se nadále upírala na opatství.

„Abych ti řekl pravdu, nevím, jestli ho dokážu udržet, až se dostaneme blízko k Leoně,“ řekl Thaddeus. „Vím jen, že ho potřebujeme. On je naše největší naděje, že ji v té hromadě kamene najdeme rychle.“

„Proč jste sem přivedl Annii?“ zeptala se Leona. „Annii?“ Hulsey se zatvářil nechápavě. „Tak se jmenuje?“ Annie ve svém koutě vykřikla, jako by ji někdo udeřil. „Vy ani neznáte její jméno?“ zeptala se Leona. „Není důležitá. Jen předmět výzkumu. Ty poslední dvě zemřely během experimentů. Říkal jsem Delbridgeovi, že potřebuju další. Poslal Přízrak, aby mi jednu opatřil.“

„Vy jste tedy zavinil, že ty dívky zmizely z ulic. Prováděl jste na nich experimenty.“

Hulsey se zachechtal. „Stěží bych přece mohl provádět experimenty na sobě, že?“

„Jak se opovažujete,“ řekla Leona divoce. „Vskutku, slečno Hewittová, není třeba tak silných emocí. Jsem vědec a potřebuji zkušební subjekty. Annie není důležitá. Ty druhé dvě také nebyly. Byly to pouze obyčejné prostitutky.“

„Co jste jí udělal?“

„Snažil jsem se vytvořit protilátku na svůj plyn nočních můr. Bylo by užitečné ji mít, pro případ nehody. Teď to ale vypadá, že noční můry jsou nevratné. Annie vdechla plyn včera. Protilátku jsem jí dal včera večer.“

Leona zaťala ruce v pěst. „Nezdá se, že by to bylo účinné.“

„Abych řekl pravdu, Annie vydržela déle než ty druhé dvě dívky, ale musím přiznat, že tenhle experiment nebyl úspěšný.“ Hulsey si lítostivě povzdechl. „Annie už je docela šílená. Nezotaví se. Budu se jí muset zbavit a najít si na další fázi svých experimentů další děvče.“

Leona měla sto chutí sevřít v prstech jeho vychrtlé hrdlo a vymáčkout z něj život. Přiměla se místo toho najít jiné téma.

„Lancing je mrtev,“ oznámila mu.

„Ano, slyšel jsem.“ Hulseyho tvář se znechuceně zkrivila. „Spadl prý, když se pokoušel přeskočit z jedné střechy na druhou. Dobře mu tak. Ten člověk měl určité nadmíru primitivní nadání, které, to připouštím, se dalo v omezené míře využít, ale byl duševně

nevyrovnaný. Říkal jsem Delbridgeovi, že je nebezpečný, ale jeho lordstvo bylo celé pryč z představy, že má místo najatého zabijáka vlastního paralovce.“

„Delbridge zemřel jen několik hodin po Lancingovi. Byl ubodán jedním z vlastních artefaktů, starověkou dýkou. To bylo vaše dílo?“

„Ovšemže ne,“ urazil se Hulsey. „Jsem vědec. Fyzické násilí mě nezajímá. Kdybych chtěl jeho lordstvo usmrtit, použil bych svůj plyn, navozující noční můry.“

„Kdo zabil Delbridge?“

„Vůdce Třetího kruhu.“

„Proč nezabil taky vás?“

Hulsey se zachechtal, upřímně pobaven. „Pročpak by mě měl zabíjet? Jsem jediný, kdo se dost vyzná v chemické vědě, aby dokázal posoudit zakladatelovu formuli, až ji získáme. Jsem jediný, kdo je dost geniální na to, aby podle ní připravil látku a provedl testy nezbytné k tomu, aby se dala bezpečně využít. Ne, ne, má milá, ujišťuji vás, že mě členové Třetího kruhu potřebují.“

„Jde tu tedy o zakladatelovu formuli? Proč jdou v tom případě všichni po kameni jitřenky?“

„Kámen jitřenky je nutný k tomu, aby odemkl vzorec, jak záhy zjistíte. Členové Třetího kruhu potřebují, abyste jim pomoci krystalu otevřela jistou pokladnici. Očekávají, že uvnitř té bedny najdou formuli.“

Spiknutí, pomyslela si Leona, přesně jak to vydedukoval Caleb Jones, ale možná daleko složitější, než se domníval. Znělo to, jako by byli spiklenci organizováni v sestupných kruzích moci. Pokud existuje třetí kruh, dá rozum, že patrně bude také druhý a první, snad i víc.

„Když už je řeč o kameni,“ pokračoval Hulsey, „rád bych se otázel, co se přesně stalo té noci v Delbridgeově galerii? Někdo spustil past, ale tělo jsme vůbec nenašli. Byl to Ware, že?“

Zachvěla se. „Vy víte o panu Wareovi?“

„Ano, ovšem. Delbridge to vyšetřoval a zjistil, že Ware je členem Společnosti arkány.“ Hulsey svažil čelo. „Je to psychotronický hypnotizér, že?“

Není důvod poskytovat mu víc informací, než je nezbytné, usoudila Leona. Neřekla nic.

Hulsey si pro sebe kývl. „To jsem si myslel. Určitě byl ve velmi špatném stavu, poté co vdechl ten plyn. Tuze rád bych věděl, jak jste ho pomocí krystalu zachránila.“

„Proč si myslíte, že jsem ho zachránila já?“

„To je jediné vysvětlení. Z mých nočních můr se ještě nikdy nikdo nevzpamatoval.“ Hulseyho hlava znovu poskočila. „Ano, vskutku, opravdu vás musím dostat, až s vámi členové dnes v noci skončují. Dám jasně na srozuměnou, že chtějí-li mou odbornost k formuli, musí mi vás dát.“ Vyndal z kapsy hodinky a odklopil víčko. „Už to dlouho nepotrvá. Poslední člen skupiny dorazil přednedávnem. Brzy sem někoho pošlou, aby vás odvedl do komnaty.“

Hulsey se otočil a odspěchal. Leona uslyšela otevírání a zavírání dveří. Ve vnější místnosti zavládlo ticho.

Annie znovu zakňourala. „Vobě sme v pekle. Ty to nechápeš?“

Leona se obrátila. „Jsme v pekle, Annie, ale dostaneme se odtud.“

„Ne.“ Annie v beznaději zavrtěla hlavou. „Sme tady v pasti až na věky věků.“

Leona přešla malý prostor. Rozepnula si horní tři knoflíky živůtku a vytáhla přívěsek s červeným krystalem.

„Podívej se na můj náhrdelník, Annie. Soustřed' se na něj, jak nejsilněji dovedeš, a povídej mi o svých snech.“

Annie byla zmatena, ale příliš vyčerpána, než aby neposlechla. Zadívala se na krystal.

„Sem v pekle,“ šeptala. „Všude kolem sou démoni, ale ten nejděsnější ze všech je vědec...“

Leona pocítila známé pohyby energie zlého snu. Soustředila se na malou bouři, vznikající v kameni, vpouštěla do ní vlastní psychotronické proudění.

Krystal začal zářit.

Dveře ve vnější komnatě se znovu otevřely. Leona pozorovala skrz mříže cely, jak do místnosti vstupují dva muži v černých rouchách, podobných kutnám. Světlo se odrazilo od stříbrných škrabošek, které jim zakrývaly obličeje. Spolkla tu odpornou hrůzu, která ji hrozila zadusit, a sebrala v sobě všechno své herecké umění, kterému ji naučil strýček Edward.

„Nikdo neříkal, že to pozvání je na maškarní bál,“ řekla.

„Drž jazyk za zuby, jestli se chceš dožít rána,“ varoval ji jeden z mužů. „Řád nestrpí drzost.“

Uvažovala o tom, co jí prve řekl Hulsey. Členové organizace očividně potřebují její dovednost při práci s krystaly. Pokud ti zločinci potřebují její služby, existuje naděje. V uších jí zněla slova strýčka Edwarda. *„Vždycky myslí pozitivně, Leono. Prodléváním u negativních věcí se nikdy ničeho nedosáhne.“*

„Řád očividně nestrpí ani smysl pro humor,“ řekla, pozorujíc oba muže skrz mříže. „Povězte mi, musí jít člověk ke krejčímu, aby si opatřil takovéhle roucho a masku, nebo se dají koupit hotové na Oxford Street?“

„Drž hubu, ty hloupá ženská,“ zasyčel jeden z mužů. „Nemáš představu o tom, s jakou mocí si dnes v noci zahráváš.“

„Ale brzy se to dozvíš,“ sliboval druhý.

Hrubá slova, ale pronesena výslovností vyšších vrstev. Tihle dva nejsou z ulice; takoví jako oni navštěvují exkluzivní pánské kluby.

Jeden ze dvojice sáhl pod své roucho. Zacinkaly klíče. Okamžik nato se dveře cely otevřely, panty zaskřípaly. První z mužů sáhl dovnitř, popadl ji za paži a vyvlekl z komůrky. Ten s klíči kvapně zavřel a zamkl dveře.

Žádný z nich nevěnoval pozornost Annii, která byla schoulena ve svém koutě a tiše rozprávěla sama se sebou.

„Vodvedli nás sem dolů do pekel, vidíš,“ šeptala. „Všude samí démoni.“

Dvě postavy v kutnách vystrkaly Leonu dveřmi ve vnější místnosti a pak setmělou kamennou chodbou. Svíčky v nástěnných držácích kouřily a mžikaly.

„Víte, vážně byste měli uvažovat o tom, že si sem dáte zavést plyn,“ řekla Leona. „Svíčky jsou tuze staromódní. Budí dojem, že Řád nemá zrovna moc moderní názory.“

Jeden z mužů zesílil stisk na její paži tak prudce, až pochopila, že bude mít ráno modřiny. Ovšem za předpokladu, že se rána dožije. *Ne, takhle neuvažuj.* Přinutila se soustředit, tak jako tehdy, když promítala energii snů. *Kde jsi, Thaddeusi? Víím, že mě hledáš. Vnímáš mě? Jsem tady. Kéž by sis pospíšil. Zdá se, že situace začíná být poněkud neblahá.*

Oba muži ji zastavili před dveřmi ze dřeva a železa. Zahalená postava nalevo je otevřela. Druhý muž postrčil Leonu do komnaty osvětlené svíčkami.

„Ta, co umí pracovat s krystaly,“ ohlásil jeden z mužů.

Tři muži v kutnách a maskách seděli kolem podkovovitého stolu. Po Hulseym nebylo nikde ani stopy.

„Přiveďte tu ženu ke mně,“ přikázal muž v čele stolu.

Jeden z mužů, kteří ji přivedli do místnosti, znovu sáhl po její paži. Elegantně před ním ustoupila a šla si stoupnout před postavu, která promluvila. Když se přiblížila, viděla, že maska tohoto muže je zlatá.

„Jsem slečna Hewittová,“ řekla chladně. „A skutečně vám musím říci, že zralí dospělí považují oblékání do dlouhých kuten a nošení pošetilých masek za hru, kterou je nejlépe přenechat dětem. Takové počínání nesvědčí o valné zralosti.“

Kolem stolu se ozvalo hněvivé mumlání, ale vůdce působil nedotčeně.

„Obdivuji vaši kuráž, slečno Hewittová,“ pravil pobaveně. „Čirou náhodou ji budete potřebovat. Víte, proč jste tady?“

Netřeba se zmiňovat, že jí Hulsey řekl, že ji dost naléhavě potřebují, usoudila. Jak to tak vypadá, nemá zrovna nejvyšší kartu z těch, co jsou na stole, ale nejnižší taky ne.

„Předpokládám, že chcete, abych pracovala s nějakým krystalem,“ řekla. „Vskutku jste nemuseli vynakládat tak dramatické úsilí, abyste získali mé služby. Přijímám objednávky. Určitě bych vás mohla vmáchnout někam na začátek příštího týdne.“

„Dnešní noc nám vyhovuje mnohem víc,“ řekl Zlatá maska. „Byli jsme informováni, že dokážete ovládat jistý krystal, známý jako kámen jitřenky. Doufám, pro vaše dobro, že je to pravda.“

Její pulz, už tak zběsile uhánějící, ještě zesílil. „Nikdy jsem nenarazila na krystal, s kterým bych nedokázala pracovat.“

„Tenhle je dosti jedinečný. Je to klíč k jedné staré pokladnici. Pokud se vám podaří tu skříňku otevřít, my z Třetího kruhu budeme velmi spokojeni. Po pravdě řečeno, v budoucnu bychom pro vás mohli mít i další práci.“

„Novým klientům jsem vždy k dispozici.“

„Pokud však selžete, budete pro nás zcela k nepotřebě,“ uzavíral tiše Zlatá maska. „Dokonce začnete být na obtíž.“

Rozhodla se to ignorovat. *Mysli pozitivně.*

„S radostí se podívám, co pro vás mohu udělat,“ řekla rázně. „Předpokládám, že jste obeznámeni s mým obvyklým honorářem.“

Nastalo krátké, polekané ticho. Nikdo neměl v plánu zaplatit jí nějaký honorář za dnešní noční práci. To patrně nevěstí nic dobrého.

„To nevadí, pošlu vám účet později,“ pokračovala jakoby nic. „Tak tedy, co kdybyste mi ukázali ten kámen jitřenky a nechali mě zjistit, co se s ním dá dělat?“

Zlatá maska vstal. „Tudy, slečno Hewittová.“

Kráčel ke dveřím. Ostatní vstali, shlukli se těsně kolem Leony a vydali se za ním.

Zlatá maska otevřel těžké dveře, které odhalily další, menší komnatu, rovněž osvětlenou svíčkami. Leona pocítila známé šimrání energie z kamene jitřenky. Dávala si pozor, aby zachovala lhostejný výraz. Čím méně budou členové Třetího kruhu vědět o její schopnosti s krystalem pracovat, tím lépe.

Uvnitř komnaty stála na stole stará ocelová truhlice, složitě zdobená alchymistickými symboly. Kámen jitřenky, matný a zakalený, spočíval v prohlubni na jejím víku.

Navzdory děsivým okolnostem projel Leonou malý příval vzrušení. Sibylina pokladnice. Po celé generace byla mezi ženami v její rodině pouhopouhou legendou.

Ze všech sil se snažila zachovat klid. Přešla komnatu a prozkoumala pokladnici. Do tenkého plátu zlata, který pokrýval víko, byl vyryt velmi známý alchymistický kód. Byla to šifra, již byl psán mamčin deník, šifra, která se předávala v Sibylině rodové linii z matky na dceru po dvě stě let.

Mlčky si přeložila varování, které po sobě Sibyla zanechala:

Věz, že kámen jitřenky je klíč. Všechna mystéria uvnitř budou zničena, vnikne-li do této skříňky násilím ruka muže.

„Zajímavé,“ řekla, jako by pokladnice byla všeho všudy jen artefakt, vystavený v muzeu. Pohlédla na Zlatou masku. „Smím se zeptat, proč to víko prostě nevypáčíte?“

„Čirou náhodou, slečno Hewittová, jsem poněkud odborník na šifru, používanou Sibylou Panenskou Čarodějkou. Podle nápisu na víku této pokladnice je kámen jitřenky jediným klíčem, kterým se dá bezpečně otevřít.“

Sakra. Dokázal přeložit Sibylinu šifru.

„To je ale zvláštní,“ řekla.

„Čekáme, slečno Hewittová.“ Zlatá maska ztrácel trpělivost. „Pokyny jsou jasné. Zamýšlím se postarat, aby byly dodrženy. Zbývá jen zjistit, jestli máte talent k práci s kamenem. Nebudete-li úspěšná, budu nucen vyhledat služby jiné specialistky na krystaly.“

„Uvidíme, co pro vás mohu udělat,“ řekla.

Šla si stoupnout na druhou stranu stolu, na němž byla pokladnice, čelem k pětičlennému obecnstvu. Zvolna, snažíc se pojmout celou chvíli co možná nejvíc dramaticky, zvedla ruce a položila špičky prstů na kámen jitřenky.

Síla k ní ševalila. Vpustila do srdce kamene malé množství energie.

Krystal zapulzoval měsíčním světlem.

Muži v kutnách se nadechli jako jeden a hrnuli se blíž.

Byli uchvázeni, přesně jak chtěla.

„Umí s ním pracovat,“ řekl jeden z nich ve zbožném úžasu.

„Zatraceně,“ mumlal jiný, „vidíš to?“

Musíš ovládnout obecnstvo, Leono. Nikdy nedopust', aby obecnstvo ovládalo tebe.

Naplno otevřela své smysly síle krystalu.

Fog se přehnal klenutým vstupem a vrazil do další kamenné chodby, hlavu dole, u kamenné podlahy. Thaddeus a Caleb ho následovali, pistole v rukou. Thaddeus měl co dělat, aby udržel vodítko. Pes se nedal znovu do vytí, když vstoupili do ztemnělého opatství, jak se prve Caleb obával. Namísto toho, jako by chápal nutnost chvatu a současně ticha, vyrazil na lov.

Vedl je bludištěm chodeb, prastarým scriptoriem a do trosek kuchyně. Tam tiše kňučel, dokud Thaddeus neotevřel dveře. Pak se vrhl dolů po úzkém schodišti, jeho drápy přitom škrábaly o kámen.

Až dosud na nikoho nenarazili. To dělalo Thaddeusovi větší starosti než všechno ostatní, k čemu dosud došlo. Kde jsou Leonini vězňatelé?

„Měly by tu být strážce,“ řekl Calebovi. „Ne nezbytně.“ Caleb zvedl lucernu tak, aby světlo padalo do prázdné komnaty, kterou míjeli. „Touží po utajení, ale mají pramálo důvodů ke strachu z policie.“

„Mají důvod bát se nás.“

„Pravda.“ Calebův úsměv byl chladný. „Ale ještě to nevědí, že?“

Fog se zastavil před dalšími dveřmi. Znovu tiše zakňučel. „Ustup,“ řekl Thaddeus tiše.

Caleb se přitiskl zády ke stěně. Thaddeus otevřel dveře. Neozvaly se žádné výkřiky ani výstřely, ale v komnatě zaplálo slabé světlo.

„Tahle místnost byla používána,“ řekl Thaddeus a vklouzl dovnitř. Pohlédl na lucernu. „A to nedávno.“

Fog nezaváhal. Dychtivě doklusal ke dveřím okovaným železnými pláty, přičemž mával ocasem jako praporcem.

Za dveřmi se ozval slabý, přidušený výkřik leknutí. Thaddeus přešel místnost a podíval se skrz mříže. Na malém kavalci se choulila nějaká postava. Žaludek se mu sevřel. Vlasy té ženy měly nesprávnou barvu.

Fog už o celou ztratil zájem.

„Kdo jste?“ řekl Thaddeus ženě na kavalci. Dveře byly staré, ale zámek nový. Vyndal z kapsy kabátu šperhák. „Kde je Leona?“

Žena zdráhavě vstala. „Mluvíte o slečně Hewittové?“

„Ano.“ Thaddeus vsunul paklíč do zámku. „Byla tady, ne? Pes ji cítí.“

„Pes? Já se bála, že je to vlk.“ Žena postoupila kupředu. „Před chvílí přišli pro slečnu Hewittovou dva muži. Odvedli ji. Ten parchant doktor Hulsey říkal něco vo členech Třetího kruhu, co potřebujou její nadání pro práci s krystalem.“

Thaddeus otevřel dveře cely. „Kam ji odvedli?“

„To nevím.“

„Jsou ještě tady ve zřícenině,“ řekl Caleb. Ukázal na lucernu. „Nenechali by svítit lampu, kdyby nebyli nablízku. Příliš velké nebezpečí požáru, a požár by upoutal pozornost k jejich tajnému útočišti.“

Thaddeus pohlédl na ženu. „Jděte těmi dveřmi, které jsme použili my. Schody vedou nahoru do kuchyně opatství. Utečte ze zříceniny, jak nejrychleji můžete, a ukryjte se v lese. Postaráme se o vás, až najdeme Leonu. Kdybychom nevyšli ven do půl hodiny, musíte si najít cestu zpátky do města sama. Jděte na Scotland Yard. Ptejte se po detektivu Spellarovi. Povězte mu všechno, co se tu událo. Povězte mu, že vás posílá Duch. Rozumíte?“

„Ano. Musíte najít slečnu Hewittovou. Zachránila mě svým krystalem vod noční můry. Chci jí to vodplatit tím nejkrásnějším kloboukem, co kdy jaká ženská nosila.“

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Jmenuju se Annie Spenceová.“

Usmál se. „To se mi ulevilo, že jste naživu, Annie Spenceová.“

„Vsadím se, že se vám zdaleka neulevilo tolik jako mně.“ U dveří se zastavila a ohlédla, oči naplněné směsicí vyčerpání a úžasu. „Říkala, že přijdete rovnou dolů do pekel, abyste nás našel. Já jí nevěřila. Ale vona mluvila pravdu.“

Vždycky dopřej zákazníkům podívanou, Leono.

Rada strýčka Edwarda jí zvučela v hlavě a uklidňovala nervy. Obecenstvo jako každé druhé, říkala si. Vehnala další energii do srdce kamene. Měsíční světlo sílilo, zářilo na kryptická slova, vyrytá do zlatého víka.

„Funguje to,“ vydechl někdo. „Klíč otevírá truhlu.“ Členové Třetího kruhu hleděli, rozdychtěni úžasem. Leona cítila intenzitu jejich soustředění. Všichni byli plně zaostřeni na kámen. Nevědomky jí tak otevřeli své paranormální smysly.

Ze všech mužů vyzařoval neblahý chtíč. Není to chtíč související se smyslností, říkala si Leona. Těch pět prahne po Sibyliných tajemstvích s vášní, která nemá daleko k posedlosti.

„Probudila jsem pravou sílu krystalu,“ odříkávala zpěvavě, tak teatrálně, jak jen to dovedla. Strýček Edward by byl na ni hrdý.

Stříbřitá záře na srdci kamene začala plápolat a pulzovat, temnět a měnit odstíny. Zintenzivněla rezonující systém proudění. Kolem krystalu se objevily záhadné vlny luminiscence, vyzařovaly navenek, halily ji. Neexistovala slova pro bizarní barvy, které se tvořily a rozpouštěly a přetvářely. Věděla, že je zaplavena měňavým světlem.

„Jitřenka,“ zašeptal užasle Zlatá maska.

Nikdy nepracovala s krystalem v této míře. Příboj energie probouzel všechny její smysly. Vstoupilo do ní radostné nadšení. *Mysli pozitivně?* Bylo jí do smíchu. Tenhle pocit daleko přesahoval pozitivní myšlení. Tohle bylo čiré uchvácení. Tohle byla euforie. Tohle byl pocit jako uplatnit syrovou sílu.

Světlo krystalu divoce vzplálo a změnilo komnatu ve výheň, naplněnou studenými, paranormálními plameny. Uchopila kámen do dlaní a zvedla ho z kolébky, kde spočíval. Držela ho před obličejem a pohlédla na kruh maskovaných tváří skrz plápolající závoj zářivé energie.

Usmála se, vychutnávajíc vzrušující oheň, který se klenul skrze ni a kolem ní.

„Všichni v těch maskách vypadáte dost směšně, víte,“ řekla.

Snad to byl její úsměv, anebo možná intuice Zlaté masky konečně zašeptala nějaké varování. Ať to bylo jakkoli, znenadání udělal v panice krok dozadu a zvedl ruce, jako by zaháněl démona.

„Ne!“ vykřikl. „Položte to!“

„Bohužel už je pozdě,“ řekla Leona vlídně. „Chtěli jste Sibylina tajemství. Tohle je jedno z nich. Přešlo na mě, generaci za generací přecházelo dvě stě let. Pochází od samotné Čarodějky. A mimochodem, nebyla to panna.“

Vyslala další příboj energie skrz kámen. Zvlněné proudění zářivé jitřenky se zakleslo do energetických struktur pěti mužů a překonalo je.

Členové Třetího kruhu začali křičet.

Křičeli ještě o chvíli později, když Thaddeus, Fog a nějaký cizí muž vyrazili dveře.

Následujícího dne odpoledne se shromáždili v knihovně. Thaddeus byl na svém obvyklém místě za psacím stolem. Právě přišel ze schůzky s Calebem a Gabrielem Jonesovými a vnesl s sebou do domu podstatu uplynulého dne. Když před chvilkou vstoupil do místnosti a naschvál se oťel o její sukně, ucítila Leona čerstvý vzduch a slunce, smíšené s jeho poutavou mužnou vůní. Ta kombinace ji oživila jako nic jiného od té doby, kdy ji včera v noci vyvedl z opatství.

Seděla s Victorii na pohovce a čekala, až vyslechnou nejnovější zprávy. Fog jí spočíval u nohou, lenivě spokojený, jako by během uplynulých čtyřadvaceti hodin neproběhlo vůbec nic zajímavého. Leona mu záviděla psí talent žít okamžikem. Psi nemarní čas dumáním nad minulostí, ani si nedělají starosti s budoucností. Člověk by se od nich mohl hodně poučit o pozitivním myšlení, napadlo ji.

Ona sama, byť zcela vyčerpaná poté, co pracovala s kamenem jitřenky na tak mocné úrovni, byla schopna spát jen trhaně. Když se jí podařilo nakrátko zavřít oči, trpěla sny tak podivné a bizarní povahy, že ji to vždycky prudce probudilo. Victoria jí poskytla pleťové mléko zhotovené z okurky a mléka, které si nanesla na obličej a oči, než sešla dolů, ale obávala se, že dnes vypadá trochu ztrhaně.

Thaddeus poposedl a složil ruce na psacím stole. „Caleb se ve svém počátečním intuitivním podezření nemýlil. Zdá se, že v rámci Společnosti arkány skutečně existuje dobře organizované spiknutí. Domnívá se, že ho ovládá malá kabala velmi mocných mužů na vrcholku. Jeho členové nazývají to spiknutí Řádem smaragdové desky.“

Leona zvedla šálek s čajem. „Tak se jmenuje jeden prastarý alchymistický text. Říká se, že pravidla úspěšné transmutace prvotních substancí vryl původně Hermes Trismegistus na smaragdovou desku. Staří alchymisté věřili, že budou-li správně

interpretovat šifru, v níž byl text napsán, dokážou pochopit tajemství života, a tak získat ohromnou moc.“

„Ani nemluvě o pár šikovných kouzlech, jako je přeměna olova ve zlato,“ podotkla Victoria, koutky úst znechuceně stočené dolů.

„Řád se musí rozpustit,“ řekl Thaddeus. „Ale Gabe a Caleb jsou přesvědčeni, že to bude komplikovaný proces. Když jsem odcházel, Caleb si představoval síť důvěryhodných agentů, jako jsem já. Zdá se, že mé profesní vyhlídky soukromého vyšetřovacího agenta se právě staly o hodně jasnějšími.“

Poprvé po mnoha hodinách Leona pocítila, jak se jí vrací část přirozené energie. „Říkal jsi, že má v plánu angažovat na tento projekt hodně vyšetřovatelů?“

Thaddeus zvedl obočí. „Ať tě to ani nenapadá. Přispěla jsi k vyšetřování tohoto spiknutí víc než dost. Další úsilí z tvé strany by mělo katastrofální účinky na mé nervy.“

Obdařila ho svým nejlepším teatrálním úsměvem.

Thaddeus vzdychl. „Jsem odsouzen ke zkáze.“

Victoria nespokojeně zamlaskala jazykem. „Čeho chtějí pro všechno na světě tihle spiklenci dosáhnout?“

„Moc,“ řekl Thaddeus prostě. „To je největší ze všech lákadel.“

„Moc psychotronické povahy?“ zafuněla Victoria. „Směšné. Proč by někdo toužil po větším paranormálním nadání? Až donedávna mi připadaly mé vlastní intuitivní schopnosti nesmírně protivné. A podívej se na sebe, Thaddeusi. Tvé nadání omezilo nejen tvá přátelství, ale také vyhlídky na manželství. Měl ses už před léty oženit a založit rodinu. Jenže tvé opravdové přirozenosti se ženy bojí.“

Thaddeusova tvář jako by byla vytesaná z kamene. Leona se zarděla a sklonila, aby načechrala Fogovi srst. Co si Thaddeus myslí o jejím vrozeném nadání teď, když zná plný rozsah toho, co dokáže s krystalem podobným kameni jitřenky?

„Je mnoho takových, kteří považují ohromné paranormální síly za daleko důležitější, než jsou přátelé, rodina a manželka,“ řekl Thaddeus neutrálně. „Zakladatelova formule, kdyby se dala úspěšně a bezpečně reprodukovat, má potenciální schopnost velice posílit a rozšířit okruh nadání jedince. Jen považ, co bych dokázal, kdybych nebyl jen parahypnotizér, ale vlastnil také talent lovce a snad i paravědce.“

Victoria vytřeštila oči zděšením. „Byl bys nadčlověk, vyšší lidský druh.“

„Ne vyšší,“ zdůraznil Thaddeus. „To je morální a etické hodnocení, které se nepoužívá. Ale rozhodně bych byl nadmíru mocný. A kdybych náhodou tíhl ke kriminálním aktivitám... Inu, určitě ten problém chápeš.“

„Dobrý bože,“ zašeptala Victoria zděšeně. „Chápu. Spiklence je třeba zastavit, než se stanou hrozbou nám všem.“

„Gabe s tebou čírou náhodou souhlasí,“ řekl Thaddeus. „A co víc, je přesvědčen, že když se teď začnou mezi členstvem šířit řeči o objevu zakladatelovy formule, Společnost arkány bude donekonečna obležena těmi, kteří se jí budou snažit zmocnit. Odtud tedy zřízení stálého úřadu vyšetřování.“

„Ale přece ti děsní muži, které jste ty a Caleb včera v noci chytili, poskytnou informace potřebné k tomu, aby se tohle stávající spiknutí zadusilo v zárodku,“ naléhala Victoria.

„Naneštěstí to není tak jednoduché,“ řekl Thaddeus. „Včera v noci jsem uvedl jednoho každého z nich do transu a vyslýchal je. Brzy bylo zřejmé, že sice dokážou popsat obecnou strukturu Řádu a jeho cíle, ale neznají totožnost členů v Kruzích nad sebou ani pod sebou. Znali se jen mezi sebou navzájem.“

„Velmi chytré uspořádání,“ řekla Leona. „Jestliže je odhalen jeden Kruh, členové nemohou prozradit ostatní.“

„Přesně tak,“ souhlasil Thaddeus. „A kabala na vrcholku je velmi dobře chráněná. Caleb bude mít plné ruce práce s tím, aby identifikoval lidi, kteří Řád ovládají.“

„Co bude s doktorem Hulseym a těmi hroznými chlapy, kteří unesli Leonu?“ zeptala se Victoria.

„Hulsey zmizel v chaosu včerejší noci, ale našli jsme jeho laboratoř. Caleb už organizuje štvanci. A pokud jde o těch pět mužů, kteří byli zajati, situace je poněkud komplikovaná.“

„Nechápu proč,“ řekla Victoria. „Přinejmenším by měli stanout před soudem pro únos.“

„Naneštěstí nepřipadá v úvahu jejich zatčení, aniž by byla Leona zavlečena do senzačního skandálu,“ vysvětloval Thaddeus. „Její pověst by byla zničena, kdyby se rozšířila zpráva, že ji pět mužů drželo v tom opatství v zajetí po několik hodin spolu s profesionální prostitutkou.“

„Dobrý bože, no ovšem,“ zašeptala Victoria. „To mě mělo napadnout. Veřejnost vždycky přikládá vinu ženě, pokud existuje i pouhé podezření na znásilnění. Je to hrubě nespravedlivé.“

„Náhodou mám nějaké zkušenosti se vzpomínáním se ze skandálu,“ řekla Leona suše. „Ale pochybuju, že by mnoho členů Společnosti arkány mohlo tvrdit totéž.“

„Jak to myslíte?“ otázala se Victoria.

Leona pohlédla Foga a pohlédla na Thaddeuse. „Mám podezření, že Společnost má vlastní důvody, proč se chce vyhnout veřejnému procesu – důvody, které se mnou nemají nic společného.“

Victoria svraštila čelo. „To nějak nechápu.“

„Představte si, jakou senzaci by vzbudilo, kdyby měl někdo dosvědčit, že prominentní pánové se potají zabývali okultními praktikami, k nimž patřily i únosy žen pro potřebu temných obřadů.“

Victoria se dopálila. „Ale takhle to vůbec nebylo. Každopádně – studium paranormálních jevů *není* okultní praktika. Členové Společnosti arkány se nesnaží kontaktovat mrtvé ani vyvolávat duchy či demony. Takovéhle odporné nesmysly jsou výsadou šarlatánů a podvodníků, kteří si říkají média.“

„Já vím,“ opáčila Leona. „Ale myslím, že se nedá počítat se schopností tisku rozlišovat mezi paranormálním a okultním, že?“

Victoria se naježila, očividně připravena k další diskusi. Ale po několika vteřinách napětí se sevřenými rty se s povzdechem vzdala. „Ne, máte úplnou pravdu.“ Obrátila se zpět k Thaddeusovi. „Nicméně těch pět ničemů z toho nesmí vyváznout bez trestu.“

Thaddeusův úsměv byl tak chladný, až se Leona zachvěla.

„Bud' klidná, pykají za své zločiny a budou pykat až do své smrti,“ řekl.

„Jak?“ otázala se Victoria.

Leonina ruka na Fogově hlavě znehybněla. „Podle maminčina deníku – když se kámen jitřenky použije jako zbraň, tak jak jsem ho použila včera v noci, vznikne ohromné poškození nervového systému. Těch pět mužů v té komnatě nezešílelo trvale, ale doslova všechny jejich paranormální smysly byly zničeny. Budou trpět nervovým zhroucením až do konce svých dní.“

Victorii se zaleskly oči zadostiučiněním. „Vskutku vhodný trest.“

Leona pohlédla na Thaddeuse a tíha toho, co udělala těm pěti mužům, na ni padla jako obrovská hora.

„Přijdou sny,“ zopakoval Thaddeus slova, která mu kdysi řekla.
„Přijdeš za mnou, až na tebe padnou.“

Byl to slib a přísaha.

Něco v jejím nitru se uvolnilo.

„Který z těch mužů zavraždil lorda Delbridge?“ zeptala se Victoria.

„Vůdce Třetího kruhu, lord Granton,“ řekl Thaddeus. „Když jsem ho uvedl do transu, vysvětlil mi, že Delbridge začal být těžce na obtíž. Doktor Hulsey byl svědkem vraždy a s radostí nabídl vůdci nejen své služby, ale také specialistku na krystaly, o níž si byl jist, že dokáže kámen jitřenky aktivovat.“

„Mne,“ řekla Leona.

„Tebe,“ souhlasil Thaddeus.

„Annie Spenceová bude moci poskytnout o Hulseym velmi mnoho informací,“ podotkla Leona.

„Caleb už ji vyslechl,“ odvětil Thaddeus.

„Když je řeč o Annii, doufám, že jí Společnost vynahradí to, čím prošla,“ pokračovala Leona. „Koneckonců, nebýt samotné existence zakladatelovy formule a Společnosti arkány, nebyla by unesena a využita jako pokusný subjekt.“

„Gabe je si velmi dobře vědom povinností Společnosti v celé téhle věci,“ prohlásil Thaddeus. „Zdá se, že Anniiným snem je otevřít si vlastní modistický obchod. Gabe se postaral, aby finance, které potřebuje k uskutečnění svého cíle, měla okamžitě k dispozici.“

„Musím za ní dnes zajít. Velice trpěla kvůli tomu šílenci Hulseymu. Chci se postarat, aby věděla, že má přijít za mnou, pokud by se halucinace vrátily.“

„Před krátkou chvílí jsem ji v rychlosti navštívil, abych jí pověděl o těch penězích,“ řekl Thaddeus. „Její přítel, majitel taverny, se o ni dobře stará. Když jsem odcházel, už si plánovala, kde si najde prostory k pronajmutí na svůj obchod.“

Leona se s úlevou usmála. „Myslím, že si Annie povede velmi dobře. Má odolného ducha.“

„Stejně jako ty,“ opáčil Thaddeus.

Znenadání se cítila o hodně veseleji. *Mysli pozitivně.*

Victoria se zamračila. „Po všem tom rozruchu – co bylo v Sibylině pokladnici?“

„Její deník se zápisy z experimentů a nějaká dvě stě let stará chemická aparatura,“ řekla Leona. Velmi klidně zvedla obočí. „Což všechno, jak se všichni shodují, náleží mně.“

Victoria se zatvářila ustaraně. „Ale má milá, ten deník a kámen jsou tuze nebezpečné.“

Leona nakrčila nos. „S ohledem na tuto skutečnost jsem dovolila Společnosti arkány, aby se ujala kamene jitřenky a obsahu Sibyliny pokladnice pod podmínkou, že k nim budu mít přístup, kdykoli se mi zachce.“

„Výtečné rozhodnutí.“ Victorii se očividně ulevilo.

Ozvalo se zaklepání na dveře knihovny.

„Dále,“ zavolal Thaddeus.

Ve dveřích se objevil Gribbs. „Omlouvám se za vyrušení, pane, ale dorazila švadlena. Říká, že je domluvena na druhou zkoušku toalety slečny Hewittové.“

Leonu zasáhla realita a vytrhla ji z příjemného fantazírování.

„Už není třeba, abych se zúčastnila Jarního plesu,“ řekla rychle. „Tu toaletu nebudu potřebovat.“

Victoria otevřela ústa. Leona se však nikdy nedozvěděla, co měla v úmyslu pronést, protože Thaddeus už stál, obcházel psací stůl a vydával rozkazy.

„Řekněte švadleně, že slečna Hewittová bude připravena na zkoušku během několika minut,“ řekl.

„Opravdu nevidím důvod...,“ spustila Leona. Zarazila se, když k ní Thaddeus došel.

Vztáhl ruku, uchopil ji za zápěstí a bez velkých cavyků ji zvedl z křesla.

„Pojď se mnou,“ nařídil.

Zamířil k francouzskému oknu a napůl ji vlekl za sebou.

Nemohla si být jista, protože byla rozhodně vyvedena z míry, ale byla by přísahala, že Victoria za jejími zády vydala velmi podivný zvuk. Byl to takový druh zvuku, jaký člověk vydává, když se snaží potlačovat smích.

Skleník vypadal ve dne docela jinak. Vlhké, tropické ovzduší bylo stejné, a rovněž tak exotické vůně. Avšak záplava jasného denního světla, pronikající klenutým skleněným stropem, připravila miniaturní ráj s magickou vlastností noci. Pryč byl pocit, že byla přenesena do skrytého útočiště v jiné dimenzi. Tohle byl reálný svět, byť velmi krásný kousek reálného světa. Thaddeus byl také velmi reálný. A nebyl v dobré náladě.

Zastavil ji ve stínu velké palmy. „Ty a já jsme se shodli, že se ode mě necháš doprovodit na ten zatracený ples.“

„Ale to bylo proto, že jsme měli v úmyslu nastražit past,“ namítla. „Ty plány byly odvolány, takže jsem usoudila, že není důvod, abych se zúčastnila.“

„Nic takového jsi neusoudila. Snažíš se najít cestičku, abys mě nemusela doprovázet. Myslím, že mám právo vědět proč.“

„Víš proč. Mé spojení se Společností arkány je poněkud napjaté. Když už není naléhavě nutné, abych se plesu zúčastnila, bylo by asi pro nás oba nejlepší neukazovat se společně takhle na veřejnosti.“

„Chceš pokračovat v našem poměru potají, je to tak?“

Odkašlala si. „No, napadlo mě, že by bylo rozumnější pokračovat takhle, ano.“

„Kdy jsme ty a já dělali něco rozumně?“

„Přece chápeš, že je to pro mě všechno trochu trapné,“ řekla.

„Protože nechceš, aby tě se mnou viděli?“ To už bylo moc.

„Jak se opovažuješ tohleto říkat?“ otázala se dopáleně. „V případě, že sis snad nevšiml, prošla jsem v několika uplynulých dnech velikým napětím. Narazila jsem na dva zavražděné lidi, byla jsem nucena uprchnout z domova kvůli vrahovi, ze kterého se vyklubal psychotronicky posílený šílenec, a unesli mě šílený vědec a pět spiklenců. *Ani nemluvě o ztrátě mého panenství přímo tady, v tomhle skleníku.*“

Vyhrkly jí slzy. Vzlyky se vyvalily zčistajasna bůhvíodkud a úplně ji zaskočily. Jednu chvíli zuřila a vzápětí ronila slzy jako vodopád. Co to s ní, pro všechno na světě, je? *Mysli pozitivně.*

Jenže rada strýčka Edwarda byla k nepotřebě před přívalem emocí, který ji hrozil pohltit. Odvrátila se od Thaddeuse, zakryla si tvář oběma rukama a plakala.

Plakala pro maminku, kterou ztratila, když byla mladá; pro strýčka, kterému věřila a který ji opustil; pro Carolyn, přítelkyni, s níž plánovala společné bydlení i život; pro děti, které mohla mít, kdyby se byla provdala za Williama Trovera. A ze všeho nejvíc plakala pro ty noci, kdy ležela, bděla a hleděla do stropu a snažila se soustředit na budoucnost, a pro všechnu energii, kterou vložila do pozitivního myšlení, když to byla očividně naprostá ztráta času.

Někde v dálce uslyšela výt Foga, ale nedokázala zvládnout slzy na dost dlouho, aby za ním šla a uklidnila ho. Tohle zjištění ji rozplakalo ještě víc.

Ucítila na ramenou Thaddeusovy ruce. Obrátil ji beze slova k sobě a sevřel do náručí.

Sesula se na jeho hrud' a vzlykala, dokud nebyla vyčerpaná, dokud jí nedošly slzy. Když se konečně utišila, tvář vtisknutou do jeho zvlhlého kabátu, políbil ji na temeno.

„Promiň,“ řekl jemně. „Všechno.“

„Mmm.“ Nezvedla hlavu.

„Skoro všechno,“ upřesnil.

Otupěle kývla. „Většina z toho nebyla tvoje vina.“

„Až na tu ztrátu panenství.“

„No ano, to byla tvoje vina.“

Zvedl jí bradu a zahleděl se do uslzených očí. „To je jediná věc, za kterou se nemohu omluvit. Vůbec mi to není líto, víš.“

„Proč by mělo?“ řekla, otírajíc si oči rukávem. „Bylo to moje panenství, ne tvoje.“

„Důvod, proč nedokážu litovat své role v téhle záležitosti, je ten, že milování s tebou je nejúžasnější, nejbáječnější věc, kterou jsem kdy zažil.“

„Ach.“ Zčistajasna se naděje vrátila, docela jako by vůbec nebyla ještě před okamžikem úplně uhašena. „U mě je to taky tak.“

Svraštil čelo. „Jestliže je tomu tak, proč jsi uvedla ztrátu svého panenství jako jednu z věcí, které se během posledních několika dní nepovedly?“

„Neřekla jsem, že je to seznam věcí, které se nepovedly. Jen jsem to uvedla na seznam věcí, které mi připadaly poněkud stresující.“

„Co to má, k čertu, znamenat?“

Zaškaredila se na něj. „Propánajána, Thaddeusi, jen to, že když je něco příjemné, dokonce nezemsky příjemné, nemusí to ještě znamenat, že v tom není trochu stresu.“

„To je směšné. Proč by měl za takových okolností nastat nějaký stres?“

„Chceš tady stát a hádat se se mnou o to, co jsem cítila nebo necítila, když jsem ztratila panenství?“

„Ano, sakra, klidně se s tebou o to budu hádat. Já u toho tehdy v noci byl, a žádný stres jsem nepociťoval.“

„Možná proto, že ses nebyl emocionálně zapojen.“

„Do horoucích pekel, ženská, už jsem ti to řekl tu první noc, kdy jsi mě pomocí kamene jitřenky zachránila před tou jedovatou drogou – mezi námi jsou nějaká psychotronická pouta.“

Napřímila se, narovнала ramena a připravila se vsadit celou svou budoucnost. *Mysli pozitivně.*

„O psychotronických poutech tedy nic nevím,“ řekla zdvořile.

„Jediná pouta, která jsem tu noc cítila, byla pouta lásky.“

Ted' byla řada na něm, aby byl omráčen. „Cos to řekla?“

„Zamilovala jsem se do tebe tehdy v kočáře, když jsme společně bojovali s tvými démony a já byla svědkem síly a vášně tvého ducha. Tehdy jsem pochopila, že jsi muž, na kterého čekám celý život.“

V ovzduší kolem ní zaplápolalo nadšené uspokojení. Thaddeus vydal výkřik, který určitě muselo být slyšet v celém domě. Uchopil ji rukama v pase, zvedl ji od země a zatočil se s ní v závrtném kruhu.

„*Miluju tě,*“ burácel svým podmanivým, uhrančivým hlasem. „*Budu tě milovat po všechny dny svého života a ještě dál, Leono Hewittová. Slyšíš mě?*“

Lehký, radostný smích se odrazil od skleněných stěn skleníku. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že se směje ona.

„Já tě taky miluji, Thaddeusi Ware. A budu tě milovat po všechny dny svého života a ještě dál.“

Ty sliby byly stejně závazné, jako by byly proneseny v kostele. Thaddeus se s ní přestal točit, přitiskl ji k sobě a velmi dlouho ji pak líbal.

Uvnitř v knihovně prožívala Victoria příval dychtivého zadostiučinění. Její talent byl někdy k uzoufání, ale vždycky ji potěšilo, když se prokázalo, že měla pravdu.

Pohlédla na Foga, který přestal výt a nyní tiskl nos k francouzskému oknu. Uši měl nastražené a pohled upřený na skleník.

„Já jsem ti říkala, že všechno to vytí je zbytečné,“ řekla rázně. „Budou spolu velmi šťastni. Věděla jsem to od první chvíle, kdy jsem je uviděla spolu. Mám talent a umím takové věci vycítit, víš. Já se nikdy nemýlím.“

V plesovém sále bylo dost energie, aby to rozsvítilo všechny lustry. Individuálně se každý příslušník elity, mocný člen Společnosti arkány, mohl pohybovat davem nepovšimnut, ale když se jich stovka shromáždila v takhle těsných prostorách, atmosféra se pěkně tetelila. Jarní ples byl třpytivou událostí v normální i paranormální rovině.

Leona zůstala stát s Thaddeusem a Victorií na okraji davu. Pozorovali tanečníky na parketu. Uprostřed místnosti nový Mistr Společnosti arkány roztočil svou choť v prvním valčíku. Shromáždění dávalo najevo svůj souhlas hromadným aplausem. Bylo však jasné, že pokud jde o Gabriela a Venetii, není v sále kromě nich nikdo jiný.

„Zrozeni jeden pro druhého, ti dva,“ prohlásila Victoria. S chutí a důkladně se napila šampaňského a odložila sklenku; zdálo se, že je se sebou nesmírně spokojena. „Samozeřejmě, od nynějška budou lidé muset za takový geniální postřeh platit.“

„Nicméně je vždycky milé vědět, že v čele Společnosti stojí šťastně ženatý muž,“ řekla Leona diplomaticky.

„Přesně tak.“ Thaddeus se pousmál. „To znamená, že se bude moci na svou práci lépe soustředit. Je jako stvořený pro to, aby posunul tuhle tradicemi svázanou Společnost do moderní éry.“

Victoria sraštila čelo. „Povídá se, že má v úmyslu provést spoustu změn. Bude kolem toho hodně křiku a nesvárů.“

Za Leonou se vynořil Caleb Jones. Kysele pozoroval tančící, jako by pátral ve vířivých otočkách valčíku po nějakém systému. „Křik a nesváry už začaly.“

Thaddeus zvedl obočí. „Rada má námitky proti novému Úřadu vyšetřování?“

„Rada ne,“ opáčil Caleb. „Já.“

„Tys tu funkci nevzal?“ zeptal se Thaddeus překvapeně. „Gabriel mě před nedávnem ujišťoval, že je všechno dohodnuto.“

„Dohodnuto je,“ řekl Caleb. „Ale žádný Úřad vyšetřování nebude.“

„To je ale zklamání,“ podotkla Leona. „Tak jsem se těšila, že budu zase soukromým vyšetřovacím agentem.“

Thaddeus přimhouřil oči. „Už máš profesi pracovnice s krystaly. Soukromým vyšetřovacím agentem v novém Úřadu vyšetřování jsem měl být já.“

Pohládla ho po rameni. „Samozřejmě. Nikdy bych se nevzdala své práce s krystaly. Ale napadlo mě, že občasně hostování mezi agenty pana Jonese by bylo možná docela podnětné.“

„Ted' už je to bezpředmětné,“ řekl Thaddeus.

„Víš, když takhle vrčíš, hodně se podobáš Fogovi,“ konstatovala. „Jen doufám, že nezačneš občas výt.“

„Vlastně to není bezpředmětné,“ řekl Caleb. Stále ještě pozorně sledoval tanečníky. „Budu potřebovat pomoc vás obou a také ostatních členů Společnosti. Potřebuji lidi, kterým mohu absolutně věřit, a těch kolem moc není. Tohle zatracené spiknutí, které jsme odhalili, je nebezpečnější, než si kdokoli z Rady uvědomuje. Musí se to zarazit.“

Leona trochu naklonila hlavu ke straně. „Ale právě jste řekl, že jste odmítl místo v čele vyšetřovacího úřadu.“

„Řekl jsem Gabeovi, že nevezmu funkci, ve které bych musel přijímat rozkazy od Rady,“ vysvětloval Caleb. „Polovina těch blekotavých starých bláznů si pořád ještě hraje na alchymisty. Druhá polovina je posedlá vlastním postavením a mocí. Nevěřím, že by kterýkoli z nich stavěl na přední místo svých zájmů budoucnost Společnosti. Gabe se mnou souhlasí.“

Thaddeus se zatvářil zaujatě. „Sledujeme tě, Calebe. Co máš v plánu?“

„Založím si vlastní soukromý vyšetřovací podnik,“ řekl Caleb. „Gabe a Rada budou mými nejvýznamnějšími klienty. Ochrana tajemství Společnosti bude základním cílem mé firmy. Ale podnik Jones a spol. bude nezávislý. Já a moji agenti budeme svobodně provádět vyšetřování, jak uznám za vhodné, a svobodně budeme přijímat soukromé klienty.“

V Thaddeusových očích se zalesklo klidné zadostiučinění. „Takovéhle uspořádání se mi zamlouvá.“

„Mně také,“ přidala se Leona.

Victoria pohlédla na Caleba. „Pro dohazovačku nejspíš nebudete mít žádné využití?“

Caleb se okamžik tvářil polekaně. Pak zamyšleně svažtil čelo, oči stále upřené na tančící. „Rozhodně si umím představit situace, kdy bude mimořádně užitečné mít k dispozici takový intuitivní náhled do jedince nebo jedinců, jako máte vy. Ano, myslím, že vám mohu nabídnout trochu práce, milostivá.“

Victoria zazářila. „Jak vzrušující!“

Caleb se prudce odvrátil od tanečního parketu. Vypadal nepřítomně.

„Pokud mě omluvíte, musím se vzdálit,“ řekl.

Leona zkoumavě pozorovala jeho mrzutý výraz. „Je vám špatně, pane Jonesi?“

„Cože?“ Zdálo se, že tu otázku nechápe. Pak se jeho tvář rozjasnila. „Ne, je mi dobře, děkuji, slečno Hewittová. Odcházím, protože mám práci. Slíbil jsem Gabeovi, že se tady dnes večer ukážu, ale teď musím zpátky do své laboratoře. Pracuju na Hulseyho poznámkách. Na metodě, jíž organizoval své experimenty, je něco, co může poskytnout vodítka ke způsobu jeho uvažování. Pokud dokážu ten systém pochopit, budu moci vymyslet plán, podle kterého ho nalezneme.“ Stroze se uklonil. „Dobrou noc.“

Victoria se za ním dívala. „Podivné, i na Jonese.“

„Mám za to, že Caleb zabředá hlouběji do své posedlosti systémem,“ řekl Thaddeus tiše.

Leona se usmála. „Ještě k té mé profesi na částečný úvazek ve vyšetřovatelské činnosti.“

Thaddeus zvedl obě ruce dlaněmi ven a usmál se. „Dost, má lásko, už o té věci nebudeme diskutovat. Odmítám si pokazit večer starostmi o to, co všechno by se mohlo stát, kdyby ses měla zaplést do dalšího vyšetřování. Dám na tvou radu; budu myslet pozitivně.“

„To ráda slyším.“

„Aspoň pro dnešní večer. Pěkně jedno po druhém.“ Uchopil ji za paži, uhrančivé oči mu žhnuly. „Zatanči si se mnou, má lásko. Ohromně mi to pomůže uchovat si svůj nový optimistický pohled na svět.“

Zareagoval na její smích svým vlčím úsměvem a vtáhl ji do trpytívého jezera tančících.

„Miluju tě, má krásná čarodějko,“ zašeptal.

„Já miluju tebe, Thaddeusi. Jsi muž, na kterého jsem čekala...“

Zarazila se uprostřed věty, s vědomím, že Thaddeus neposlouchá. Jeho pozornost se soustředila na opačný konec místnosti.

„Co u všech hromů?“ Zastavil ji uprostřed parketu.

Dopálena vyrušením z toho, co mohl být jeden z nejromantičtějších večerů celého jejího života, otočila se a sledovala jeho pohled.

Davem projelo viditelné vlnění, doprovázené mumláním a šepotem. Hlavy se otáčely. Uprostřed pohyblivé vlny stál vysoký, důstojně vyhlížející pán, elegantně oděný ve fraku a sněhobílé košili. Světlo lustrů se odráželo od jeho stříbrných vlasů a jiskřilo na diamantové jehlici v nákrčníku.

Místnost jako by se kolem ní vlnila a kolísala. Poprvé a jedinkrát v životě Leonu napadlo, že možná omdlí.

Stříbrovlasý muž došel na okraj tanečního parketu a vyčkávavě se rozhlédl, jako by někoho hledal. Poslední tančící pár se zastavil uprostřed kroku. Hudebníci umkli. V davu zavládlo ticho.

Leona si oběma rukama podkasala sukni a rozběhla se k nově příchozímu, proplétajíc se mezi tanečníky. „*Strýčku Edwarde,*“ křičela. „*Ty jsi naživu!*“

Už skoro svítalo. Skrz skleněné stěny skleníku viděla Leona první slabý ruměncem ranního světla. Ještě pořád byla ve své nádherné plesové toaletě, jejíž satén a hedvábí proměnilo plynové světlo ve vlhké jantarové zlato.

Thaddeus si sundal frak, rozvázal nákrčník a rozhalil límec plizované košile. Opíral se o okraj pracovního stolu; zvedl láhev s brandy, kterou přinesl z knihovny, naplnil dvě sklenky a jednu podal Leoně.

„Na milého starého strýčka Edwarda,“ řekl. Pozvedl sklenku k přípitku. „A na jeho úžasné schopnosti pozitivního myšlení.“

„Já věděla, že se jednoho krásného dne vrátí.“ Leona usrkla brandy a vychutnávala všechny radosti, velké i malé, které jí tato noc přinesla. „Ale abych byla docela upřímná, nebyla jsem si docela jistá, zda bude někdy schopen zaplatit investorům.“

Thaddeus se rozesmál. „Myslel jsem, že se ten dav promění ve vraždící lůzu, když pochopili, kdo vstoupil do jejich středu. Přisahám, že kdyby Gabe nezvládl situaci, první Jarní ples Společnosti arkány by se byl proměnil v učiněné povstání. Ale tuším, že zítra všichni, kdo byli dnes v noci v tom sále, budou stát ve frontě a žadonit, aby směli vložit své peníze do příštího investičního plánu tvého strýčka.“

Jakmile vzrušení odumřelo a rozšířila se zpráva, že důlní investice se konečně, byť poněkud opožděně vyplácí, zdálo se, že všichni touží jen a jen promluvit si s Edwardem. Celý večer vykládal pozornému davu kolem sebe historky o výnosech, jichž bylo dosaženo americkými investicemi.

Leona se maličko otřásla. „Mezi námi, nemohu se ubránit myšlence, že to bylo štěstí, ne pozitivní myšlení, které strýčka Edwarda tentokrát zachránilo. Vypadá to, že všechno, co se v Americe mohlo pokazit, se taky pokazilo. Byla to *katastrofa*.“

Jelikož myslel pozitivně, Edward neprodleval u nepříjemných detailů, bylo však jasné, že uplynulé dva roky byly plné těžkostí a

nebezpečí. Krátce se zmínil o nějakém podvodném bankéři a mimořádně krásné a okouzující ženě, která nakonec zdaleka nebyla důvěryhodná. V San Francisku byl Edward obviněn z podvodu a defraudace, takže byl nucen předstírat vlastní smrt, změnit si jméno a na nějaký čas zmizet, zatímco spřádal jiný investiční plán. Druhý projekt byl nakonec pozoruhodně úspěšný a vydělal víc než dost peněz na vyplacení původních investorů.

„Konec dobrý, všechno dobré, jak s oblibou říkají ti, kdo myslí pozitivně.“ Thaddeus postavil sklenku a přitáhl si Leonu do náruče. „Vážně, má lásko, musíš se naučit optimističtějšímu pohledu na život. K čemu je dobré dumat nad negativními věcmi?“

Se smíchem ho objala. „Máš pravdu. Nevím, co to do mě vjelo.“

Zvedla tvář k polibku.

Láska vzplanula, neviditelná aura, o níž věděla, že jim bude hrát srdce až do poslední chvíle života.